

# Cho Em Nụ Hồng

## Song Mai

Đêm mùa thu, mới bảy giờ, ánh trăng đã lấp ló ở vòm cây đen thẫm. Phía trời đông rực lên màu vàng cam bắt đầu chuyển sang vàng óng lấp lánh như dát bạc. Mặt nước sông Phụng Hiệp mênh mông sáng rực bởi ánh đèn hoa. Tiếng ồn ào bắt đầu vang lên.

Đêm nay là đêm chung kết giọng ca vàng “Chín dòng sông hò hẹn”, được tổ chức trên thuyền văn hóa trên dòng sông thơ mộng Cần Thơ.

Phương Hà dặm thêm phấn hồng lên má Thùy Anh. Cô xuýt xoa:

- Chao ôi! Đẹp như tiên.
- Thật không? Đừng có nịnh nha bạn.

Phương Hà đứng ngây ra nhìn:

- Mình không ngờ bạn có làn da mịn màng như thế.

Thùy Anh mắc cỡ đỏ cả mặt:

- Vậy à!

Phương Hà khẽ cười. Cô lắc lư cái đầu:

- Này! Mi có biết mi đẹp nhất điều gì không?

Thùy Anh cười dễ dãi:

- Lại khen! Ta không có tiền lẻ đâu.
- Ai thèm tiền lẻ của mi. Thấy đẹp ta khen, ta thật lòng mà.

Thùy Anh ngồi im nghe Phương Hà tán dương:

- Thôi được. Ta đẹp là nhờ bàn tay mi trang điểm đó. Hóa ra mi muốn mèo khen mèo dài đuôi, chứ không tốt đâu.

Phương Hà bầm lông mi cho bạn rồi cười:

- Chao ời! Mi có hàng mi rợp dài, đôi mắt đẹp như “làn thu thủy”. Đôi mắt này, đêm nay sẽ thu hồn ban giám khảo cho mà xem.

Thùy Anh rụt cổ:

- Hồng đám đâu. Mình tài có người tài hơn, mình đẹp có người đẹp hơn.

Đừng có khen hoài, người ta nghe được cười chết.

Phương Hà kể thêm đôi mắt và cười giòn tan:

– Cho họ chết mê chết mệt luôn.

Rồi cô xuýt xoa:

– Này! Nhìn vào gương xem, ta không có đũa đâu. Nếu ta mà là con trai, ta sẽ cưới mi làm vợ ngay. Tiếc quá, eo ơi ...

Thùy Anh bật cười khanh khách:

– Con quý! Mi định giờ trò sàm sỡ hả? Coi chừng đó.

– Ủ, ta nựng một tí không được sao? Công ta cả mấy tiếng đồng hồ trang điểm cho mi. Nhớ thi đậu có phần Phương Hà nữa à ghen.

Thùy Anh định đứng lên, nhưng cô thấy cặp chân mình mõi, tê cứng. Con nhỏ Phương Hà bắt mình ngồi khá lâu rồi. Nó nhắc cô mới nhớ:

– Được rồi, mình lọt vào chung kết nhất định sẽ khao bạn và anh Khắc Bình mà. Yên trí đi!

– Dĩ nhiên! Đẹp như vậy, không nhất cũng nhì. Giải nào mi cũng ẵm cả.

Thùy Anh ngượng ngùng cãi lại:

– Thôi, cho ta xin đi. Nói lớn người ta nghe, kỳ lắm.

Phương Hà sửa lại mái tóc cho Thùy Anh:

– Sao mi chẳng có chút tự tin vậy? Ta nói thật đó.

– Dù thật, mình cũng chẳng dám tin. Mình không muốn người khác không thiện cảm với mình.

Thấy Thùy Anh không hài lòng, Phương Hà chỉ cười:

– Yên trí đi. Ai lại nữ không thiện cảm với một cô gái nhu mì, đẹp như hoa chứ.

– Thôi đừng vẽ chuyện nữa, xong chưa nhỏ?

Phương Hà chải nhanh tay hơn:

– Chút nữa xong rồi.

Thùy Anh nhìn qua cửa thuyền. Khu vực chợ nổi về đêm tuyệt đẹp. Thuyền ghé chở hoa quả khắp các con sông của miền Tây về hội tụ đậu san sát. Cô reo lên:

– Mau đi, còn ra bên ngoài ngắm chợ nổi nữa.

Phương Hà nhăn mặt:

– Mi còn tâm trí ngắm cảnh sao? Hát hò tới nơi rồi kìa.

– Tất cả đã chuẩn bị xong. Mình tập dượt mấy ngày nay, chỉ chờ diễn mà thôi.

Thùy Anh cố tình quay ra mặt sông nhìn. Phương Hà quay theo bạn:

– Mi tìm gì ngoài ấy? Xoay vào ta xem tóc phía bên này.

– Xem cảnh. Mi làm sơ sơ được rồi.

Ngắm nghía Thùy Anh, Phương Thùy bỏ chiếc lược xuống:

– Xong rồi. Để ta cài vài bông hoa nữa nhé. Nhìn sẽ đẹp kiều sa hơn.

Thùy Anh lắc đầu:

– Trời ơi! Mi trang điểm một chút nữa, mình không nhìn ra mình cho mà xem.

– Thì đẹp mà. Cho ông Khắc Bình nhìn không ra luôn.

Nghe nhắc Khắc Bình, nãy giờ Thùy Anh thấp thỏm trong lòng mà không dám lên tiếng:

Mấy giờ rồi Phương Hà?

– Sắp đến giờ diễn rồi đó. Bảy giờ kém năm.

Thùy Anh nhảy nhồm:

– Cái gì? Tiết mục của mình bốn, năm gì đó. Giờ này không thấy bóng anh Khắc Bình. Làm sao bây giờ?

Phương Hà thu dọn đồ nghề, cô bảo:

– Con trai, đàn ông không cần trang điểm nhưng cũng phải đàn hoàng trước khi lên sân khấu. Anh Khắc Bình này thiệt là ...

Thùy Anh đứng tựa mạn thuyền. Cô dõi mắt về phía đám hoa lục bình tím ngắt phía vàm sông trông ngóng Khắc Bình. Vẻ nôn nóng không yên.

Từ chiếc thuyền nhìn sang sân khấu ngoài trời ở trên chiếc thuyền văn hóa được trang trí khá đẹp, bởi những chậu hoa kiểng của một vườn vừa chân quê thơ mộng vừa hoành tráng lạ thường. Thùy Anh cảm thấy lòng bùng lên nỗi xôn xao khó tả.

Cảnh đêm nay đẹp tuyệt vời. Ước gì giờ này có Khắc Bình bên cạnh thì hay biết mấy. Thùy Anh vẫn không ngưng ngóng trông. Phía vàm sông vẫn im lìm một màu trắng bạc nhấp nhô. Phương Hà đứng cạnh cô nhìn quanh như quan sát.

– Công nhận ban tổ chức chọn một địa điểm văn nghệ thật ấn tượng. Lần đầu tiên, mình được xem văn nghệ trên sông nước đó Thùy Anh.

– Mi thấy vui không?

– Vui chứ. Hình như nhỏ Thùy Anh không vui?

Cô giật mình gật đầu:

– Vui lắm. Rất ấn tượng. Chỉ tiếc mình đang lo.

Phương Hà ngạc nhiên:

– Lo chuyện gì?

– Chuyện của anh Khắc Bình. Tiết mục song ca sẽ diễn trước, vậy mà giờ này anh ấy đâu mất tăm. Có khi nào anh ấy bỏ cuộc không?

Phương Hà lắc đầu:

– Lý do gì bỏ cuộc? Hay là anh ấy hận chuyện?

Thùy Anh lo lắng tròn mắt nhìn bạn:

– Còn chuyện gì cơ chứ?

Phương Hà đập tay vào vai bạn, cười khúc khích:

– Mày đừng lo lắng quá. Mình chỉ đoán mò thôi. Khắc Bình thường rất đúng hẹn.

Thùy Anh mím môi gật đầu:

– Vì anh ấy rất đúng hẹn nên mình mới lo lắng. Phương Hà này!

Cô bé lắng nghe Thùy Anh nói nhưng cô im bất:

– Chuyện gì vậy, Thùy Anh?

– Không có gì.

– Thật không? Lời nói và cử chỉ của mi không giống nhau.

Thùy Anh níu tay bạn. Tiếng trống nhạc nổi lên âm âm, vang rộn cả mặt sông. Mặt sân khấu hướng về khu chợ nổi đang ồn ào náo nhiệt. Mọi người cùng quay về sân khấu. Đêm nay vừa đi buôn bán vừa xem văn nghệ, quả thật hấp dẫn, lý thú vô cùng. Tiếng rao bánh cống vang lên lanh lảnh, hòa với giọng đàn kèn, sáo sôi động vui tươi vang xa vang xạ .... – Bánh cống nóng giòn đây .... – Kem đây, bánh mì ngọt kem đây ...

Một chiếc xuồng nhỏ cặp mạn thuyền chở Thùy Anh và Phương Hà. Chú bé nhỏ cất lời rao:

– Bánh rán không chị. Kem Ý đi! Ngon lắm!

Cả hai lắc đầu cười. Cậu bé ngây ngô bảo:

–Ồ! Chị là diễn viên hả? Đẹp quá!

Phương Hà mỉm cười:

– Đúng rồi. Chị ấy sắp diễn, không ăn đâu. Em đi bán đi.

Cậu bé cười, chèo thuyền đi nhanh. Phương Hà thấy Thùy Anh đứng lặng, cô ngạc nhiên:

– Vẫn mong Khắc Bình à?

Thùy Anh thở dài:

– Tiết mục song ca “Tình bạn” do mình và anh Khắc Bình khổ công luyện tập, không lẽ anh ấy nỡ bỏ dở.

Phương Hà gật đầu:

– Ủ, tiết mục này ở vòng bán kết được điểm khá cao. Anh ấy rất vui, lẽ nào Khắc Bình lại cho là không quan trọng. Chuyện đùa ư?

Thùy Anh cắn nhẹ môi, lắc đầu theo bạn:

– Nhưng đêm văn nghệ bắt đầu rồi. Chỉ còn ba tiết mục nữa mà anh Khắc Bình vẫn chưa đến. Theo bạn lý do gì?

Phương Hà tròn mắt:

– Mù tịt. Tớ cũng như cậu thôi! Hay là chúng ta sang chỗ chị Giao Giao đi.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Chị vậy?

Phương Hà giục bạn:

– Ba tiết mục nữa sẽ đến lượt bạn và Khắc Bình song ca, chúng ta nói chị Giao Giao đổi giùm ...

Thùy Anh đưa mắt nhìn Phương Hà:

– Không được đâu. Ban tổ chức đã sắp xếp chương trình, làm sao mà thay đổi được.

– Vậy thì ...

Phương Hà suy nghĩ một chút rồi bảo:

– Không đổi được cũng phải báo với chị ấy, kéo chị Giao Giao giới thiệu mà không có người thì chết.

Nghe Phương Hà bảo, Thùy Anh càng run trong bụng:

– Mình phải làm gì bây giờ?

Phương Hà đi tới đi lui, hai tay nắm vào nhau, vẻ bối rối:

– Cậu theo mình sang bên cánh gà sân khấu rồi tính.

– Ủ.

Vừa thấy hai người, chị Giao Giao đã nhoẻn miệng cười:

– Em chuẩn bị xong cả rồi chứ? Khắc Bình đâu, chị không thấy?

– Chị Giao Giao ơi. Tiết mục thứ hai rồi phải không?

Phương Hà lên tiếng. Giao Giao nhìn cô khó hiểu:

– Thế nào? Có chuyện gì à?

– Dạ .... tiết mục song ca sắp tới mà chưa thấy Khắc Bình đến. Thùy Anh lo lắng chị ạ.

– Vậy à? Em biết nhà Khắc Bình ở đâu không?

– Dạ biết. Xa lắm.

Giao Giao yên lặng. Hình như chị đang theo dõi tiết mục đơn ca sắp chấm dứt. Cô gái chào khán giả. Giao Giao bước lên sân khấu cất giọng trong trẻo giới thiệu tiết mục tiếp theo. Phương Hà giục Thùy Anh:

– Mi mượn điện thoại di động của chị Giao Giao gọi về nhà Khắc Bình xem.

Thùy Anh vẫn ngóng ra sông. Phía xa dòng sông vẫn mịt mù. Cô bé thất vọng bảo:

– Ủ, mình phải điện cho anh ấy.

– Chị Giao Giao! Cho em mượn điện thoại di động được không chị?

– Được. Em gọi Khắc Bình à?

Thùy Anh gật đầu. Giao Giao vui vẻ bước vào cánh gà mở chiếc điện thoại xinh xắn bấm nhanh số Khắc Bình rồi đưa cho Thùy Anh.

Một vài giây trôi qua, Thùy Anh nghe đầu dây bên kia có tiếng trả lời:

– Alô. Tôi là ba Khắc Bình đây.

– Dạ, cháu là Thùy Anh bạn của Khắc Bình. Anh ấy đâu rồi bác?

– Khắc Bình đã đi khỏi nhà.

– Lâu chưa bác?

– Cả giờ rồi cháu.

– Anh ấy có bảo đi không?

Khắc Bình đến Phụng Hiệp để thi văn nghệ gì đó.

– Đã sắp đến giờ diễn mà anh ấy chưa đến. Anh Khắc Bình đi bằng gì hả bác?

Giọng ông hơi lo lắng:

– Khắc Bình lái xuống máy đến. Bao giờ Khắc Bình đến, nhớ nhắn về cho bác nha!

– Dạ .... dạ ....

Thùy Anh tần ngần tắt máy.

– Sao em?

– Tiết mục song ca sắp đến rồi Thùy Anh.

Thùy Anh giật mình khi Phương Hà nhắc. Cô trả lời Giao Giao.

– Khắc Bình đi đã lâu rồi nhưng sao chưa đến. Không hiểu anh ấy gặp chuyện gì? Hay là chị đổi tiết mục ấy xuống cuối chương trình giúp em.

Phương Hà nhìn cô MC:

– Chị giúp đỡ Thùy Anh đi Giao Giao?

– Ừ được. Nhưng tiết mục số 5 thay cho ai?

Giao Giao chợt hỏi, cô hơi ngập ngừng trước sự thay đổi chương trình. Thùy Anh nhanh nhẩu:

Em diễn hai tiết mục, vậy tiết mục tới em xin đổi bài đơn ca lên trước.

Giao Giao cười vỗ vai cô:

– Vậy em chuẩn bị nhanh lên Thùy Anh. Tiết mục thứ tư bắt đầu rồi.

– Dạ.

Đổi được, cô và Phương Hà rất mừng.

Phương Hà giục Thùy Anh:

– Mau thay lại trang phục đi!

– Ừ. Mình làm nhanh đây.

Thùy Anh chợt thấy bối rối vô cùng. Giao Giao dẫn chương trình đổi lại cho cô hát trước bài "Đôi mắt". Chị Giao Giao rất linh hoạt, xem ra cũng chẳng có việc gì.

Không hiểu sao hôm nay Thùy Anh run muốn chết. Giao Giao giới thiệu bài hát mà cô nghe lòng bùng không rõ Phương Hà đẩy Thùy Anh ra sân khấu với lời động viên thật chân thành:

– Hát hết mình nghe mi!

Thùy Anh bước đi, tay chân run bần bật:

– Phương Hà! Sao mình lo quá.

– Này, bình tĩnh nghe! Ta ủng hộ hết mình.

Thùy Anh dần dần lấy lại bình tĩnh. Cô hát thật ngọt ngào sâu lắng:

“Mẹ cho em đôi mắt sáng ngời, để nhìn đời và để làm duyên.

Đời cho em đôi mắt màu đen, sáng như tia nắng rọi trong tâm hồn.

Đôi mắt em là cửa sổ tâm hồn là ...”.

Lời hát Thùy Anh cất cao vang xa trên mặt nước mênh mông. Đèn hoa sáng rực lung linh. Tiếng hát cô ngọt ngào lạ, tất cả như lắng đọng hai bờ bên sông.

Dòng nước trôi lững lờ như lắng nghe lời người con gái xinh đẹp vang ngân.

Khán giả khu vực nổi trên sông như lặng đi rồi bùng vỗ tràng vỗ tay không dứt. Thùy Anh được mọi người tặng hoa rất nhiều. Thùy Anh không ngờ mình lại làm được điều kỳ diệu ấy. Cô hát bằng cả trái tim nhiệt tình và tâm hồn đam mê âm nhạc ... Bước đầu cô chiếm được cảm tình khán giả.

Thùy Anh cúi chào trước những đôi mắt đầy thiện cảm của ban giám khảo.

Cô lặng xúc động khi nghe số điểm đồng loạt được công bố:

,90 điểm. Một tràng pháo tay nữa lại vang lên. Thùy Anh nhẹ nhàng bước vào cánh gà.

Sắc mặt rạng ngời hạnh phúc, cô đặt bó hoa lên chiếc bàn kê tạm. Phương Hà lao ra ôm chầm lấy bạn khen lấy khen để, xoay cô mấy vòng:

– Ôi, tuyệt vời! Mình đâu có nói khoác. Chúc mừng mi nha Thùy Anh!

– Cảm ơn nha Phương Hà.

– Khách sáo ghê! Bạn bè không hà.

– Đành vậy. Nhưng nhờ mi động viên khích lệ, nên ta mới được như vậy.

Một giọt nước mắt lóng lánh quanh viền mi. Thùy Anh vội chớp nhanh giấu vào lòng sự xúc động. Điều ấy càng làm cho Phương Hà tức cười:

– Không sao cứ khóc nếu mi thích. Vì khi quá hạnh phúc, con người ta hay rơi nước mắt như thế.

Thùy Anh ngả vào vai bạn cười mà rơi nước mắt sung sướng rưng rưng.

– Xin lỗi. Mình vui quá Hà ơi!

– Ừ, thì ai mà không vui. Ta vui lây mi đó.

– Phải gọi là đồng cảm chứ bạn.

Thùy Anh quẹt ngang mi nói với Phương Hà. Cô cứ mỉm cười hạnh phúc.

– Lúc này, trông mi hạnh phúc lạ.

– Ừ. Niềm hạnh phúc nho nhỏ đang đến với mình.

Phương Hà nhanh tay kéo bạn vào phòng trang điểm làm cho Thùy Anh không khỏi ngạc nhiên:

– Vào đây nhanh lên!

– Chi vậy?

– Để mình trang điểm lại một chút. Tiết mục song ca với Khắc Bình phải khác một chút.

– Thôi, lỡ Khắc Bình không đến kịp thì sao?

Phương Hà vỗ nhẹ vào gương mặt kiêu diễm của bạn:

– Nè! Đừng có nghĩ bậy nữa. Yên nào!

– Nhưng mình lo lắng lắm, Phương Hà. Có khi nào Khắc Bình gặp chuyện gì?

Phương Hà bịt miệng Thùy Anh:

– Đã bảo không được nói gở. Mình tin hôm nay mi được may mắn.

– Còn anh Khắc Bình?

– Anh ấy tài lắm. Có chuyện gì cản được bước anh ta.

Nói xong, Phương Hà nhìn vào mắt bạn. Hình như Thùy Anh không vui nổi.

Cô cười trêu bạn:

– Ê! Mới thi đạt điểm cao, sao mặt mày bí xị như cái bánh bao bị mắc mưa thế.

Thùy Anh thở dài:

– Giống lắm à? Mình nghĩ nó tệ hơn kia.

– Cái gì? Tệ hơn?

Cả hai cười khúc khích. Thùy Anh trách bạn:

– Lúc nào mi cũng cười được cả. Ta ước gì được như mi vui biết mấy.

Phương Hà lắc lư đầu chọc bạn:

– Mi làm gì cũng thành công mỹ mãn lại được Khắc Bình để ý. Anh ấy chăm sóc mi, vậy mà đòi gì nữa.

Thùy Anh thở dài:

– Sao mình cảm thấy không như bạn.

Phương Hà cười tự nhiên:

– Thì mi cứ vui cười đi, ai cấm cản.

– Mình không làm được. Lúc nào cũng lo lo trong dạ.

Thùy Anh lại bí xị như cũ. Phương Hà cố chọc bạn cười:

– Có phải nhớ Khắc Bình không? Vậy thì đừng yêu. Như ta, không yêu khỏe re.

Thùy Anh và Khắc Bình đã yêu chưa? Thật ra Khắc Bình chỉ lo lắng chăm sóc cho cô hơn các bạn một tí. Nghe Phương Hà nhắc đến từ “yêu”, mặt Thùy Anh đỏ lên vì thẹn:

– Ai yêu ai không biết. Bậy bạ quá?

– Chối hả nhò? Không yêu thì mắc mớ gì ngóng trông chờ đợi không yên thế kia chứ.

Thùy Anh chối:

– Tại anh ấy diễn chung tiết mục, không lo được à? Lát nữa, chẳng lẽ mình diễn một mình?

– Ừ há! Nhưng mi lo thái quá. Anh ấy cũng đâu có đến.

Thùy Anh vẫn không yên:

– Biết vậy, nhưng ...

– Nhưng nhị gì? Cứ vui tươi chút xíu nữa Khắc Bình tới. Nếu không tới thì ở nhà.

Thùy Anh nhăn mặt:

– Trời ơi! Tim mi bằng sắt hả? Người gì mà trơ trơ.

Phương Hà trợn mắt dọa bạn:

– Mới biết hả? Xem nè ...

– Ôi! Sợ quá sợ quá. Mi làm ông kẹ, ta bảo đảm con nít chạy hết đó.

– Vậy à!

Cả hai lại cười khúc khích. Phương Hà nói với Thùy Anh:

– Đừng có xem mặt mà bắt hình dong nha. Bọn trẻ con nó khoái mình lắm.

Sau này, ta quyết là cô giáo dạy bọn trẻ đó.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Vậy hả! Ta biết ước mơ của mi rồi nha.

– Ta đâu có giấu như mi.

– Ai giấu mi chuyện gì?

Phương Hà bật cười:

– Chuyện tình yêu, ước mơ và bạn bè. Mi giữ kín trong tim.

Thùy Anh véo bạn một cái đầu gối:

– Nghĩ bậy hoài. Ta giận cho xem.

– Í! Đừng có giận lúc này lỗ vốn mất, Thùy Anh.

– Ai buồn bán với mi mà lời lãi?

– Trời ơi! Bỏ công trang điểm cho mi cả buổi, bây giờ đại gì chọc cho mi giận chứ.

– Ừ. Khôn hồn thì đừng có chọc chị nữa nghe cung.

Thùy Anh cũng biết đùa. Cô cười tủm tỉm làm Phương Hà khoái chí. Phương Hà cũng đùa lại:

– Chẳng dám đùa nữa đâu, chị Hai ạ.

Cả hai, lại cười vui vẻ. Phương Hà nhìn Thùy Anh làm cô nhột nhột:

– Làm gì nhìn ghê quá vậy Hà?

Cô mở tròn cặp mắt rồi cười phá lên:

– Công nhận mi mặc cái áo dài này đẹp như người ta thi hoa hoa hậu vậy.

Biết đâu mi lại giật giải trang phục, phen này vui quá Thùy Anh ơi.

Phương Hà lại ôm bạn xoay tít. Thùy Anh la oai oái:

– Buông ra, té bây giờ. Đứt nút áo mất?

Nghe Thùy Anh kêu, Phương Hà bỏ bạn xuống. Cả hai giật mình vì tiếng Giao Giao lại vang lên trên sân diễn. Thùy Anh đang vui chột xám mặt. Lần này, cô kêu lên thật sự:

– Chết rồi, Phương Hà!

– Chuyện gì?

– Tiết mục thứ mười ba rồi.

Phương Hà lại níu lấy Thùy Anh:

– Như vậy là Khắc Bình không đến kịp rồi. Mau nói với chị Giao trước đi.

Thùy Anh buồn xo, tiu nghỉu. Giao Giao đã dự kiến trước tình huống này.

Chỉ còn tiết mục cuối không có người. Buổi biểu diễn hội thi đêm chung kết đã khép lại. Thùy Anh thất vọng vô cùng, Các tiết mục lần lượt tiếp diễn tiết mục song ca "Tình bạn" được dời xuống cuối chương trình, vậy mà Khắc Bình vẫn chưa đến kịp.

Mọi người hồi hộp chờ kết quả.

Thùy Anh đứng nép bên Phương Hà chờ gọi tên. Tay chân cô lạnh ngắt.

– Đừng lo Thùy Anh!

Cuối cùng Ban giám khảo công bố kết quả. Các giải đều có tên người. Thùy Anh đứng mãi trên sân khấu, cô run ghê. Chợt nghe chị Giao Giao gọi tên, Thùy Anh giật mình.

– Dương Thụy Thùy Anh, thí sinh mang số báo danh 099 đạt giải trang phục áo dài duyên dáng nhất trong hội thi năm nay. Và đặc biệt, Thùy Anh là thí sinh đạt giải nhất giọng ca vàng của hội thi "Chín dòng sông hò hẹn" lần này. Mời Mạnh Thường Quân của công ty ... lên trao phần thưởng ...

Trong tiếng nhạc, tiếng đàn chào mừng cộng với niềm vui lâng lâng tột đỉnh, Thùy Anh xúc động dâng trào. Cô chỉ thấy một nhà tài trợ còn trẻ bước lên bục của khán đài nhận hoa từ tay giám khảo. Khán giả vỗ tay rầm rộ làm Thùy Anh cứ ngỡ như mình đang mơ. Vị khách thay mặt ban tổ chức trao giải thưởng cho cô đeo cặp kính to trùm kín đôi mắt. Thùy Anh không dám nhìn kỹ anh ta. Anh chàng bắt tay cô thật chặt:

– Xin chúc mừng cô Thùy Anh! Đây là phần thưởng riêng tặng cô.

Thùy Anh nghe giọng nói của anh quen quen, rất giống giọng nói của Khắc Bình. Một chút ngạc nhiên nhưng Thùy Anh không kịp đề ý anh chàng khi nghe chị Giao Giao tuyên bố:

– Nhà tài trợ Khắc Tâm tặng cho thí sinh đạt giải "Giọng ca vàng" một chiếc khánh nhỏ và tờ ngân phiếu một triệu đồng, gọi là tiếp sức vào Đại học cho thí sinh trẻ Thùy Anh.

Xin quý vị cho tràng pháo tay.

Thùy Anh ôm hoa và phần thưởng không hết. Cô chưa kịp cảm ơn vị khách tốt bụng thì anh ta đã rời sân khấu, lẫn vào đám đông biến mất. Cảm quá nhiều phần thưởng trên tay, Thùy Anh bước vào bên trong cánh gà với niềm vui sướng trào dâng.

– Để mình phụ cho. Có cần mượn một chiếc xe đạp chở hộ bạn không?

Thùy Anh phúi giọt mồ hôi trên trán cười:

– Không cần đâu. Chỉ cần mi mang giúp ta được rồi.

Đỡ phụ hoa và quà trên tay bạn, Phương Hà ngắm soi chiếc khánh rồi chọc ghẹo Thùy Anh:

– Chao ôi! Chiếc khánh đẹp quá.

Thùy Anh cười tươi:

– Của nhà tài trợ lúc nãy tặng đó.

Phương Hà không bỏ qua cơ hội:

– Đó, ta nói đúng ghê chưa? Đôi mắt đẹp tựa nước hồ thu của mi đã hợp hồn ban giám khảo đã đành, lại còn hợp hồn thôi miên anh chàng Mạnh Thường Quân lúc nãy. Ta thấy anh ta ngưỡng mộ mi lắm.

Thùy Anh ngượng ngùng đùa lại:

– Xạo quá Phương Hà. Anh chàng lúc nãy mang kính đen to bè, biết đâu anh ta bị .... khiếm thị thì thấy gì mà hợp hồn chứ. Mi làm như ta là hồ ly tinh không bằng.

Phương Hà vờ nhìn lên bầu trời. Ánh trăng đã lên cao phủ ánh sáng khắp trần gian. Ánh trăng mượt mà rải hạt vàng lên vạn vật. Cô chớp mắt điệu dàng:

– Mi chê anh chàng đó phải không?

Thùy Anh cười:

– Ai dám chê. Nhưng ... mi nói tào lao quá. Ta không nghĩ là anh ta có cảm tình với ai cả.

– Sao lại như vậy? Chê thì để nhường lại cho ta. Chứ anh chàng mang kính đen lúc nãy rất phong độ. Anh ta đẹp trai không thể tưởng nhất là nụ cười. Ôi chao ... Mê hồn.

Thùy Anh tát nhẹ vào má bạn:

– Mi bảo ta hợp hồn người ta, không ngờ mi đang bị người ta hợp mắt hồn vía rồi. Vậy mà bảo không biết yêu là gì. Miệng lưỡi mi ghê quá.

Phương Hà không tha cho bạn:

– Ta chỉ nói cho vui thôi. Anh chàng đó ngờ ngẩn vì mi nên mới móc túi chỉ cho mi một phần thưởng không nhỏ. Đúng không?

Thùy Anh gật gật đầu:

– Nhưng mình chỉ nhớ Khắc Bình thôi. Anh ấy bỏ lỡ cơ hội ...

Phương Hà mím môi:

– Khắc Bình dỏm quá hà.

Chợt có tiếng nói quen quen vang lên phía sau lưng hai người:

– Ai nhắc anh Khắc Bình vậy?

Thùy Anh quay lại, cô ngạc nhiên kêu lên:

– Trời ơi! Sao bây giờ anh mới đến. Hội thi chấm dứt rồi Bình ạ.

Khắc Bình xuất hiện, quần áo đầu tóc ướt sũng:

– Anh biết rồi Thùy Anh. Anh rất cố gắng, nhưng chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Phương Hà nhìn Khắc Bình từ đầu đến chân. Cô cắn nhẹ ngón tay có vẻ hối lỗi vì nghi ngờ Khắc Bình:

– Anh vừa đi thăm ... bà Thủy về hả?

Khắc Bình tươi cười vuốt mái tóc. Thùy Anh lo lắng, cô rút chiếc khăn tay trao anh:

– Anh lau đi! Anh sao thế này, kể cho bọn em nghe xem.

Khắc Bình nhìn Phương Hà cười:

– Hà nói đúng. Suýt chút nữa anh viếng Long cung rồi. Vừa qua đầu Vàm Sông, bị nước ngược, anh bẻ cua quá gấp nên xuống lật ngang. May mà anh còn đến được đây.

Thùy Anh mừng rỡ bảo:

– Thôi anh không sao là mừng rồi. Nhìn dòng sông mênh mông thế này, trời lại tối nữa ... Đúng là số anh hên mà.

Khắc Bình nheo nheo mắt cười:

– Anh đến cũng là lúc em đang lãnh thưởng. Dù trễ không hát được, nhưng anh rất vui vì em đạt thành tích không nhỏ. Chúc mừng em!

Phương Hà ngênh mặt:

– Anh Bình có biết việc Thùy Anh lãnh nhiều giải thưởng có công ai không?

Không ngờ Khắc Bình bảo:

– Biết, công Phương Hà chứ gì? Tôi biết rồi. Bây giờ tôi sẵn sàng chờ lệnh hai người đó.

Phương Hà nắm tay áo Thùy Anh:

Thay lại trang phục đi rồi về. Khắc Bình hứa đưa chúng ta đi ăn kìa.

Khắc Bình lắc đầu cười:

– Quần áo anh thế này mà đi ăn, người ta cười chết. Tha cho anh lần này, mai mốt anh khao cho.

Thùy Anh nói nhỏ:

– Em sẽ khao cho anh và Phương Hà một châu. Ai lại bắt đền anh chứ. Anh vừa bị nạn mà.

Em thật nhân hậu, còn Phương Hà cứ mắng anh mãi.

Khắc Bình chọc Phương Hà. Cô vờ trách anh:

– Anh có biết Thùy Anh đứng ngồi không yên vì anh không? Suýt chút nữa cô ấy bỏ cuộc luôn rồi.

Khắc Bình hết hồn:

– Phải vậy không Thùy Anh?

Thùy Anh ngược đôi mắt đẹp như hồ thu nhìn anh:

– Vì tui lo cho anh. Tui sợ xảy ra việc gì.

– Tui xin lỗi nha Thùy Anh. Bây giờ tui sẵn sàng đưa bạn và Phương Hà về.

Người ta sắp về cả rồi.

Phương Hà tế nhị bảo:

– Thôi, có anh đến, em xin kiêu. Em giao Thùy Anh lại cho anh đấy, Khắc Bình.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Sao mi ở lại, mi định đi đâu?

Phương Hà vỗ vai bạn:

– Đêm nay mình ở lại nhà chị họ của mình. Chị ấy vừa rủ lúc nãy.

– Là ai đâu?

– Chị Giao Giao, người dẫn chương trình lúc nãy đó.

– Vậy à? Mi định bỏ ta về một mình sao?

Phương Hà thấy Thùy Anh lo lắng, cô cười:

– Hai mình chứ. Nếu mình ở lại sẽ bị .... hơi thừa đó.

Nói xong cô cười khúc khích. Thùy Anh e thẹn đỏ mặt. Khắc Bình bảo:

– Thùy Anh có cô bạn thật ga- lăng ghê.

Thùy Anh lườm bạn:

– Bỏ bạn giữa đường thì có, ga- lăng nổi gì.

Khắc Bình dù lạnh "đánh bò cạp" nhưng anh vẫn đùa:

– Anh sẵn sàng đưa Thùy Anh về đến nhà mà. Em yên trí đi!

– Nhưng ...

Thùy Anh ngập ngừng, cô hơi lo lo khi về với Khắc Bình. Phương Hà hiểu ý Thùy Anh. Cô bảo:

– Có lẽ anh lái xuống bạt mạng nên bạn em hơi sợ.

Thùy Anh đỡ lời Phương Hà:

– Tui đâu có nghĩ thế. Chỉ sợ phiền anh thôi.

Khắc Bình nhanh nhẩu:

– Anh còn muốn người đẹp phiền mãi, em lo gì!

– Ai là người đẹp?

– Em chứ ai? Hôm nay trông em lạ ghê!

– Thôi, đừng có nịnh đầm nữa. Anh Khắc Bình lạnh run như cây sậy kia. Mi quyết định nhanh đi.

Thùy Anh chần chừ:

– Mình sợ đi xuống lắm.

– Nhưng đêm khuya xe đâu mà về. Lâu lâu tui mới xui xẻo như vậy.

Phương Hà năn nỉ Thùy Anh:

– Khắc Bình nói đúng đó. Anh ấy rất giỏi trên sông nước. Về với anh ấy, không lo đâu.

Khắc Bình với Phương Hà thuyết phục Thùy Anh một hồi. Cô đồng ý xuống xuống cùng Khắc Bình về.

Mới 10 giờ đêm, chợ nổi còn đông nghịt người. Những cơn gió trên sông thổi mát rượi. Tuy nhiên Khắc Bình thấy thấm lạnh. Anh mang các phần thưởng của Thùy Anh xuống xuống. Đèn đuốc sáng choang cả một vùng xôn xao âm ĩ mua bán ... Cái ồn ào sôi động kéo dài thường đến gần sáng. Giờ này chợ mới họp đông. Thùy Anh hơi ngần ngại nhưng sợ cha trông, nên cô bước nhanh xuống xuống.

Khắc Bình nổ máy. Phương Hà nói với theo:

– Nhớ cẩn thận nha Khắc Bình!

– Rõ rồi. Cô về luôn chứ?

- Thôi em ở lại chơi một đêm. Chợ nổi Phụng Hiệp đẹp lắm. Hai người về vui về nha!
- Chào chị Giao Giao giùm mình nghe.
- Ủ. Đi đi!

Khắc Bình hỏi Thùy Anh:

- Xong chưa? Ngồi cho ngay ngắn, giữ chặt nha.

Thùy Anh giương mắt nhìn anh:

- Anh chạy chậm chậm nha. Tui sợ lắm.

Khắc Bình hiền lành bảo:

- Ủ, thì anh chạy từ từ, em đừng sợ. Có anh ở bên cạnh ... Thùy Anh ăn bánh cống nha!

Vừa nói Khắc Bình vừa tấp xuống vào sát xuống bánh cống. Mùi thơm của bánh hòa với hương đêm thoang thoang ngon lành. Thùy Anh cảm thấy đói bụng ghê. Hình như Khắc Bình cũng thấy vui vui khi được đưa Thùy Anh về.

Anh trao cho cô cái bánh nóng hổi:

- Em ăn đi. Ngon lắm!

Thùy Anh chớp làn mi cong cảm động:

- Anh ăn với em nha Khắc Bình. Có lẽ anh vừa đói vừa lạnh phải không?
- Không sao. Anh là con trai mà.
- Trai gái gì sức chịu đựng chưa chắc ai hơn ai à?
- Ý em nói là anh dở?
- Không có.
- Hay em bảo con trai yếu đuối?
- Cũng có thể. Nè! Ăn với em nha.

Thùy Anh chia cái bánh ra làm đôi. Khắc Bình lắc đầu, anh nói vọng vào xuống bán bánh cống:

- Cho cháu hai cái nữa bác ơi.
- Đây, cậu cầm lấy.

Mùi bánh cống bốc lên làm hai người đói thật.

Nãy giờ Thùy Anh nghe Khắc Bình xưng hô “anh em” ngọt lịm. Có lẽ anh ấy quen nói chuyện với Phương Hà nên đâm ra quen miệng. Giờ còn hai người trong cái không gian vừa lạ vừa quen, hai người cảm thấy ngượng ngùng vô cùng. Khắc Bình thấy tim mình náo nức. Đêm nay dưới ánh trăng huyền ảo,

trên dòng sông mênh mông sóng nước, muôn ngàn con sông nhấp nhô gởi ánh bạc vào mạn thuyền, Khắc Bình thấy Thùy Anh đẹp lạ lùng.

Anh lén nhìn cô qua vầng trăng sáng trên đầu. Không ngờ có nằm mơ cũng không thấy cảnh này, Khắc Bình đưa Thùy Anh về trong đêm trăng cũng đẹp vô vàn.

Trăng đẹp hay người đẹp? Cả hai ư? Khắc Bình thấy Thùy Anh nhai từng miếng bánh cống như thưởng thức hương vị đậm đà của bánh dân dã nhưng rất ngon lành, món ăn đặc sản của vùng sông nước miền Tây này, Khắc Bình chợt thấy rụt rè lạ. Anh đổi cách xưng hô không còn tự nhiên như lúc mới gặp trước mặt nhiều người. Khắc Bình lên tiếng:

– Thùy Anh có thấy đêm nay đẹp không?

Thùy Anh nhoẻn miệng cười:

– Đẹp lắm Bình ạ.

Khắc Bình cho xuồng chạy rất chậm vì nhà Thùy Anh chỉ cách nơi diễn vài cây số:

– Thùy Anh nè!

– Chuyện gì vậy Bình?

– Hôm nay bạn đẹp quá?

– Anh Khắc Bình giống Phương Hà ghê? Khen hoài, người ta mắc cỡ.

Khắc Bình nói một hơi:

– Nhưng tui nói thiệt đó.

Thùy Anh e ấp:

– Ai nói tui đẹp thì tui nghe vậy, chứ tui không nghĩ là mình đẹp đâu.

– Thùy Anh đẹp thật mà. Về đẹp đậm thắm của bạn làm tui ngủ không được.

Thùy Anh ngạc nhiên ngớ ngẩn:

– Sao kỳ vậy Khắc Bình?

– Vì tui nhớ bạn mà. Nhớ nhất đôi mắt đó.

Thùy Anh chớp mi xúc động:

– Khắc Bình nói thật không?

– Thật mà.

Thùy Anh thẹn thùng. Cô e ấp trả lời cho qua chuyện. Khắc Bình cất giọng thân mật lạ:

– Mai một bạn lên Sài Gòn học, nhớ đừng có đổi thay và quên Khắc Bình nhé.

Thùy Anh ngượng ngịu:

- Ai quên bao giờ? Tự nhiên Bình nói tui như vậy. Con người tui dễ quên lắm sao?
- Thì tui dặn dò trước như vậy mà. Ai biết được đời sau này ra sao. Vả lại người ta bảo Sài Gòn có nhiều cạm bẫy. Mà người trẻ đẹp như bạn thì dễ thay đổi vì có nhiều cơ hội làm giàu hơn nam giới.

Thùy Anh cười:

- Nhưng làm giàu, kiếm tiền và chuyện đổi thay tình cảm, hai vấn đề khác nhau mà.
- Đành là khác nhau. Tui nghe người ta bảo xa mặt sẽ cách lòng. Tui sợ điều ấy sẽ xảy ra.

Thùy Anh tươi cười, tay mân mê đóa hoa vừa lãnh thưởng. Khắc Bình thấy lòng mình rộn rã hơn. Hình như anh đã yêu Thùy Anh từ dạo nào. Tình yêu không thổ lộ thì tình yêu chết, cứ giữ mãi trong tim, trong óc, ai nào hiểu cho.

Phải nói cho cô ấy hiểu mới được.

Khắc Bình không thể chờ đợi hơn nữa. Anh nhẹ giọng:

- Vì Thùy Anh sắp đi học xa nên tôi lo.
- Tui học ở đâu?

Cô ngạc nhiên:

- Ai nói mà anh biết?
- Tui đoán như vậy thôi. Thùy Anh có dự định gì?

Thùy Anh cười buồn:

- Tui chưa có dự định gì cả, vì đi học xa tốn kém lắm. Vả lại, gia đình tui chẳng giàu có gì.

Khắc Bình động viên Thùy Anh:

- Chẳng lẽ bạn không định học tiếp à?
- Có chứ, nhưng sợ không được vì ba tui già yếu.
- Dĩ nhiên là bác không chấp nhận cho Thùy Anh ở nhà.

Thùy Anh mỉm cười:

- Tui sẽ thi vào trường thanh nhạc, tui thích hát lắm.
- Vậy bạn phải lên Sài Gòn học rồi.

Thùy Anh khẳng định:

- Sao Bình lại hỏi tui như vậy?

Khắc Bình nhìn lên vầng trăng lơ lửng giữa trời.

– Nói có vàng trăng đêm nay chứng minh, vì yêu Thùy Anh nên tôi cũng ghi danh thi vào Trường Nhạc viện Thành phố, nhưng thuộc khoa piano. Thùy Anh có vui không?

– Tui không biết, nhưng dù sao chúng ta vẫn học chung trường mà. Khắc Bình thi vào khoa thanh nhạc, lại học đàn ư?

Khắc Bình tâm sự:

– Đàn hát gì tui cũng biết. Có lẽ tui chơi đàn hợp hơn, vì tui là con nhà giàu, biết chơi đàn piano từ nhỏ.

– Vậy sao?

Thùy Anh im lìm nhìn Khắc Bình. Đây là lần đầu tiên anh mở lời tỏ tình với cô. Hình như Thùy Anh đang nhận nhiều niềm hạnh phúc cùng một lúc thì phải.

Bài hát dự thi đã thành công hơn dự định, bởi vì Thùy Anh chỉ nghĩ cô sẽ đạt giải qua bài "Tình bạn" song ca với Khắc Bình mà thôi. Ai ngờ ông trời đã tính cho cô như thế.

Đêm nay dưới vàng trăng đẹp, Thùy Anh lại nhận lời chớm tỏ tình của người bạn cùng lớp khi họ sắp chia tay nhau trong kỳ thi tốt nghiệp đã qua. Và tất cả đang hướng về ước mơ riêng của mình. Thùy Anh sung sướng vô cùng. Cô chớp làn mi cong vút nhìn bầu trời trong vắt có vàng trăng tươi sáng treo lơ lửng. Trăng đêm nay tươi roi rói và đẹp lạ kỳ, vừa trong sáng, vừa thơ mộng ngút ngàn.

Hình như Thùy Anh cũng đọc được trong vàng trăng ấy, tình yêu trong trẻo mà Khắc Bình vừa gởi cho cô trên vàng trăng ấy:

– Thùy Anh nghĩ sao về lời tui đề nghị?

Thùy Anh e ấp lặp lại:

– Tui về, sắp tới nơi rồi. Người ta nhớ rồi mà cứ hỏi hoài. Kỳ ghê.

– Ừ. Nói vậy tui yên tâm rồi. Đây là mấy thang thuốc tui gửi cho bác Ba trị bệnh suyễn. Bạn nhớ sắc cho bác Ba uống nha.

Thùy Anh cảm động chớp nhẹ đôi mắt:

– Sao xuống lật, thuốc ở đâu mà anh có vậy Bình?

Nghe lời nói thân mật của Thùy Anh, Khắc Bình bước đến giữ xuống cho cô bước lên bờ:

Tui chuẩn bị thuốc từ trước, may mà cột chặt kỹ càng, nếu không lúc lật đã trôi mất hết rồi.

Thùy Anh đến lấy mấy thang thuốc trên tay Khắc Bình, cẩn mồi suy nghĩ:

– Cảm ơn anh Bình ạ!

Khắc Bình nhanh nhẩu. Anh ý tứ tắt máy, anh cho xuống cặp sân nhà sau của Thùy Anh.

– Sao anh không dừng lại đằng kia mà vào đây cho cực.

– Có gì đâu. Tui giúp bạn là chuyện phải làm mà Thùy Anh.

Thùy Anh thấy xuống chòng chênh cô mất thăng bằng suýt ngã. Khắc Bình vội chụp lấy cô, Thùy Anh theo đã ngã vào người anh. Cô nằm gọn trong vòng tay Khắc Bình:

– Ôi ...

– Có sao không Thùy Anh?

Thùy Anh cảm thấy lạ lẫm, cảm giác ấm nóng từ mùi da lăn bàn tay Khắc Bình truyền làm cô bối rối. Mắt trong mắt, tay trong tay, mặt kề mặt làm cho Thùy Anh mắc cỡ không thể tả. Cô lí nhí rồi bước nhanh lên bờ:

– Xin lỗi anh, Thùy Anh vô ý suýt ngã.

– Không sao chứ Thùy Anh?

Thùy Anh vội quay đi. Cô trao cho Khắc Bình ánh mắt biết ơn, trù mến làm cho tim anh chàng cũng rộn ràng những cung bậc tình yêu đầu đời, thật mới mẻ, nên thơ ...

Khắc Bình lui xuống ra ngoài. Anh thần thờ giây lâu vì mùi hương nào còn thoang thoảng vương vấn đâu đây. Trong ánh trăng huyền diệu sáng tỏ, Khắc Bình dường như còn thấy bóng dáng người con gái quen thuộc đứng đợi theo anh. Khắc Bình mỉm cười sung sướng rồi nỗ máy.

Chiếc xuồng xé gió lao đi dưới ánh trăng huyền hoặc. Khắc Bình cảm thấy hứng khởi. Anh lái thuyền thật ngoạn mục một đoạn sông trước khi quay trở về trong niềm khoan khoái vô bờ.

Cả hai cùng thi vào Trường Nhạc viện Thành phố.

Sáng sớm hôm ấy, Khắc Bình đến nhà Thùy Anh thật sớm. Ông Ba Cần đang ngồi hút thuốc trên chiếc sập bằng tre kê cột kết.

– Cháu chào bác Ba ạ.

– Ừ. Khắc Bình, cháu mới đến hả. Tìm Thùy Anh phải không?

Khắc Bình cười tươi:

– Dạ, cháu sang thăm bác. Bác bớt bệnh chưa ạ?

Ông Ba Cần gật gù:

– Cháu tốt quá! Cảm ơn cháu?

Khắc Bình ngạc nhiên:

– Việc gì ạ?

– Cái thằng ... không nhớ gì hết. Lần trước cháu gửi thuốc cho bác, uống có mấy thang, sức khỏe bác khá lắm.

Khắc Bình nhìn quanh như tìm kiếm điều gì:

– Sao cháu không nghe Thùy Anh nói. Thùy Anh đâu rồi bác?

Ông Ba Cần ngồi câu cá, ông móc con trùn đất vào lưỡi câu:

– Cháu ở lại đây chơi. Thùy Anh và Phương Hà vừa đi đâu đó.

– Phương Hà đến đây làm gì hả bác?

Ông Ba Cần giật mạnh cần câu. Con cá diêu hồng văng lên bờ giấy đành đạch:

– Hai đứa nó rủ rê đi ra ban tuyển sinh xem điểm.

Khắc Bình nôn nóng:

– Phương Hà đậu không bác? Còn Thùy Anh, cháu mang điểm cô ấy về đây.

Ông Ba Cần bật dậy như lò xo:

– Thùy Anh đậu hay rớt vậy Khắc Bình?

Khắc Bình tươi cười:

– Cháu và cô ấy đều đậu bác ạ.

– Ôi, bác vui quá! Thế thì còn gì tốt bằng. Bạn bè ở tỉnh lên thành phố học thường bơ vơ Bác không biết gửi Thùy Anh cho ai. May mà cháu và nó cùng thi đậu một trường. Cháu giúp bác việc này được không?

Khắc Bình lắng nghe:

– Bác cứ nói, cháu sẽ giúp bác. Có phải bác lo cho Thùy Anh không?

Ông Ba Cầm gật đầu:

– Bác có một mình Thùy Anh. Việc đi học xa xôi thiếu người đỡ đần, bạn bè cũng không nhiều. Nghe nói Phương Hà học ngành sư phạm thì phải. Thùy Anh chỉ thân với Phương Hà và cháu. Cháu giúp Thùy Anh khi ở xứ lạ quê người được chứ Khắc Bình?

Khắc Bình vui vẻ nhận lời:

– Việc này, cháu hứa bác ạ. Bác đừng có lo. Lúc nào cháu cũng xem Thùy Anh là ...

Ông Ba Cầm ngược nhìn Khắc Bình:

– Bác không biết lấy gì mà cảm ơn cháu bây giờ.

Khắc Bình cười không nói gì. Anh ngồi chơi một lát rồi xin phép ra về.

Lần này Khắc Bình thấy vui vì anh luôn có cơ hội gần gũi Thùy Anh. Biết đâu nhờ như vậy, tình yêu của hai người được gieo trồng trên mảnh đất màu mỡ sẽ nảy nở tươi tốt hơn. Khắc Bình luôn hy vọng như vậy.

Thùy Anh đậu vào khoa thanh nhạc. Khắc Bình đậu vào khoa piano với số điểm khá cao, gây sự chú ý của thầy trường khoa piano.

Khắc Bình đã lên thành phố trước Thùy Anh cả tháng nay khi thầy Viễn Hưng gọi anh học trước.

Thùy Anh ngồi bó gối trong căn nhà nhỏ cạnh bờ sông Phụng Hiệp. Cô lo lắng cho sức khỏe của cha.

Thùy Anh uể oải ra chiếc cầu nhỏ giặt áo Phương Hà xách giỏ trái cây đến thấy Thùy Anh vội kêu lên:

– Ê nhỏ! Bác Ba bớt bệnh chưa mà ngồi thơ thẩn vậy?

Thùy Anh ngẩng lên nhìn bạn rồi thở dài:

– Ba mình bệnh hoài. Ba vừa mới xuất viện về trong nhà ấy.

Phương Hà thấy bạn buồn liền ngồi xuống bên cạnh:

– Bác Ba về nhà, sao mi lại buồn thế?

Thùy Anh chất lưỡi:

– Con bệnh hen suyễn của ba cứ tái phát hoài ... Mình mà đi học, không biết ai chăm sóc cho ba nữa.

Phương Hà thương bạn liền khuyên:

– Nhưng đây là ước mơ của mi cũng là niềm hạnh phúc khi mi đậu vào đại học cơ mà.

Thùy Anh lắc đầu:

– Mình thương ba lắm, chỉ sợ trái gió trở trời bệnh hoạn không có ai lo, mình đã khiếp rồi.

– Rồi mi định làm gì?

Thùy Anh nói không cần nghĩ ngợi:

– Vì thương ba, mình muốn nghỉ học ở nhà mua bán trái cây.

Phương Hà cắn môi:

– Sao bạn lại nghĩ nông cạn thế. Mình muốn vào đại học có được đâu. Rốt cuộc thì chỉ lệt đệt vào trường cao đẳng, buồn thỉ mớ.

Thùy Anh ngao ngán:

– Như bạn vậy mà hay. Đậu đại học đi học xa, vừa xa nhà, vừa tốn kém. Tự nhiên mình thấy khó khăn vô cùng. Khả năng mình có hạn.

– Nhưng anh Khắc Bình hứa giúp mi chỗ ăn, chỗ ở. Chỉ lo là lo cái ý chí không kiên định của mi kìa.

– Mi trách ta hả, Phương Hà?

– Không trách mi, chẳng lẽ ta trách ta.

Thùy Anh cười héo hắt:

– Được rồi, ta nghe mi.

Phương Hà trợn mắt làm tàng:

– Không nghe cũng không được. Ai lại bỏ học đại học đi buôn bán ở mom sông chứ. Mi đâu phải bà Tú.

Nghe bạn ví von, Thùy Anh cười:

– Ba mình cũng bắt buộc mình như thế. Ba không chịu khi mình đòi nghỉ học mấy hôm nay.

– Hèn gì mặt mày tiu nghỉu như tướng bị thất trận.

– Bộ giống lắm hả?

– Còn hơn vậy nữa kìa.

Phương Hà cười hì hì:

– Đã bảo mi rất hạnh phúc còn đòi gì nữa.

– Hạnh phúc nỗi gì? Khi hạnh phúc của người này người khác phải hy sinh thiệt thòi. Thùy Anh than thở làm cho Phương Hà ngạc nhiên:

– Mi nói ai hy sinh chứ?

Thùy Anh cất giọng đều đều:

– Ba mình chứ ai? Nay bệnh mai đau, vậy mà ba dành dụm hết số vốn định làm cái bè cá trên sông và số nữ trang của mẹ mình để lại, bảo mình phải lên Sài Gòn ăn học. Mình phải học thanh nhạc, ba mới vui lòng. Vậy chẳng hy sinh là gì?

– Ừ ... nhưng bác Ba làm đúng. Cha mẹ lo tương lai cho con, mi đừng áy náy chuyện ấy. Hãy lo học thật giỏi mà báo đáp công ơn cha mẹ.

– Minh muốn báo đáp cho ba ngay.

– Không được. Bác Ba đã nghĩ tốt cho mi, mi không được cãi lời.

Thùy Anh ném chiếc áo vào cái thau nhôm rồi đứng lên:

– Minh đấu tranh tư tưởng cả tháng nay rồi.

Phương Hà lắc lư cái đầu tinh nghịch trên bạn:

– Mi định bỏ Khắc Bình cho ai mà ở nhà chứ? Anh ấy vừa đẹp trai vừa học giỏi, có khối cô mê cho mà xem.

Thùy Anh nghe Phương Hà nhắc Khắc Bình, cô lo lắng:

– Anh ta không như vậy đâu.

– Sao mi biết. Tốt hơn hết thì người đâu của đây bạn ạ.

Thùy Anh bật cười:

– Khắc Bình mà là của ư? Anh ta nghe mi nói sẽ mắng cho xem.

– Mắng cái gì? Cả tháng nay ta chưa thấy anh ấy về lần nào. Liệu mà giữ người ta đi cô bé. Ta không có ai nên lúc nào cũng sung sướng.

Thùy Anh véo bạn đau điếng.

– Ai da! Mi đem oán trả ơn ư. Ta thật lòng khuyên mi, sao mi lại véo đau như thế.

– Cho mi chết. Lúc nào đón già đoán non.

– Vậy mà lúc nào cũng trúng phóc bạn ạ.

– Mi là nhà tiên tri hả? Liệu mà đoán cho mình trước đi.

Phương Hà cười tíu tít:

– Số ta à? Bình bình, không sướng không khổ.

– Còn ta, mi thử đoán xem.

Phương Hà nhìn ngăm bạn rồi nheo nheo mắt từ từ nói:

– Nghe thầy phán đây. Số của mi lận đận, lao đao, lúc thịnh, lúc suy. Về già hưởng lạc. Mi luôn được quới nhân giúp đỡ.

Thùy Anh bật cười khanh khách:

– Thôi đi bà Tám ơi, không ngờ mi có tài làm thầy bói. Mai một lo gì thất nghiệp.

– Sao hả?

– Thất nghiệp thì trải chiếc chiếu ở hè phố là có ăn ngay. Công nhận mi đón tài ghê.

Thùy Anh mĩa mai khi Phương Hà tưởng thật, phòng mũi lên:

– Đúng không?

Thùy Anh phòng má lên gắt:

– Đúng cái con khỉ. Đoán gì nghe thấy ghét. Ai mà chẳng lúc thịnh, lúc suy, lúc sướng, lúc khổ. Thầy bói này "bói ra ma quét nhà ra rác" mà.

Phương Hà phúi tay, xách giỏ theo bạn vào nhà:

– Đùa mi một chút cho vui, ta sang đây thăm bác Ba, có chút quà gửi bác.

Bao giờ mi đi học?

Thùy Anh quay lại nhìn Phương Hà:

– Bạn bè, mi bày đặt chi vậy. Đến thăm là quý lắm rồi, quà cáp chi cho tốn kém.

– Có gì đâu. Chúng ta là bạn bè. Mi có khó khăn gì cứ nói ta giúp cho.

Thùy Anh chớp nhanh làn mi cong vút, cất giọng nghèn nghẹn:

– Mi và Khắc Bình lúc nào cũng đối xử với ta tốt cả. Làm sao tao trả hết nợ này.

Phương Hà cắn ngang cọng cỏ:

– Lo trả nợ cho Khắc Bình kia. Ta và mi không có nợ nần gì cả. Yên trí đi.

Thùy Anh nhìn bạn không chớp mắt:

– Vài ngày nữa mình nhập học rồi. Ở nhà, mi chạy tới chạy lui cho ba mình vui. Nếu có chuyện gì, mi nhắn giùm ta có được không?

Phương Hà tỉnh nghịch đập hai gót chân lại cái cộp cườì nói to:

– Yes sir!

– Tao buồn muốn thúi ruột mà mi cứ đùa mãi vậy Phương Hà?

Thùy Anh than vãn. Phương Hà chọc cho bạn cười:

– Tao không muốn thấy mi buồn. Sắc đẹp mùa thu của mi nếu không có nụ cười phả vào, nó sẽ chuyển sang mùa đông mất. Nào, tươi lên!

– Hì hì ... được chưa?

Thùy Anh gượng cười làm cho Phương Hà cười rũ ra:

– Ôi! Nàng Hỉ Muội cười hỏa diễm đài nghiêng ngửa, Tây Thi cười làm Ngô Phù Sai điêu đứng. Còn mi cười, chắc ta bể bụng mất quá Thùy Anh.

Cô ngạc nhiên vô cùng:

– Sao vậy?

– Vì vì há há ... há há ...

Phương Hà ôm bụng cười to. Thùy Anh không hiểu gì cả. Mặt cô ngơ ngẩn trông càng tức cười hơn:

– Mi cười xấu quá, lại giống như con khi ở sở thú mấy nũa. Há há ...

– Quỷ! Chọc quê ta hoài.

Chờ cho Phương Hà chùi nước mắt xong, Thùy Anh nguýt bạn:

– Lúc nào mi cũng phá người ta cả.

– Ừ ... đùa cho vui vì mấy ngày nũa mi đi rồi. Ta biết chơi với ai. Buồn lắm Thùy Anh.

Lần đầu tiên Thùy Anh thấy Phương Hà buồn. Cô ấy tính nghịch vui tính vậy mà cũng biết buồn, hướng hồ gì mình. Thùy Anh nhận thấy mình rất đa sầu, đa cảm. Một chút gì đó cũng gọi buồn. Biết đâu lời Phương Hà đoán đúng. Tự nhiên Thùy Anh thấy con đường vào đại học không phải trải gấm hoa mà đầy gai góc gồ ghề. Cô sắp vút cái tuổi thơ, tuổi hoa niên đầy niềm vui để bước vào con đường mà từ lâu cô mơ ước. Nhưng cô chợt nhận ra có điều gì đó không giống như trong giấc mơ. Thùy Anh chợt thấy lòng dâng lên nỗi lo lắng vô vản.

Ông Ba Cắn vờ như không để ý đến Thùy Anh. Cô bé cứ vào ra thơ thẩn không vui. Ông gọi cô:

– Thùy Anh, ra ba biểu!

– Dạ. Chi vậy ba?

– Con soạn hành lý chưa?

Thùy Anh hồ hững đáp:

– Xong rồi ba.

– Vậy thì ba con mình đi. Ba đưa con ra bến xe Cần Thơ, con lên thành phố một mình được không?

Thùy Anh có vẻ bịn rịn:

– Hay là ba cho con ở nhà đi ba.

Ông Ba Cắn nhìn sững vào con gái. Cô bé sắp trở chừng nũa rồi. Ông có thuyết phục:

– Con rất thích ca hát đúng không? Ngoài năng khiếu ca nhạc, lúc nhỏ con còn theo cha học đàn ca tài tử, cho nên con ca vọng cổ cũng khá hay.

– Việc ấy con vẫn đam mê mà ba.

Ông Ba nhìn cô khó hiểu:

– Sao con lại không chịu đi lên Sài Gòn học? Con làm như vậy là trái với nguyện ước của mẹ con. Dù nghèo khổ, ba cũng không để con đánh mất tương lai của mình đâu.

Thùy Anh muốn khóc:

– Nhưng con thương ba chứ bộ. Con không yên lòng vì ba bệnh hoải. Làm sao con có thể học được nếu cứ lo cho ba.

Ông Ba Cầm rơm rớm nước mắt:

– Con biết ba lo cho con không? Còn ba, ba tự lo cho mình được mà con gái.

Hãy nghe lời ba học giỏi, ba rất vui con ạ.

Thùy Anh biết khó cãi lời ba. Cô soạn mớ hành lý thật giản đơn để lên Sài Gòn.

Ông Ba Cầm đưa cô ra tận bến xe. Cần Thơ. Hai cha con chia tay thật bịn rịn.

Thùy Anh nhìn cha đứng nhìn theo cho đến khi khuất dạng trong dòng xe cộ chảy dài trên phố. Cô bé muốn khóc, nước mắt rưng rưng viền mi. Từng dãy phố, con đường, làng mạc vút qua mắt cô một cách vô hồn. Lúc trước khi đi xe đò, Thùy Anh rất thích ngắm cảnh vật. Bây giờ không vui chút nào.

Bến xe Chợ Lớn sừng sững trước mắt, chiếc xe chở khách từ Cần Thơ vào bến đỗ. Mọi người lục đục xuống xe, Thùy Anh vừa bước xuống, cô nhìn đảo mắt tìm xe Honda ôm. Chợt anh tài xế xe tắc xi vịn tay cô và đỡ lấy túi hành lý:

– Cô hãy đưa tôi giúp cho.

Thùy Anh giật mình tưởng cướp định la lên:

– Ô! Ông làm cái gì kỳ vậy. Tôi ... tôi ...

Không ngờ anh ta cười bảo:

– Cô có phải là cô Thùy Anh không?

Thùy Anh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

– Sao anh biết tên tôi?

Anh tài xế lau nhẹ lại kính xe rồi bảo:

– Cậu Khắc Bình nhờ tôi ra đón cô về nhà trọ giúp.

– Vậy hả? Cảm ơn anh nha. Cho tôi xin lỗi.

– Không có gì.

Thùy Anh rất đổi ngạc nhiên. Anh tài xế mở cửa xe cho cô ngồi vào ghế, rồi cẩn thận lái xe lao vút đi. Thùy Anh mãi mê suy nghĩ về Khắc Bình. Anh ấy chu đáo quá. Khắc Bình yêu cô thật lòng rồi ư? Thùy Anh sung sướng, cô nhìn quanh. Phố xá ở Sài Gòn có khác, những tòa nhà cao ngất, nhà cửa san sát. Anh tài xế lên tiếng hỏi:

– Cô Thùy Anh ở Cần Thơ à?

– Dạ.

– Quê tôi cũng ở Cần Thơ. Cô ở huyện, xã nào?

– Phụng Hiệp, anh à.

Anh tài xế tròn mắt cười:

– Vậy là đồng hương rồi.

Thùy Anh cười thẹn:

– Anh tên gì?

– Hoài Tân.

– Sắp đến chưa anh Tân?

– Sắp đến rồi.

Thùy Anh vô cùng ngạc nhiên khi chiếc tắc xi dừng lại trước ngôi biệt thự cổ kính, rêu phong. Hoài Tân bảo:

– Đến nơi rồi cô ạ. Xuống đi!

– Đây là nhà trọ sao anh Hoài Tân?

– Ừ. Cậu Khắc Bình bảo tôi đưa cô đến đây. Xem như tôi xong nhiệm vụ.

Thùy Anh tần ngần không dám bước vào:

– À, anh Tân. Tiền xe bao nhiêu tôi gửi?

Hoài Tân lên xe khoát tay cười:

– Cô yên tâm, Khắc Bình với tôi là bạn. Chào cô nha!

– Chào anh! Cảm ơn nhiều nha Hoài Tân.

Chợt Khắc Bình đi ra kêu lên.

Thùy Anh, bạn đến bao giờ?

Thùy Anh ngượng ngùng khi thấy Khắc Bình tươi rói rạng rỡ. Hình như anh ta không giống ở quê.

– Vừa đến. Anh ở trong nhà này à?

– Có gì không ổn sao?

Thùy Anh đi theo Khắc Bình vào nhà. Cô rụt rè hỏi:

– Chỗ này ở trọ hả Khắc Bình?

Khắc Bình đưa mắt nhìn Thùy Anh:

- Trông bạn hơi gầy vậy Thùy Anh?
- Bình thường thôi. Đây là nhà của ai vậy Khắc Bình?

Khắc Bình xách túi hành lý cho Thùy Anh cười bảo:

- Có bao nhiêu đây à?

Thùy Anh gạt đầu. Khắc Bình đưa cô lên lầu, vào một căn phòng sang trọng, anh mở cửa và đặt hành lý của cô lên bàn. Thùy Anh rụt rè ngồi xuống:

- Sao căn phòng rộng và sang quá, em không đủ tiền?

Khắc Bình cười to:

- Vào đi! Nơi này, bạn thấy thế nào?
- Rất sang trọng. Thùy Anh nghĩ chắc đắt tiền lắm.

Khắc Bình nhìn cô không chớp mắt:

- Không đắt đâu bạn, đây là của bác Hai tui. Bác Hai đã chết. Giờ bác Hai gái là bà Mộng Sương sống cùng con trai là anh Khắc Tâm. Thùy Anh hơi yên lòng:
- Như vậy mình ở đây có phiền họ không, Khắc Bình?

Khắc Bình lắc đầu:

- Bạn nhìn xem, tòa biệt thự bốn tầng thế này mà chỉ có vài ba người nên vắng vẻ điều hiu. Bác của anh cần người đến ở cho vui. Bà ấy sẽ rất thích Thùy Anh cho xem.

Thùy Anh rất sợ gần gũi những người giàu có. Cô ngần ngại:

- Có thật không Khắc Bình?
- Thật mà.
- Thế con trai bác Hai anh có ở nhà không?

Thùy Anh tò mò. Khắc Bình chỉ lên lầu ba:

- Anh ấy ở trên tầng trên. Vì bà Mộng Sương có bồ bịch lại thích cờ bạc, nên anh Khắc Tâm giận mẹ kế của mình bỏ đi làm ăn xa. Thỉnh thoảng anh ấy mới về thăm nhà. Phòng riêng của anh Khắc Tâm ở trên ấy.
- Vậy à!

Khắc Bình hỏi về quan tâm đến Thùy Anh:

- Bạn đỡ mệt chưa?

Bóp chân mình rồi đứng lên:

– Đỡ rồi Khắc Bình. Chúng ta đi đâu vậy?

– Tui đưa bạn xem phòng. Nơi này rộng rãi nhưng không hợp với bạn vì gần cầu thang. Đôi khi chủ nhà có khách làm ảnh hưởng đến việc học hành của bạn.

– Không sao, có chỗ ở nghiêm túc là tốt rồi. Chỉ sợ mình làm phiền anh họ và bác của anh.

Khắc Bình đưa Thùy Anh vào căn phòng nhỏ, đầy đủ tiện nghi, rất xinh xắn.

Phía trước cửa chính và các cửa sổ đều có rèm che, drap trải giường trải bàn đều màu tím nhạt, màu hoa lục bình tím tím trên sông mà Thùy Anh rất thích.

– Thùy Anh thấy thế nào?

– Rất đẹp, Khắc Bình ạ.

– Vậy thì bạn hài lòng rồi đúng không? Ở đây căn nhà hoàn toàn rộng rãi và vắng lặng, bạn đừng ngại gì cả. Chỉ lo một điều thôi.

Thùy Anh lắng nghe lời nhắc nhở:

– Anh lo gì Khắc Bình?

Khắc Bình mỉm cười:

– Sợ bạn buồn, vì ở đây rất ít người.

– Mọi sinh hoạt trong nhà thế nào?

Khắc Bình bước đến lan can đứng tựa vào cùng Thùy Anh nhìn xuống đường.

– Mọi thứ trong nhà đều do vú Thom lo. Bạn đừng ngại, chỉ việc lo chuyện học hành, còn mọi việc đã có tui lo. Nhớ chưa?

Thùy Anh hiểu được cảm tình của Khắc Bình dành cho cô, nhưng cô rất khó chịu khi sống nhờ vả vào anh. Cô cất giọng buồn buồn:

– Còn anh ở đâu Khắc Bình?

– Bên kia.

Theo tay anh chỉ, Thùy Anh nhìn theo phòng của Khắc Bình ở gần dãy hành lang có cửa sổ nhìn sang phòng cô.

– Phòng anh cũng đẹp quá chứ?

Khắc Bình gật đầu:

– Căn phòng nào cũng đẹp cả. Không hiểu nhà chỉ có mấy người mà bác Hai tôi xây gần mấy chục căn phòng như thế. Ai mà ở cho hết không biết.

Thùy Anh ngắm vẻ đồ sộ, cầu kỳ của ngôi biệt thự cô nhủ thầm tại sao trên đời lại có kẻ sang giàu như thế, lại có người quá nghèo khổ đeo đẳng như cha con cô. Thùy Anh cảm thấy buồn trong lòng mà không nói ra. Cô thở dài.

Khắc Bình thấy vẻ mặt của cô không được vui liền bảo:

– Hình như Thùy Anh không hài lòng khi ở đây thì phải?

Thùy Anh dù không muốn cô cũng không biết phải đi đâu. Nếu không nhờ Khắc Bình, giờ này không biết cô đang ở nơi nào. Xa lạ, bơ vơ, hai điều ấy làm Thùy Anh lo lắng nhất.

Thùy Anh vội lắc đầu:

– Đâu có, chỉ hơi ngại một chút.

Anh nhìn sững vào Thùy Anh lo ngại:

– Có phải chưa quen không?

Thùy Anh gật đầu. Khắc Bình đứng lên định đi về phòng.

– Rồi bạn sẽ quen thôi. Thùy Anh nghỉ ngơi đi. Chút nữa sang chỗ tui, chúng ta cùng xuống ăn cơm. Tui giới thiệu cô với bác Hai thôi nha.

Thùy Anh gật đầu:

– Dạ.

Nói xong Khắc Bình trở về phòng. Thùy Anh không vội nghỉ ngơi. Cô quan sát xung quanh phòng. Tất cả rất hài hòa đẹp mắt. Chủ nhà là người có óc thẩm mỹ và rất lãng mạn. Thùy Anh ngắm đường phố chạy dài len lỏi trong thành phố. Dòng xe cộ chạy nối đuôi không ngớt. Nơi này cách xa quốc lộ, tuyệt nhiên cô không nghe tiếng động cơ ầm ĩ. Tất cả rất im ắng lạ thường.

– Sao bạn chưa đi nghỉ?

Thùy Anh quay lại, Khắc Bình cầm trên tay chiếc máy nhỏ:

– Ở đây vắng, hơi buồn. Tặng bạn cái cassette nhỏ này cho Thùy Anh nghe nhạc giải sầu nha?

Thùy Anh cười khen:

– Cái máy đẹp quá, sao anh Khắc Bình không để nghe?

– Tui lo cho Thùy Anh thôi. Tui có nhiều thứ lắm, cô bé đừng lo.

Thùy Anh liếc nhẹ Khắc Bình:

– Ai mượn anh lo nhiều làm cho người ta ngại lắm. Kỳ ghê?

– Thùy Anh cứ nghĩ ở đây như ở nhà mình, cô sẽ quen dần thôi.

Thùy Anh mỉm cười khẽ gật:

– Tui sẽ cố gắng.

Khắc Bình chào cô định quay đi:

– Thôi không làm phiền bạn. Chút nữa ta gặp lại nha.

Đi được vài bước, Khắc Bình chợt khựng lại, anh cười bảo:

– Tui quên dặn Thùy Anh việc này.

– Chuyện gì vậy, Khắc Bình?

Anh căn dặn kỹ lưỡng:

– Có chuyện gì cần, bạn cứ thoải mái sử dụng điện thoại ở góc tủ, cạnh bàn viết đó.

Thùy Anh xúc động nhìn Khắc Bình. Cô thầm cảm ơn tấm chân tình của anh dành cho mình. Hình như mỗi tình của cô đẹp như bài thơ, nhưng nó chưa đủ lớn để cô tin và yêu Khắc Bình. Có đôi lúc cô thấy cô và Khắc Bình khác nhau quá. Sự cách biệt sang hèn làm cho Thùy Anh e ngại, lúc nào cô cũng giữ ý tứ dù Khắc Bình đối xử với cô bao giờ cũng đẹp, tốt cả.

Nhận được sự ưu ái giúp đỡ, mà lòng chẳng vui Khắc Bình đã nhận ra sự áy náy của Thùy Anh, anh căn dặn thêm:

– Thôi, đừng có ngại gì cả. Bây giờ bạn nghỉ ngơi cho khỏe đi, lát nữa chúng ta xuống dùng cơm.

Vốn đi xe không quen nên Thùy Anh cảm thấy người khá mệt. Cô vào phòng riêng xem thử. Căn phòng gọn gàng, ngăn nắp. Bà vú Thơm ở đây thật chu đáo quá! Thùy Anh ngả lưng thử xuống chiếc giường êm ái phủ drap màu tím. Ôi!

Êm ái dễ chịu làm sao. Cả chuyến đi dài dỗi lại một vài giây thư giãn, Thùy Anh khoan khoái vô cùng. Cô nhắm mắt lại một chút ...

Thùy Anh giật mình dậy. Cô ngơ ngác không hiểu mình đang ở đâu. Nhìn cái giường phủ drap tím, căn phòng rèm tím, cô lơ mơ tưởng mình đang mơ.

Thùy Anh định thần lại. Cô xem đồng hồ. Đã hơn ba giờ chiều. Cô đã ngủ quên hơn bốn tiếng đồng hồ rồi.

Thùy Anh lật đật đi xuống lầu. Nghe tiếng động, người phụ nữ ăn mặc giản dị hiền lành quay lại nhìn cô cười tươi:

– Chào cô bé! Cô xuống chơi.

Thùy Anh hơi bạo dạn hỏi:

– Cô là ... vú Thơm phải không?

Bà vú gật đầu. Bà đang luôn tay làm việc bếp núc:

– Chắc cậu Khắc Bình đã giới thiệu với cô. Cô dễ thương lắm.

– Anh Khắc Bình có xuống đây không?

– Lúc trưa cậu ấy chờ cô xuống ăn cơm. Hình như cô mệt nên cậu ấy bảo mang thức ăn lên tận phòng cô. Cô dùng chưa?

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Dạ chưa, nhưng làm phiền cô quá cháu không muốn.

Vú Thơm vẫn cười dễ dãi:

– Có gì đâu. Bồn phận tôi lo cho cả nhà. Cô là bạn của Khắc Bình mà Khắc Bình, Khắc Tâm là anh em chú bác. Nhiệm vụ của tôi là phục vụ, cô không việc gì phải ngại.

– Nhưng làm phiền Khắc Bình và cả nhà, cháu ngại lắm.

– Cô nói vậy, cậu Khắc Bình buồn cho mà xem.

Thùy Anh lấy làm lạ về cách đối đãi trong ngôi nhà này. Kẻ trên người dưới rạch ròi. Còn mình chẳng là gì cả. Vốn là con gái nhà nghèo lên đây được một chỗ ở như vậy là phúc đức rồi, lại có kẻ hầu người hạ, được đối đãi như cô tiểu thư quyền quý làm cho Thùy Anh nao nao trong lòng, nỗi áy ngại càng lúc càng tăng. Cảm giác của cô thật khó mà diễn tả nổi trong lúc này.

Thùy Anh muốn hòa đồng một chút. Cô hỏi vú Thơm:

– Cô cho con giúp một tay.

Vú Thơm lắc đầu lia lịa:

– Í! Không được. Cô lên đây học hành đâu phải đi làm mướn. Cô đừng có làm gì cả, việc này để tôi.

Thùy Anh hơi sững người:

– Nhưng giờ rảnh, con giúp cô không được sao?

– Dĩ nhiên là được, nhưng cậu chủ sẽ rầy tôi chết, cô ạ.

– Nhưng ở không con buồn. Việc này làm con áy ngại quá. Ăn không ngồi rồi, làm phiền nhiều người thật là khó chịu.

Vú Thơm vẫn không ngừng tay soạn các thức ăn ra. Có lẽ bác ấy chuẩn bị bữa cơm chiều.

Thùy Anh ngồi buồn xo. Vú Thơm thấy vậy ngừng tay nhìn cô:

– Có gì đâu mà phiền. Cô thích làm việc nhà à?

Thùy Anh gật đầu:

– Cháu quen ở nhà rồi cô ạ. Lên đây tay chân để không buồn chết mất. Vả lại, tất cả đều là nhờ vả vào Khắc Bình, cháu rất ngại.

– Trông cô xinh xắn quá, giống con gái nhà giàu, sao cô lại sống giản dị như thế. Với lại bạn Khắc Bình phải giàu sang, đúng không cô.

Nghe vú Thơm nhận xét, Thùy Anh hơi mỉm cười. Hình như tất cả đều đối nghịch lại. Cuộc sống không dễ dàng gì.

Tôi thấy cậu Khắc Bình quý cô lắm. Cô học ở thành phố mấy năm?

Thùy Anh cũng góp cho vui:

– Dạ, bốn năm. Cháu và Khắc Bình học chung trường ạ.

– Trước kia, cô và cậu ấy học cùng lớp à?

Thùy Anh hơi ngạc nhiên. Hình như Khắc Bình cũng thích nói về cô với mọi người.

– Sao cô biết?

– Tôi chỉ đoán như vậy, vì Khắc Bình có nói việc xin ở trọ của cô với bà chủ.

– Vậy à!

Thì ra Thùy Anh nghĩ sai về Khắc Bình. Cô không hiểu vị thế của Khắc Bình trong gia đình này thế nào. Suy cho cùng, Khắc Bình cũng là người ở trọ như cô. Cô nghĩ việc anh ấy mang theo mình làm cho mọi người khó chịu. Biết đâu Khắc Bình gặp chuyện khó xử, vì anh ấy là em họ của cậu chủ nhà này. Họ ưu ái cháu em họ, còn cô người dưng nước lã buộc họ đối đãi với cô như Khắc Bình, cũng khó khăn đây.

Thùy Anh ướm lời:

– Thật ra, nhà cháu cũng nghèo khó, không sang trọng gì đâu. Được Khắc Bình tìm cho chỗ trọ thế này là quý rồi, lại còn ăn cơm dọn tới chỗ, cháu ngại lắm. Có lẽ cháu chỉ ở tạm ít hôm rồi tìm nơi trọ mới cô à?

Vú Thơm lại ngừng tay nhìn cô kinh ngạc:

– Sao vậy? Ai làm cho cô không vừa lòng?

– Không ạ. Cháu chỉ sợ phiền gia đình bác Hai Khắc Bình ạ.

Vú Thơm thật thà bảo:

– Cô cứ ở lại đây cho vui, vì biệt thự này rất vắng vẻ, cần nhiều người cô ạ.

Thùy Anh thấy vú Thơm vui vẻ liền bảo:

– Vậy vú cho con phụ một tay nha.

Vú Thơm cười vui tính:

– Cô này thích làm cứ làm, nhưng lỡ cậu chủ rầy tui, cậu Khắc Bình bảo tui xúi cô thì cô chịu đó nha!

Thùy Anh kéo tay áo lên giúp vú Thơm nhặt rau sống:

– Những chuyện lật vật này cháu làm nhanh lắm. Vú sẽ đỡ mệt. Có gì đâu.

– Ủ, thì chuyện nhỏ đâu cần cô phải làm.

– Cháu chỉ làm cho vui thôi mà vú.

Vú Thơm thấy Thùy Anh dễ thương bà vú cười rồi để cô giúp cho mình các chuyện lật vặt. Cả hai vừa làm vừa trò chuyện vui vẻ. Mới đó cả hai đã làm quen với nhau.

– O! Bà chủ đâu, con không thấy?

Vú Thơm nhìn ra cổng:

– Bà chủ đi suốt từ sáng sớm đến khuya mới về.

– Còn cậu chủ?

– À! Cậu Khắc Tâm hả? Cậu ấy hơi khó tính nhưng rất tốt bụng. Cậu ấy giận bà chủ nên đi làm ăn xa, thỉnh thoảng mới về nhà vài hôm.

– Hai người đó ít gặp nhau lắm sao?

– Cậu Khắc Tâm sống tự lập từ thời sinh viên, nên rất hay giúp đỡ các sinh viên nghèo. Cậu ấy tốt bụng giúp người, ai cũng quý.

Thùy Anh cảm thấy điều bà vú nói và lời của Khắc Bình không sai lệch. Cô cảm thấy an lòng đôi chút.

Thùy Anh cố hình dung ra cậu chủ Khắc Tâm thử. Chắc là anh ta giống ông cụ non, mặt mày khó đăm đăm, ít nói, phong thái đĩnh đạc. Anh ấy là người trung niên đáng kính trọng ... Khó hình dung quá.

– Bao giờ cậu chủ về hả vú Thơm?

Vú Thơm cười:

– Muốn gặp cậu chủ à? Cô sẽ gặp thôi. Hôm nào cậu Khắc Tâm về, vú sẽ giới thiệu cho hai người làm quen, đừng nghi ngại gì cho thêm mệt.

Thùy Anh bỗng thắc mắc:

– Ủa! Anh Khắc Bình đi đâu vắng hả vú?

Vú Thơm đưa mắt nhìn lên lầu rồi nói:

– Hình như cậu ấy đi ra ngoài lúc cô còn ngủ thì phải.

– Vậy hả!

Hai người lại trò chuyện với nhau vui vẻ. Chợt có tiếng xe mô tô phân khối lớn rú lên và dừng trước cổng. Cả hai nhìn ra. Vú Thơm bảo:

– Coi chừng cậu chủ về đó.

– Cậu Khắc Tâm hả vú?

– Ừ. Để tôi ra mở cổng.

Vú Thơm vội vàng đi ra ngoài.

Vú Thơm vội vàng đi ra ngoài. Tự nhiên Thùy Anh thấy hồi hộp lạ.

Vú Thơm đi vào cùng một chàng trai cao to, mặc quần Jeans xám bạc, áo pull màu cát rất phong độ lịch sự, anh đeo chiếc kính màu trà to bè. Anh đi bên cạnh một cô gái rực rỡ kiều sa trong bộ mini jupe màu đỏ rực. Cô khoác tay anh bước nhanh lên lầu.

Họ không trông thấy Thùy Anh. Vú Thơm bảo cô:

– Đó là cậu chủ và cô Đỗ Quyên, người yêu của cậu ấy.

Nhìn theo dáng chàng trai, Thùy Anh chợt thấy quen quen. Nhưng cô không nhớ gặp anh ở đâu Thùy Anh chưa kịp thắc mắc thì Khắc Bình xuất hiện. Anh cười to:

– Ủa, Thùy An. Bạn đỡ chưa?

Thùy An cười:

– Khỏe rồi. Anh đi đâu về vậy?

Khắc Bình đặt túi xốp lên bàn hỏi vú Thơm:

– Có phải anh Khắc Tâm và chị Đỗ Quyên về không vú?

– Ừ. Họ mới lên lầu.

Khắc Bình quay sang Thùy Anh:

– Tui đi mua bánh bao nóng, sâm bổ lượng, chè sen cho Thùy Anh và vú Thơm đó.

– Chà! Cậu Khắc Bình thật ga- lăng ghê. Cô Thùy Anh dùng trước đi. Cô ấy chưa ăn gì cả.

– Trời đất! Cả buổi chiều nay Thùy Anh mê ngủ quên ăn sao?

Khắc Bình đùa làm Thùy Anh thẹn thùng:

– Tại đi xa mệt chứ bộ!

Vú Thơm đỡ lời Thùy Anh:

– Cô ấy chê ở đây buồn, định tìm chỗ trọ khác đó, cậu nghĩ sao?

Khắc Bình đặt cái bánh bao nóng xuống bàn ngơ ngác:

– Ý của Thùy Anh là ... không ở đây? Chỗ này không tốt cho bạn à?

Thùy Anh nắm lấy chéo áo vạt tới vạt lui:

– Vì ... anh làm Thùy Anh ngại quá. Thùy Anh sợ phiền bác Hai của anh và cậu chủ nên mới có ý định ...

Khắc Bình nhắc ghế ngồi cạnh cô, anh đẩy cái bánh bao nóng về phía vú Thơm, một cái đặt vào tay cô:

– Nè, ăn đỡ đói. Lát nữa dùng cơm luôn. Bác Ba đã nhờ tui giúp đỡ cho Thùy Anh, tui đâu dám để cô đi lang thang.

– Anh tốt với tui, tui biết. Nhưng sợ phiền nhiều người khác kìa.

Khắc Bình cười vui vẻ:

– Tui muốn lo cho Thùy Anh. Đừng từ chối tui buồn đó hiểu chưa? Ở đây ai cũng tất cả. Thùy Anh cứ lo học hành, mọi chuyện khác đừng để tâm vào có được không?

Thùy Anh mím môi rồi gật nhẹ đầu. Vú Thơm nói thêm:

– Tôi cũng giải thích cho cô ấy hiểu rồi. Nhà cửa rộng rãi lắm, không ai ở, có người thêm vui. Thôi, Thùy Anh ăn chút gì đi. Tôi lo làm món ăn đãi khách, kéo không kịp. Hôm nay có cậu chủ về.

Khắc Bình kéo tay vú Thơm:

– Thì con mua cho cả hai người, vú ăn với Thùy Anh cho vui. Lát nữa con giúp vú một tay.

– Chà! Hai người ai cũng giỏi bếp núc cả. Phen này tôi thất nghiệp mất. Lúc này Thùy Anh cũng đòi vào bếp, giờ tới cậu nữa Khắc Bình.

Khắc Bình nhìn Thùy Anh:

– Bạn định nấu ăn à?

– Không, cô ấy giúp tôi. Tôi không cho.

Khắc Bình tự tay lấy sâm bồ lượng và chè sen ra rồi bảo:

– Thế à! Vú nói đúng. Bây giờ chúng ta còn rảnh rang. Ngày mai nhập học rồi, còn rất nhiều chuyện cần làm, lúc đó học cũng đủ mệt rồi. Vú Thơm lo chuyện nhà quen rồi, không cần bạn giúp đâu.

Thùy Anh khẽ liếc nhìn Khắc Bình. Anh cũng nhìn cô, tình ý gởi trọn vào cái nhìn ấy. Khắc Bình sợ Thùy Anh không quen, anh tự nhiên nói với vú Thơm:

– Nào! Chúng ta vui vẻ một bữa nha vú. Mọi người vui vẻ vào nhà dùng các món mà Khắc Bình vừa mang về. Trên lầu, Khắc Tâm và Đỗ Quyên đang đứng cạnh nhau tâm sự thật tâm đắc.

Buổi chiều hôm ấy. Họ ăn cơm chung với nhau, nhưng Đỗ Quyên không thích ngồi chung người lạ, cô đòi về. Khắc Tâm chỉ chào Thùy Anh một cách qua loa. Trong đầu cô cứ mang máng nhớ một điều gì không rõ.

Hình như Khắc Tâm, cô đã gặp ở đâu rồi. Giọng nói của anh hơi giống Khắc Bình. Nhưng cách nói thì Khắc Bình sôi nổi, thích đùa; Khắc Tâm ít nói và trầm tính.

Vào bữa ăn, vú Thơm lật đật giới thiệu:

– Thưa cậu chủ, đây là cô Thùy Anh, bạn của cậu Khắc Bình.

Khắc Tâm hơi nhếch môi:

– Các em cứ tự nhiên!

Thùy Anh chỉ thấy anh nhìn cô một lần rồi quay qua Đỗ Quyên. Cô gái hơi khó chịu:

– Ngõ ở đây yên tĩnh thì ra cũng có nhiều người quá. Em muốn về.

Và cô bạn của Khắc Tâm cũng nhìn cô có một lần. Thùy Anh gật đầu chào họ. Khắc Bình hơi nhú mày một chút. Khắc Tâm nói với Đỗ Quyên:

– Em ăn chút gì nha. Đây là người nhà của anh cả, đâu có ai lạ.

– Vậy à?

Đỗ Quyên dùng qua loa rồi đứng dậy. Khắc Tâm đi theo cô lên lầu. Một lúc sau Đỗ Quyên ra về. Khắc Tâm đi ngang Khắc Bình bảo:

– Cậu cứ lo cho bạn mình nha, đừng để cô ấy buồn. Hiểu ý anh chứ?

Khắc Bình gật gật đầu:

– Anh ăn cơm với bọn em.

– Không, anh không đói, cứ tự nhiên.

Vú Thơm lên tiếng:

– Cậu chủ ...

– Chuyện gì vậy vú?

Vú Thơm đáp ứng:

– Để tôi dọn lại căn phòng cho cậu.

Khắc Tâm dừng lại ở cầu thang lắng nghe rồi nói nhỏ:

– Cảm ơn.

– Cậu về mấy ngày?

– Vài ba ngày. Để tự tôi dọn được rồi. Vú cứ lo chuyện của mình đi.

– Dạ.

– Bà chủ có về không?

– Dạ, chưa về ạ.

– Được rồi, tôi đi đây.

Khắc Tâm khuất bóng sau cầu thang lầu. Khắc Bình hình như không quan tâm đến chuyện của Khắc Tâm. Anh vẫn ăn uống bình thường và gấp mấy món ăn cho Thùy Anh:

– Ăn đi Thùy Anh! Đừng có mắc cỡ mà nhịn đói nha cô bé.

Thùy Anh ăn như mèo nhỏ nhè. Điều cô bận tâm là hình bóng Khắc Tâm cứ lớn vờn trong đầu. Khắc Bình o ép mãi, cô mới dùng xong bữa cơm chiều.

Hai người lững thững lên lầu. Ánh nắng chiều đỏ ối phía chân trời, gió lồng lộng thổi. Khoảng trời xanh mênh mông bát ngát trên đầu. Khung cảnh ấy khiến lòng Thùy Anh chạnh nhớ cha khôn nguôi.

Cả ngày nay ai nấu cơm, giặt giũ làm chuyện nhà? Ba cô phải tất bật. Trời lạnh, ba sẽ ho nhiều. Ai nấu cho ba từng siêu thuốc? Thùy Anh không thể nào vui nổi.

Bây giờ cô mới hiểu vì sao cứ chiều chiều, người ta lại buồn như thế. Những buổi chiều đã đi vào ca dao, đi vào trí nhớ, tình cảm của từng người. Có rơi vào cảnh ngộ mới thấm thía bấy nhiêu nỗi buồn.

Ngày ấy ba cô hát ru cô ngủ. Tiếng hò ơ còn vang vọng đến ngày nay:

“Chiều chiều ra đứng ngõ sau Nhớ về quê mẹ ruột đau chín chiều.

Chiều chiều lại nhớ chiều chiều Nhớ người áo trắng khăn điều vắt vai”.

Thùy Anh không còn nhớ mẹ, cô không còn nhớ người áo trắng mà cô nhớ cha mình da diết. Ông đơn côi quá. Thùy Anh cứ chạnh lòng. May mà có Khắc Bình kề bên động viên cô.

Thấy Thùy Anh cứ yên lặng buồn hiu nhìn ra xa không nói gì, Khắc Bình đùa cho cô vui:

– Bạn nhớ ai vậy? Anh chàng nào?

Thùy Anh bật cười:

– Anh thích nói bậy lắm à.

– Sao lúc nào Thùy Anh cũng buồn?

Thùy Anh nguýt Khắc Bình:

– Đâu phải cứ buồn là nhớ anh chàng nào.

Khắc Bình vờ tò mò:

– Vậy cho mình biết, vì sao bạn buồn đi.

– Ghét anh đó!

Khắc Bình cười vui vẻ:

– Tại sao lại ghét người ta chứ? Buồn ghê!

Thùy Anh bật cười theo:

– Buồn như anh mới lạ. Miệng nói buồn mà lại cười tíu tít.

Khắc Bình cãi lại:

– Người ta buồn như thế mới thâm thúy chứ. Buồn trong dạ mà mặt mày tươi tỉnh, nào ai biết được nỗi lòng ai.

Thùy Anh che miệng cười khúc khích:

– Không ngờ anh đa tài quá. Vừa đàn vừa hát, vừa biết làm thơ nữa.

Khắc Bình nói luôn, đổi cả cách xưng hô:

– Anh còn biết đánh cờ, vẽ nữa. Nói chung là tài hoa đó.

Thùy Anh lắc đầu chào thua:

– Em không ngờ Khắc Bình khiêm tốn ngày nào, bây giờ trở thành nàng Kiều tài hoa đáng sợ như vậy.

– Ê! Sao lại ví tui là nàng Kiều nhi? Khắc Bình đa tài thật mà.

Thùy Anh khẽ cười. Khắc Bình kéo cô ngồi xuống băng đá cạnh lan can.

Anh cất giọng nghiêm túc:

– Thùy Anh này ...

Thùy Anh hồi hộp lạ. Cô nhớ cảm giác của đêm trăng trên dòng sông Phụng Hiệp, cô suýt ngã, Khắc Bình đỡ gọn cô trong vòng tay.

– Gì anh?

Giọng anh sôi nổi nhưng rất đường hoàng:

– Cho anh gọi Thùy Anh bằng em nghe.

Thùy Anh lí nhí:

– Thì anh cứ gọi.

– Anh muốn chúng ta bớt đi khoảng cách nha, Thùy Anh.

– Em không hiểu.

– Vì sợ xa em, nên anh cố gắng đưa em về đây. Và lại, anh nghĩ trong cái thành phố sôi động ồn ào náo nhiệt này, em khó tìm cái chỗ ở trọ yên tĩnh lý tưởng thế này.

Thùy Anh chớp làn mi cong. Làn mi và đôi mắt đã làm cho Khắc Bình xao xuyến cả con tim.

– Em cảm ơn anh, Khắc Bình ạ. Nhưng em không muốn lợi dụng lòng tốt của anh và mọi người đâu.

Khắc Bình cất giọng ngọt ngào:

– Anh biết nói với em lúc này là không phải. Em có nhớ lời anh nói trong đêm trăng ấy không? Anh rất yêu em.

– Khắc Bình! Chúng ta còn học hành mà anh. Em chưa dám nhận lời anh, nhưng con tim em cũng hướng về anh rồi. Hãy tin em, dù trong cảnh ngộ nào, em vẫn chờ anh.

Một tia sáng bùng lên trong mắt Khắc Bình:

– Anh vui lắm, Thùy Anh ạ. Chúng ta hẹn ngày ra trường nhé?

Thùy Anh mừng rỡ gật đầu:

– Em cũng nghĩ như vậy. Nếu lúc đó anh không chê em nghèo.

Khắc Bình không hài lòng:

– Anh chê em nghèo bao giờ. Chúng ta là bạn suốt thời trung học, nhưng tình yêu chỉ bùng nổ mới đây thôi.

Thùy Anh nghiêng đầu trên anh:

– Từ lúc nào mà em không hề hay biết.

– Từ lúc em lên sân khấu hát cùng anh bài "Tình bạn", anh chợt phát hiện ra cô bạn ngày nào quá xinh đẹp ... và anh không để ai giành với mình đâu.

– Vậy à? Nếu không có bài "Tình bạn" thì chúng ta đâu có ngồi bên nhau kể chuyện, phải không Khắc Bình.

– Ý anh ... không phải vậy đâu. Còn em yêu anh từ lúc nào?

Thùy Anh phụng phịu:

– Hồng biết. Lúc nào thích thì yêu, ghét thì thôi.

– Trời đất! Tình yêu của em sáng nắng chiều mưa ư?

– Có lẽ như vậy. Anh nhớ đừng làm em ghét nghe chưa?

– Xin lỗi.

Mặt của Khắc Bình tiu ngửu làm cho Thùy Anh tức cười:

– Thôi đi, em chỉ nói đùa một chút cho vui. Em đang nhớ nhà, nhớ ba hiểu chưa?

Khắc Bình nhếch môi quay qua nhìn cô:

– Thật hả Thùy Anh?

- Thật. Ai dám đùa anh bao giờ.
- Vậy khoảng nửa tháng, anh cho người đưa em về quê thăm cha nhé?

Thùy Anh lắc đầu:

- Xa xôi đi tới đi lui phiền phức tốn kém lắm. Em không muốn.
- Nhưng em nhớ ba thì sao. Hay là anh sắm cho em điện thoại di động nha?

Thùy Anh nhướng mắt nhìn Khắc Bình.

- Anh đùa hoài vậy Khắc Bình.
- Không, anh nói thật. Làm sao em vui là anh sung sướng rồi.
- Anh đang đi học, làm gì có nhiều tiền mà mua điện thoại di động hả anh?

Khắc Bình mỉm cười:

- Anh Khắc Tâm tốt lắm em ạ. Nếu anh nhờ, anh ấy sẽ giúp ngay. Em đừng lo.

Thùy Anh không đồng ý:

- Nhờ vả anh ấy bao nhiêu đây em còn ngại. Không được lạm dụng lòng tốt của anh ấy, Khắc Bình ạ.

Khắc Bình gật gù:

- Anh chỉ muốn tốt cho em, em không đồng ý thì thôi.

Thùy Anh đứng yên lặng dõi phía trời xa. Khắc Bình sao lại thích làm phiền anh họ mình thế? Lần đầu tiên, cô thấy Khắc Bình hơi lạ.

Khắc Bình trao đổi với Thùy Anh một lát, rồi anh trở về phòng. Cô nhận thấy Khắc Bình không vui mấy. Thùy Anh biết tính mình làm cho Khắc Bình chẳng hài lòng. Cô biết làm sao hơn.

Đêm ấy, nơi phòng trọ lạ, Thùy Anh khó ngủ được. Cô ra ban công nhìn về phía quê nhà nhớ cha da diết. Thành phố hoa lệ đã lên đèn rực rỡ như một tràng hoa khổng lồ. Về đêm, thành phố càng lộng lẫy kiêu sa. Chỉ có nơi xa ấy không sôi động, chẳng phồn hoa có một người cha đang nhớ con gái mình. Thùy Anh ôm lấy mặt buồn bã.

Chợt tiếng đàn ghi-ta trên lầu vọng xuống lan tỏa trong khu vườn tĩnh lặng.

Âm thanh dịu dặt của tiếng đàn nghe thật nồng nàn tha thiết. Cô đoán có lẽ đó là tiếng đàn của cậu chủ Khắc Tâm.

Hình như Khắc Tâm có tâm sự, tiếng đàn anh thật hay nhưng trầm lắng buồn bã lạ. "Người buồn tiếng đàn cũng buồn theo".

Nếu một ngày nào cô rời xa nơi này, có lẽ cô sẽ nhớ tiếng đàn dịu dặt ấy. Nó cứ xoắn lấy tâm can Thùy Anh trong một đêm buồn xa quê như thế này.

Thùy Anh bước vào phòng, cố dỗ giấc ngủ, nhưng tiếng đàn của Khắc Tâm và hình ảnh cao to với cặp kính to bè cứ chập chờn trong tâm trí cô như xoắn chặt lấy tâm can. Tiếng đàn đưa cô vào giấc mơ đầy mộng mị khác thường ...

Một hôm, Thùy Anh đi thẳng vào nhà, cô định lên lầu. Hình như nhà Khắc Tâm đang có khách. Máy chiếc Toyota, Mercedes đậu phía trước sân cho thấy sự sang trọng ấy.

Thùy Anh không biết khách của bà Mộng Sương hay của cậu chủ Khắc Tâm nữa. Cô chẳng muốn tò mò đến việc nhà chủ làm gì. Cô đi thẳng vào trong định về phòng. Nhưng qua dãy phòng khách, cô thấy tất cả đều yên lặng. Thùy Anh lấy làm lạ.

Cô bước nhẹ nhàng lên thang lầu. Vú Thơm cũng chẳng có ở nhà bếp. Đúng là khách của Khắc Tâm rồi. Anh thường ở trên tầng ba cách biệt mọi người.

Thùy Anh thở hắt ra khoan khoái. Cô chợt nghe tiếng nói của bà Mộng Sương từ trong căn phòng khách ở tầng hai cạnh chỗ ở của Khắc Bình vang ra.

Thùy Anh không dám bước tiếp, cô đứng lắng nghe.

Tiếng bà sang sảng:

– Cháu có biết chi phí trong ngôi biệt thự này là do Khắc Tâm tài trợ không?

Hình như là giọng nói của Khắc Bình thì phải. Giọng nói rất nhỏ:

– Dạ, biết ạ.

Những chi phí hàng tháng không nhỏ đâu. Tiền nước, tiền điện, điện thoại, người ở, xe cộ .... Chi phí tiêu xài hàng triệu bạc ... Khắc Tâm vất vả lắm.

– Nhưng anh Khắc Tâm không hề tính toán với cháu bác ạ.

Có tiếng nói bất bình:

– Hóa ra bác tính toán chi li với cháu sao? Cháu không làm gì, chỉ ăn học và ở, những cái ấy rất nhỏ, bác không hề nói. Mấy tháng nay, bác có tính toán gì đâu.

Khắc Bình cãi lại:

– Cháu rất hiểu anh ấy cực khổ. Cháu muốn đóng góp vào phần nhà ở, tiền ăn cho cháu và cô bạn, nhưng anh Khắc Tâm không chịu. Bác bảo cháu phải làm gì bây giờ.

Bà Mộng Sương thở dài:

– Cái tính thẳng Khắc Tâm lúc nào cũng như thế, ôm đồm chịu thiệt.

– Bác bảo anh ấy chịu thiệt cái gì?

– Bình ạ! Cháu phải tự thấy chứ đừng để Khắc Tâm nói. Nó luôn chịu đựng khổ cực nghèo đói, anh cháu không than đâu.

– Như vậy bác trách cháu điều gì?

Bà Mộng Sương nhỏ nhẹ hơn:

– Khắc Tâm nó rất thương người huống gì anh em ruột thịt, nó sẽ giúp đỡ cháu đến cùng. Nhưng cháu đừng lợi dụng lòng tốt của Khắc Tâm quá.

– Bác Hai! Cháu thấy cháu có làm gì cho bác và anh buồn. Nếu cần đóng các khoản chi phí thêm, cháu sẵn sàng bác ạ.

Bà Mộng Sương hơi xằng giọng:

– Cháu không biết mình đang làm gì à?

Khắc Bình không hiểu:

– Không biết ạ.

Bà nói tiếp giọng bất bình:

– Mấy tháng nay, cháu đã ăn xài phung phí, học đòi đi quán bar, vũ trường ...

Chi phí cho các hộp đêm của cháu, cháu thử tính xem. Những việc ấy cũng sống bám vào Khắc Tâm. Tội nghiệp nó mà cháu.

Nhưng anh Khắc Tâm hào phóng chi cho cháu mà.

Bà Mộng Sương lắc đầu, thở dài ngao ngán:

– Khắc Tâm lúc nào cũng tốt. Nếu cháu xin thì nó cứ cho. Bác Hai rất nóng ruột, vì anh cháu phải cực khổ đêm ngày, làm lụng cực nhọc hàng tháng để chi cho cháu một buổi dạ tiệc hay đi chơi ở dancing. Nó phải lao tâm lao trí cực lực mới có tiền bao biện cho cả nhà chi tiêu hàng ngày đó.

Khắc Bình đứng lên:

– Cháu hiểu rồi bác ạ. Cháu sẽ xin tiền ba mẹ chi phí cho mình, không làm phiền đến bác và anh Khắc Tâm nữa.

Bà Mộng Sương hắng giọng:

– Cháu giận bác sao Khắc Bình? Nghĩ tình bác cháu, anh em của nhau, bác tỏ thiệt cho cháu biết thôi.

– Vậy là ý bác thế nào, cháu không hiểu?

Bà Mộng Sương nói bình thường:

– Bác nói cho cháu hiểu. Cháu lo học đi, sau này còn có tương lai lâu dài, đừng có ăn chơi nữa.

Khắc Bình xuống giọng:

– Cám ơn bác nhắc nhở. Cháu không muốn phiền bác và anh nữa.

– Không được hiểu lầm ý bác nghe Khắc Bình.

– Cháu hiểu rồi. Bác đừng nói nữa.

Bà Mộng Sương hơi lo lắng:

– Cháu định đi đâu à?

– Có lẽ cháu và Thùy Anh đi tìm chỗ ở khác.

Bà Mộng Sương mỉm cười vuốt ve Khắc Bình:

– Bác nhắc nhở cháu chăm học, vậy mà cháu hiểu lầm bác hoài. Nếu cháu đi nơi khác, Khắc Tâm sẽ không hài lòng, nó sẽ trách bác ích kỷ, so đo với cháu.

Cháu nghĩ lại đi.

Khắc Bình bóp trán suy nghĩ:

– Vậy cháu phải làm gì?

– Không làm gì hết. Có thể giảm các chi phí đi chơi, tiêu xài riêng lại được không?

– Cháu hứa. Cháu sẽ xin tiền ba mẹ bù đắp vào, nếu cháu tự tiêu xài riêng cho mình.

Bà Mộng Sương nói mát mẻ:

– Cháu làm sao thì làm, đừng để ba mẹ cháu và Khắc Tâm trách bác là khắc nghiệt, ăn ở không tốt với cháu là được rồi.

Khắc Bình không vui:

– Dạ, cháu biết mình phải làm gì rồi ạ. Xin phép bác.

– Ừ. Cháu và cô bạn cứ ở đây không có việc gì cả. Nhưng cô bạn của cháu ...

– Sao ạ?

Khắc Bình hỏi lớn. Bà Mộng Sương cười khanh khách:

– Không có gì. Bác thấy cô ấy xinh đẹp, hiền thực, cô gái ấy sau này kiếm nhiều tiền đó.

– Bác nói gì cháu không hiểu. Cô ấy là người yêu của cháu, bác thấy thế nào?

– Vậy à! Cũng tốt. Thôi cháu về phòng đi, nhớ đừng để bụng lời nói lúc nãy của bác nha Bình.

– Dạ.

Bà nói thêm:

– Lúc nào bác cũng quý trọng cháu như thằng Khắc Tâm, con của bác. Đừng giận bác nha.

Khắc Bình hơi bực mình:

– Cháu không để tâm đâu. Bác Hai cứ yên lòng. Bác là người lớn, cháu hứa sẽ nghe lời bác.

– Ừ tốt! Cô bạn của cháu về chưa?

– Hình như chưa. Xin phép bác, cháu về phòng.

Thùy Anh vội nép vào góc cầu thang. Chờ cho bà Mộng Sương đi xuống và Khắc Bình về phòng cô mới thở phào bước ra.

Thùy Anh bàng hoàng nhận ra từ lâu, Khắc Bình đã có nhiều thay đổi. Anh ấy biết đua đòi, đi chơi những nơi sang trọng. Như lời bà Mộng Sương nói thì Khắc Tâm thật đáng thương. Anh ấy vì mọi người mà cực khổ một mình. Chưa bao giờ Khắc Bình nói với cô, anh Khắc Tâm đang làm gì, ở đâu. Thùy Anh không ngờ ... chính cô vô tình tạo thêm gánh nặng cho anh ấy. Thùy Anh cảm thấy chằng yên lòng.

Thùy Anh ngồi buồn thiu trong phòng. Cô thu xếp hành lý lại gọn gàng để sẵn. Phải ra đi thôi, mình không thể làm cho ai bận tâm về mình cả.

Khắc Bình đi ngang qua phòng cô, anh gõ cửa rồi bước vào. Anh hơi khựng lại khi thấy Thùy Anh ngồi gục đầu bên cạnh giỏ hành lý gọn gàng. Tự nhiên tim Khắc Bình đập mạnh, anh lo sợ không lẽ Thùy Anh đã nghe hết lời của bà Mộng Sương nói với anh. Hình như Thùy Anh muốn ra đi.

– Em làm gì vậy Thùy Anh?

Thùy Anh giật mình quay lại. Trong một thoáng, ánh mắt của Thùy Anh chạm vào đôi mắt đầy lo lắng của Khắc Bình. Anh không ngờ Thùy Anh lại mân cầm thế. Cô nói trong niềm xúc động.

– Em muốn đổi chỗ trọ anh ạ.

Khắc Bình ngạc nhiên:

– Sao vậy em?

Thùy Anh mỉm cười, nụ cười gượng thật buồn. Hình như Khắc Bình đang cố tình dối cô, hay anh không thèm để ý đến sự cảm động của người khác. Không giống anh, Thùy Anh rất tự ái.

– Ở đây đến trường cũng không tiện mấy. Em muốn vào trọ trong ký túc xá, anh ạ.

Khắc Bình ngồi lặng lẽ buồn thiu. Anh thuyết phục Thùy Anh:

– Mỗi ngày, anh đưa em vào trường. Bác Ba gọi em cho anh, em vào ký túc xá, làm sao anh lo cho em được.

Thùy Anh ngược nhìn anh:

– Em tự lo cho mình được mà. Sống phiền người khác và anh, em khổ tâm lắm. Anh thông cảm.

– Nhưng anh muốn lo cho em, muốn gần gũi em. Thùy Anhi Ở lại đây với anh nha.

Thùy Anh mím chặt đôi môi rồi quyết định:

– Em rất cảm ơn anh, bấy lâu nay lo lắng bảo vệ cho em. Nhờ anh, em đã vượt qua những khó khăn bước đầu khi ở đất lạ quê người. Nhưng vì sợ ở đây lâu hơi phiền anh ạ.

Khắc Bình lắc đầu:

– Anh đã giải thích cho em hiểu từ lâu, bác và anh Khắc Tâm tốt lắm. Em bỏ đi, họ buồn đó.

Thùy Anh chớp mắt. Hình như Khắc Bình đang giấu cô điều gì đó có liên quan đến Khắc Tâm. Cô dịu giọng:

– Em không muốn lạm dụng lòng tốt của anh mãi đâu, Khắc Bình.

Nhìn Thùy Anh, Khắc Bình chợt nhớ cái cảm giác nồng ấm hôm nào giờ chỉ còn mơ hồ, dù cô đang ở bên anh mỗi ngày. Khắc Bình cố níu kéo:

– Khi anh đã tự nguyện thì sao em có thể cho là mình lạm dụng lòng tốt của anh. Đừng trách mình nữa Thùy Anh. Em đi, anh chẳng yên lòng. Anh biết nói thế nào với bác Ba đây.

Thùy Anh vẫn cương quyết:

– Ba em không bao giờ trách anh đâu Khắc Bình?

– Sao em biết?

– Vì ba em cũng như em, rất có lòng tự trọng. Anh yên lòng, chúng ta sẽ gặp nhau mỗi ngày ở trường đó mà.

– Ừ ... nhưng anh vẫn buồn.

– Em sẽ đến đây thăm anh thường xuyên.

Dường như Khắc Bình không tin, anh nắm lấy tay cô:

– Thật ra em muốn xa anh phải không? Hay là ... em không còn yêu anh nữa hả Thùy Anh?

Thùy Anh gỡ tay anh ra, cô cất giọng nghiêm túc:

– Anh Khắc Bình! Em lúc nào cũng yêu quý anh, xin anh chớ nghi ngờ em.

Khắc Bình bối rối. Anh can ngăn hết lời:

– Nếu vậy ... em có vội lắm không? Hay em đợi vài tháng nữa rồi đi. Anh hứa sẽ tìm cho em một chỗ ở tốt.

Nhưng hình như Thùy Anh đã nhất quyết ra đi:

– Em cảm ơn anh. Anh đừng tốn thời gian và công sức vì em mãi. Em chờ bà Mộng Sương về để xin phép dọn đi. Anh đừng ngăn anh nữa.

Khắc Bình ôm đầu buồn bã:

– Em không yêu anh sao? Anh cảm thấy mình chẳng quan trọng gì với em cả.

Thùy Anh mím môi nhìn anh, mắt cô đỏ hoe:

– Em xin lỗi. Em rất yêu anh. Nhưng em không muốn anh quá yêu bản thân mình mà làm cho người khác buồn khổ anh ạ. Hãy thương lấy người khác. Họ vì mình mà cực khổ, em không thể đòi hỏi ai vì mình hy sinh cả đâu Khắc Bình.

Khắc Bình ngạc nhiên:

– Có phải em nghe bác Hai cần nhân, hay bác ấy nói với em điều gì làm em tự ái?

Thùy Anh sợ anh hiểu lầm thì to chuyện, nên vội nói:

– Không, bác ấy chưa hề nói gì với em. Em chỉ lấy việc lấy người mà xét đoán thôi.

Khắc Bình cố khuyên cô:

– Nếu em ngại với bác Hai và anh Khắc Tâm, anh sẽ về nhà xin tiền ba mẹ lo cho em và anh. Em đừng buồn. Ở lại với anh nha.

Vẫn lắc đầu, Thùy Anh giữ vững ý kiến của mình:

– Em sẽ đi, dù thế nào đi nữa sau này anh sẽ hiểu cho em. Đừng giận em nha Khắc Bình. Cho em gửi lời cảm ơn và từ biệt anh Khắc Tâm nha.

Chợt chuông điện thoại trong phòng reo vang. Khắc Bình đưa mắt ra hiệu Thùy Anh nghe. Cô bước lại nhắc ống nghe. Giọng Khắc Tâm nhẹ nhàng như chân thành, trầm lắng.

Thùy Anh ngạc nhiên. Cô đã nhớ ra rồi. Khắc Tâm là Mạnh Thường Quân tặng cô một triệu đồng giúp cô học đại học. Thùy Anh xúc động lắng nghe.

– Alô. Khắc Tâm đây.

– Dạ, em là Thùy Anh ạ.

– Em đang làm gì vậy?

Thùy Anh hỏi lại:

– Anh cần gặp ai ạ?

– Anh muốn gặp em, Thùy Anh.

– Dạ. Thùy Anh nghe đây.

– Có phải em định dọn vào ký túc xá không?

– Dạ, sao anh biết?

Hình như trong máy có tiếng cười của Khắc Tâm.

– Điều đó không quan trọng, mà điều anh muốn nói là em cứ tự nhiên ở lại đi. Hãy suy nghĩ cho kỹ, em nhé!

– Nhưng phiền anh và Khắc Bình, em không cho phép mình.

– Khắc Bình sẽ buồn biết bao khi em bỏ đi.

– Em thật khó nghĩ. Anh tốt với em quá Khắc Tâm.

Lại cười ... Khắc Tâm thật hiền và tốt quá.

– Em còn đó chứ? Quyết định thế nào?

– Em muốn tự lực. Chỉ tiêu đủ thứ, một mình anh lo sao xuê.

– Được rồi bé ạ. Em ngại thì phần ăn uống, em cứ tự túc được không?

Thùy Anh suy nghĩ rồi cười:

– Được ạ.

– Còn chuyện phòng trọ thì đừng bận tâm, em cứ ở lại cho ngôi nhà của anh cho bớt vắng vẻ. Nếu em và Khắc Bình không đến ở, anh cũng bỏ không. Thế nào Thùy Anh?

– Dạ .... dạ em đang suy nghĩ.

– Thôi. Có gì mà bận tâm. Y như lời anh nha. Mấy ngày nữa anh về. Nếu em đi, Khắc Bình cũng bỏ đi thì buồn lắm đó.

– Dạ, em hiểu.

– Gật đầu nha cô bé!

– Dạ.

– Good bye nha!

– Thank you.

Nói xong cô đặt ống nghe vào chỗ cũ, về tần ngần. Không hiểu sao cô cảm thấy nể nể anh Khắc Tâm quá, nên tạm thời cô quyết định ở lại một thời gian nữa.

Khắc Bình thấy về mặt cô vui liền hỏi:

– Anh Khắc Tâm gặp em à?

Thùy Anh gật đầu. Cô ngồi thẳng lên như suy nghĩ. Khắc Bình nhìn từng cử chỉ của cô:

– Anh ấy không hiểu vì sao biết em sắp đi mà hỏi chuyện ấy.

– Em trả lời anh thế nào?

– Em tạm thời ở lại, nhưng tự túc ăn uống anh ạ. Để cho anh Khắc Tâm bớt gánh nặng, ta giải quyết như vậy nha Khắc Bình.

Khắc Bình vui mừng ôm chầm lấy cô làm cho Thùy Anh hết hồn:

– Ôi! Anh mừng quá! Hoan hô anh Khắc Tâm.

– Á! Anh làm gì kỳ cục vậy Khắc Bình.

– O! Anh xin lỗi. Tại anh quá vui mà.

Khắc Bình buông cô ra. Thùy Anh bẽn lẽn đứng lên:

– Lần sau còn như vậy, em giận cho mà xem.

Chuông công đồ đồn làm cho hai người giật mình chạy ra ban công nhìn xuống đường.

Vú Thơm ra mở cổng. Thùy Anh bỗng kêu lên:

– Phương Hà kia, Khắc Bình.

– Sao cô ấy lại, lên đây? Chắc có việc gì?

Khắc Bình lảo lảo làm cho Thùy Anh sợ cuống cuống. Cô gọi to:

– Phương Hà!

Cô bé nhìn lên thấy hai người. Thùy Anh vẫy tay rồi chạy nhanh xuống lầu.

Cô thở hổn hển:

– Phương Hà! Mi đi đâu vậy?

Chộp lấy tay bạn Phương Hà áp úng:

– Minh ... tìm bạn chứ đi đâu?

Khắc Bình xen vào:

– Có chuyện gì không Hà?

Phương Hà bối rối rồi nói nhanh:

– Minh vừa ở quê lên đây. Bác Ba bị viêm phổi rất nặng, đã vào bệnh viện Chợ Rẫy rồi.

Thùy Anh buông tay bạn ra. Cô kêu lên rồi òa khóc:

– Cái gì? Ba mình bệnh nặng à? Ba ơi! Ba ... con biết mà.

Phương Hà kêu lên:

– Đừng khóc làm mình rối Thùy Anh.

– Đúng đó Thùy Anh. Đứng lên! Anh sẽ chở em và Phương Hà vào thăm bác Ba nhanh lên.

– Ba mình đang ở đâu vậy Phương Hà?

– Bác đang nằm ở khoa cấp cứu.

Thùy Anh khóc mở cả mắt.

– Lạy trời cho ba em đừng làm sao, tai qua nạn khỏi. Em sợ quá Khắc Bình.

Khắc Bình nắm chặt hai bàn tay cô an ủi:

– Bác Ba sẽ khỏi mà Thùy Anh. Bệnh của bác tái phát do sức khỏe yếu. Nếu bác có người chăm sóc, chắc không như vậy.

Phương Hà véo vào vai Khắc Bình. Thùy Anh vừa đi vừa quệt nước mắt:

– Em đã từ chối lên đây học mà ba đâu chịu nghe. Giờ thì khổ rồi. Mình biết làm sao hả Phương Hà?

Thùy Anh thật sự bối rối làm cho Phương Hà cũng lúng túng theo. Cô cầu cứu Khắc Bình:

– Khi bác Ba bệnh, mình đưa bác vào bệnh viện tỉnh nhưng không khỏi, họ chuyển bác đi ngay. Mình nghĩ bệnh của bác không nhẹ. Khắc Bình có cách gì giúp Thùy Anh đi!

– Để anh suy nghĩ xem.

Khắc Bình, Thùy Anh và Phương Hà vào khoa cấp cứu. Thùy Anh không được gặp cha mà chỉ nhận tin báo của bác sĩ trực:

– Ba cô viêm phổi rất nặng, phải mổ gấp. Cô chuẩn bị ký tên và tiền bạc đi!

– Bao nhiêu hả bác sĩ? Ba tôi có cứu được không?

Vị bác sĩ nhìn cô lấy làm lạ:

– Bao giờ mổ xong mới biết cô ạ. Giờ thì chờ ở bên ngoài đi.

Thùy Anh như kẻ bị chết đứng. Cô òa khóc:

Phương Hà, Khắc Bình ơi? Làm sao cứu ba bây giờ.

Phương Hà vỗ vai bạn an ủi:

– Bình tĩnh đi Thùy Anh. Bạn không còn tiền sao?

Thùy Anh thút thích:

– Còn nhưng có hề hấn gì. Ít ra cũng năm sáu triệu. Tiền đâu bây giờ chứ.

– Anh Khắc Bình giúp Thùy Anh đi anh.

Khắc Bình cũng bối rối không kém. Anh thấy tội nghiệp Thùy Anh quá liền nói:

– Anh sẽ về nhà lo chi phí cho Thùy Anh. Nhưng ...

– Nhưng thế nào anh?

Phương Hà ngạc nhiên. Khắc Bình buông gọn:

– Anh cố gắng hết mình. Anh sợ không đủ tiền.

Thùy Anh nước mắt vòng quanh kéo tay Khắc Bình năn nỉ:

– Anh hứa đi Khắc Bình! Anh sẽ lo giúp em, nếu tiền anh không đủ. Ba em hết bệnh em sẽ đi làm dành dụm trả lại cho anh nha.

Khắc Bình không hài lòng:

– Anh sẵn sàng vì ba em mà lo hết mình. Anh chỉ sợ tất cả vượt ngoài khả năng anh có nên hơi lo lắng. Em đừng hiểu lầm.

– Được rồi, anh tốt với Thùy Anh, đúng không Khắc Bình? Tất cả chỉ dựa vào anh, bọn em là con gái chẳng biết làm gì.

Phương Hà nói giúp bạn. Thùy Anh ủ rũ như chú gà mắc mưa. Khắc Bình trở về lo tiền bạc. Anh đi rồi. Phương Hà an ủi Thùy Anh:

– Thật ra mình thấy bạn có một người rất tốt, anh Khắc Bình đó.

Thùy Anh lắc đầu:

– Mình có những người bạn rất tốt, cả mi nữa đó. Nếu không có các bạn, mình chẳng biết phải làm gì.

Phương Hà thở dài:

– Sao người tốt bao giờ cũng đa nạn nhỉ?

– Có lẽ ông trời đang thử sức chúng ta đó. Qua gian nan thì ý chí sẽ vững bền hơn.

– Nhưng gian nan đôi lúc làm cho con người ta nản chí, thoái lòng.

Thùy Anh căng thẳng nhìn vào phòng cấp cứu, cô kêu lên:

– Mình quyết không nản lòng đâu Phương Hà. Ba mình phải được cứu sống đúng không?

– Đúng. Mình tin qua cơn mưa trời lại sáng. Cố gắng chờ nha Thùy Anh.

Phương Hà ôm lấy bạn. Thùy Anh tựa vào vai cô mệt mỏi, thiếp đi. Cô dỗ yên cho bạn ngủ một chút. Với cô, Thùy Anh là người bạn thân nhất. Phương Hà bỗng thấy thương bạn mình quá. Nhưng cô chẳng có tiền giúp bạn. Lòng cô áy náy không yên.

Hôm sau, Khắc Bình gom góp mọi thứ đổi lấy tiền vẫn không đủ chi phí.

Mọi người đang bối rối vì trên đất Sài Gòn chẳng có ai quen để mà vay mượn.

Thùy Anh như kẻ mất hồn.

Tiền viện phí cao mỗ khá cao, số tiền của Khắc Bình mang đến chỉ đủ chi trả trong vòng hai, ba ngày ở khoa cấp cứu. Còn việc điều trị lâu dài ... Thùy Anh đang đứng trước ngõ cụt.

Mọi người đang ủ rũ chẳng biết làm gì. Chợt trưa hôm đó, bà Mộng Sương xuất hiện ở bệnh viện, thái độ đon đả khác thường. Bà kéo Thùy Anh ra ngoài thủ thỉ bên tai cô:

– Bác Hai nghe Khắc Bình nói ba cháu bị bệnh hả? Ôi! Tội nghiệp cháu quá nên bác có nhã ý đến thăm.

Thùy Anh chớp mắt cảm động:

– Cháu không ngờ bác đến đây. Cảm ơn bác.

– Nghe nói ... cháu không đủ tiền đóng viện phí phải không?

Thùy Anh chờ đợi. Cô gật đầu im lặng. Bà Mộng Sương nói khẽ:

– Tôi thấy cháu hiền lành nên quý mến, cháu có gì khó khăn cứ nói bác giúp cho.

Thùy Anh ngần ngại nhưng nhớ tới bệnh tình của cha cô đáp lời bà Mộng Sương:

– Dạ, thật tình cháu đang thiếu mấy triệu tiền đóng viện phí và trả tiền phòng cho ba cháu sau này. Cháu rất bối rối, mà ở thành phố này, cháu không có người thân nào.

Bà Mộng Sương cười vẻ nhân hậu:

– Sao cháu không nói với ta một tiếng. Việc này nhỏ có gì mà bối rối lên như vậy?

– Sao ạ? Bác vừa nói gì?

– Ta nói cháu có muốn ba mình hết bệnh không?

– Dĩ nhiên là muốn rồi.

– Vậy ta sẽ giúp cháu trả toàn bộ chi phí cho ba cháu nhé!

Thùy Anh không thể nào tin đó là sự thật, cô ngạc nhiên đến độ không nói nên lời:

– Bác ơi! Bác giúp cháu thật ư?

Bà Mộng Sương cười to:

– Ai nói dối cháu làm gì, vì cháu và Khắc Bình ở nhà bác nên bác rất lo cho hai đứa. Việc của các cháu cũng là việc của bác. Ai nữ làm ngo khi cháu cũng là khách của Khắc Tâm.

Thùy Anh ngơ ngác thật sự:

– Bác ơi! Bác trả tiền chi phí viện phí cho cháu ư?

Bà Mộng Sương giấu kín cái cười khó hiểu:

– Ủ, bác thích làm việc quen rồi cháu ạ.

Nhìn vào đôi mắt căng thẳng của Thùy Anh, bà Mộng Sương chờ Thùy Anh mở lời. Hình như bà chẳng có gì nôn nóng:

– Bác ơi! Bác tốt với cháu quá. Ổn này làm sao cháu trả hết bây giờ.

Bà gật gù:

– Ai bắt cháu trả ơn bây giờ đâu. Thôi, đừng có ngại nữa.

– Nhưng cháu không thể để phiền cho bác và anh Khắc Tâm đâu. Cháu sẽ cố gắng làm kiếm tiền trả bác nha bác.

Bà Mộng Sương tế nhị ngọt ngào bảo:

– Nếu cháu cứ trần trở mãi ân nghĩa thì mệt lắm. Hay là cháu muốn trả cho bác chừng nào cũng được, nhưng bác cho cháu một điều kiện.

Giờ khắc này bao nhiêu điều kiện Thùy Anh cũng gật đầu. Có người giúp cô là quý lắm rồi. Bà Mộng Sương là vị quới nhân phò trợ cho cô lúc hoạn nạn. Dù bà cho mượn tiền cô cũng cảm ơn bà vô cùng. Cô quyết làm gì để đền đáp ơn này. Bà đã đưa cho cô cái phao lúc cô sắp chết đuối. Cô biết ơn bà mới xứng đáng là con người. Cách đối nhân xử thế ấy ba cô dạy cô thuộc nằm lòng.

Bà Mộng Sương biết Thùy Anh rất cần tiền mà cô bé lại giàu lòng tự ái nên bà nói tiếp lời cô:

– Bác có điều kiện gì cháu cũng bằng lòng.

Bà Mộng Sương mỉm cười dễ dãi:

– Nói điều kiện thì quá. Bác sợ cháu phiền. Vậy cháu cứ ghi nợ vào sổ cho bác là xong chứ gì.

– Dạ .... dạ .... cháu ghi ngay ạ.

Thở dài, bà Mộng Sương vuốt mái tóc dài óng ả như người mẫu của Thùy Anh khen:

– Ba cháu có cô con gái vừa đẹp vừa hiếu thảo quá. Bác cảm phục cháu hết sức. Thôi cứ ở đây lo cho ba đi, bác sẽ tính toán toàn bộ chi phí cho bệnh viện.

Cháu đừng có buồn khổ nữa hiểu chưa?

Đường cùng có người giúp đỡ, Thùy Anh ký nợ và cảm ơn rồi rít. Phương Hà cũng không thể ngờ bác Hai của Khắc Bình lại tốt như thế. Cô khen Thùy Anh:

– Mi luôn được người giúp đỡ. Thôi đừng lo buồn nữa, hãy chăm sóc cho bác Ba. Minh bận việc về dưới Cần Thơ mấy ngày, mình sẽ lên rước bác Ba về nhà.

Thùy Anh ghen ngào nhìn cô bạn thân:

– Trong hoạn nạn, mình mới hiểu hết lòng người. Ai cũng tốt với mình quá Phương Hà.

– Còn anh Khắc Bình nữa kia. Mi nợ anh ấy không ít đâu.

Khắc Bình ngồi lơ đãng hút thuốc. Khói thuốc quện lấy anh như đám sương mù lằng đằng Thùy Anh hoảng lên:

– Anh Khắc Bình! Sao anh hút thuốc nhiều vậy, bệnh đó.

Thở hắt ra Khắc Bình ném điếu thuốc ra đường, anh im lìm nhìn Thùy Anh:

– Anh có chuyện buồn à?

– Không có em ạ. Chỉ là chuyện của ba em làm anh phải suy nghĩ.

– Anh nghĩ gì?

– Lúc bác Ba bệnh, anh không thể giúp được bác nhiều hơn nên anh buồn.

Thùy Anh mỉm cười đôn hậu:

– Em không trách anh đâu, Khắc Bình ạ.

– Nhưng anh tự trách bản thân mình, anh quá bất tài để em phải mắc nợ người ta, anh áy náy lắm.

Phương Hà thấy tội nghiệp Khắc Bình liền bảo:

– Chúng ta hết cách rồi nên mới mượn nợ. Nhưng anh thấy bác Hai anh là người thế nào?

Nhìn vẻ mặt lo lắng ưu tư của Khắc Bình, Thùy Anh cũng thắc mắc:

– Theo anh, bác ấy tốt không?

Khắc Bình do dự. Bản thân anh cũng không biết bà ấy tốt hay xấu thì làm sao trả lời cho Thùy Anh được.

– Thật tình, anh không biết mà Thùy Anh.

– Có phải anh đang lo cho Thùy Anh không? Cùng lắm chúng ta về quê mượn tiền trả bà ấy.

– Em nói nghe dễ quá Phương Hà. Cả chục triệu, chạy đâu ra.

Thùy Anh trấn an mọi người:

– Tất cả là dự đoán thôi. Em tin bác Hai anh là người tốt. Nếu bác ấy đòi tiền buộc em làm việc gì theo ý bác ấy, em cũng sẵn sàng. Tất cả vì ba em anh à. Em sẽ không từ nan việc gì cả.

– Thùy Anh!

Mọi người lại yên lặng. Thùy Anh đã kiên quyết thì khó mà lay chuyển. Và lại tình huống này Khắc Bình chẳng có quyết định sáng suốt hơn.

Thùy Anh nhờ Khắc Bình đưa Phương Hà ra bến xe về Cần Thơ. Còn lại một mình, Thùy Anh thấy lòng mình yên ắng hơn. Cô muốn phó mặc cho cuộc đua đầy trôi đi. Hình như cô khó cưỡng lại định mệnh của mình. Nhớ lại lời nói đùa của Phương Hà, Thùy Anh cảm thấy lo lo. Nỗi lo vô cớ bỗng tràn về đầy ắp trong lòng.

Ông Ba Cần vừa khỏi bệnh. Hôm nay ông đã ăn hết mấy bát cháo cá, Thùy Anh rất mừng:

– Ba ơi! Ba khỏe chưa?

Ông Ba Cầm gật đầu cười:

– Ba khỏe rồi con gái.

– Ba ráng ở lại đây cho bác sĩ chăm sóc tuần nữa dứt bệnh hăng rồi về nha!

Ông Ba nhìn con lắc đầu:

– Ba khỏe lắm rồi. Ba muốn về ngay dưới quê. Mấy con cá không ai chăm sóc ốm trơ xương quá.

Thùy Anh gọt cam cho mình và mấy quả táo cho ba cô:

– Ôi! Lo cho ba kìa, ốm o gầy mòn, cá ở dưới ao, nó tự kiếm mồi không có chết đâu mà ba sợ.

– Ở trong bè, trong ao làm gì có thức ăn. Không khéo con này nuốt con kia mất.

Thùy Anh kêu lên:

– Con đã nói với ba rồi, bệnh của ba mà mắc sương mắc nắng là trở bệnh ngay. Ba cứ làm theo ý mình khổ quá.

Ông Ba Cầm vuốt râu cười:

– Bệnh là bệnh, tại già yếu sinh bệnh ai mà chẳng bệnh hử con.

– Ba này ...

Thùy Anh như muốn nói điều gì. Ông Ba chờ đợi nghe cô nói:

– Gì con?

– Con muốn về quê với ba. Con muốn đi làm ba ạ.

Ông Ba lắc đầu:

– Có phải tiền chi phí cho ba con gánh nợ không? Ba sẽ về quê ráng làm lụng trả. Con yên tâm học hành đi. Cậu Khắc Bình hứa giúp đỡ ta.

Thùy Anh thờ dãi:

– Dù có người giúp đỡ, con vẫn không muốn lạm dụng lòng tốt của ai cả ba à.

– Ủ. Nhưng cậu Khắc Bình hình như có tình cảm với con thì phải.

Thùy Anh e thẹn:

– Ba ơi! Không có đâu. Chúng con chỉ là bạn bè.

Ông nhìn Thùy Anh cười tủm tỉm:

– Ủ, thì bạn bè mà bạn thân hử con. Xa thì nhớ, buồn phải không?

Thùy Anh ngược nhìn cha nũng nịu:

- Ba cũng tâm lý quá hén.
- Cha mày! Con nhỏ này, tao đẻ ra mày mà không biết tâm tính con sao?

Thùy Anh mỉm cười khúc khích:

- Nhưng ba ơi! Biết người ta có thật lòng với mình không?
- Ai chứ thằng Khắc Bình nó khá lắm. Ba mong con có chỗ nương tựa.

Người như Khắc Bình tốt lắm con ạ.

- Con biết anh ấy tốt, nhưng gia đình mình và Khắc Bình cách biệt lắm ba ơi.

Ông Ba buồn buồn:

- Ủ, cũng khó con nhỉ! Ba chỉ sợ con khổ thôi. Ráng mà chọn người cho sướng tấm thân con gái.
- Thôi đừng tính chuyện ấy còn lâu lắm. Con muốn ba lo tịnh dưỡng cho khỏe trước đi nha ba.
- Ủ, ngồi đây mà nhớ chuyện nhà. Ba muốn về ngay. Ba hông có sao đâu.
- Không được mà, bác sĩ chưa cho.

Ông Ba năn nỉ Thùy Anh:

- Xin bác sĩ cho ba về đi Thùy Anh. Ở đây tù túng quá, ba bệnh thêm thôi.
- Ba nói ngược hoài.

Ông Ba cứ năn nỉ:

- Con không xin thì ba xin. Ở đây, ba không chịu nổi.

Thùy Anh biết khó thuyết phục được ba mình, cô hỏi ý kiến bác sĩ.

Bác sĩ trưởng khoa hô hấp thấy ông cứ nằng nặc đòi về quê cũng thông cảm cho ông về ngay. Bác sĩ dặn dò:

- Bệnh của bác chưa thật sự lành hẳn. Vì hoàn cảnh khó khăn nên chúng tôi thông cảm cho bác xuất viện sớm. Nhưng về dưới quê, bác vẫn phải tiếp tục điều trị cho đến nơi đến chốn đó.
- Dạ. Cảm ơn bác sĩ quá! Tôi xin nghe lời bác sĩ.

Vị bác sĩ cười ý vị:

- Có gì đâu. Chúng tôi làm theo trách nhiệm của mình mà.

Thùy Anh thu dọn đồ đạc rồi cùng cha trở về quê. Khắc Bình đến ngay, anh cùng họ ra bến xe. Lần này đưa ông Ba Cẩn cùng Thùy Anh về, Khắc Bình cũng muốn trở về nhà một chút. Vả lại anh sợ Thùy Anh

vất vả cùng với người bệnh đi đường xa xôi, Khắc Bình muốn tỏ rõ tình cảm của mình với Thùy Anh nhất là lúc này.

Khắc Bình xách hành lý ra xe. Một chiếc tắc xi trời tới. Anh tài xế quen thuộc vẫy Khắc Bình:

– Đưa bác Ba lên đây đi, chúng ta về bằng tắc xi.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Nhưng em đâu có muốn anh.

Anh tài xế Hoài Tân cười vui vẻ:

– Cứ lên xe đi rồi nói, đường còn dài mà.

– Chuyện này thế nào Hoài Tân?

Khắc Bình cũng tò mò. Hoài Tân chìa cho anh điều thuốc:

– Có gì đâu mà thắc mắc. Bà chủ bảo tôi đưa bác Ba về tận Cần Thơ rồi đưa hai người trở về đây, được chưa?

Khắc Bình cười tươi bắt tay Hoài Tân:

– Tôi hiểu rồi. Anh làm nhiệm vụ của mình đi.

Chiếc tắc xi nhẹ nhàng lao trên đường bác Ba Cần cảm thấy êm ái vô cùng.

Ông suy nghĩ miên man. Sao bà chủ nhà trọ của Thùy Anh lại tốt đến thế? Bà ấy có con trai không? Hay là bà có cảm tình thương Thùy Anh thật? Ông lành bệnh hôm nay cũng nhờ bà ấy. Rất tiếc ở trong bệnh viện, ông chưa hề gặp bà Mộng Sương lần nào. Cha con ông đã mắc nợ bà ấy một món nợ ân tình rồi.

Mãi suy nghĩ miên man, ông Ba Cần ngủ thiếp đi. Chỉ vài ba tiếng đồng hồ sau, làng quê quen thuộc đã hiện ra trước mắt. Dòng sông Phụng Hiệp mênh mông trải dài đến vô cùng. Nó ngăn hai bờ, hai dải đất hiền hòa, cây trái sai oằn, màu mỡ. Ông Ba ngắm nhìn không chán. Ông đã trở về nhà thật sự sau cả hai mươi ngày ở bệnh viện tù túng ồn ào.

Về nhà, mỗi tuần có vị bác trưởng khoa đều âm thầm xuống Phụng Hiệp tiếp tục điều trị, vô dam cho ông mau bình phục. Điều này làm cho ông Ba Cần thắc mắc vô cùng. Nhưng mỗi lần hỏi vị bác sĩ ấy, ông chỉ cười và trả lời ý nhị "vì trách nhiệm mà cháu phải làm thôi bác ạ", ông Ba đành im lặng mà lòng nghi vấn không yên.

Khắc Bình tập đàn piano sau mỗi buổi học. Khi đánh xong một bản nhạc, anh muốn có người hát cho anh thử đàn.

Và Thùy Anh nhận lời anh. Cô cũng muốn luyện giọng hàng ngày nên lên phòng Khắc Bình tập thường xuyên.

Khắc Bình say sưa bắt nhịp:

– Hai, ba.

Thùy Anh cất giọng ngọt ngào trầm lắng. Tiếng đàn du dương theo tiếng hát cô:

“Chiều nay ta sánh vai, trên phố mưa rơi mịt mù.

Hạt mưa trên, mắt ai long lanh đắm say.

Lắng nghe tiếng nhạc dịu êm trong quán vắng bên nhau không rời.

Và em mong được bên anh mỗi khi chiều mưa.

Mưa ngát nhòa phố vắng, bên anh tình yêu say đắm. Em mong trời sao mưa mãi, bên nhau quên hết thời gian.

Cho em một lần anh nhé, hôn lên bờ môi say đắm. Con tim ngập ngừng muốn nói yêu anh yêu suốt cuộc đời.

Và đêm nay có ta thương nhớ đôi môi ngọt ngào. Hạt mưa tí tách rơi cho ai nhớ ai.

Nhớ sao tiếng cười hồn nhiên xinh xinh bên vắng ngắt ngay bao chiều.

Và em mong được bên anh mỗi khi chiều mưa ...”.

Thùy Anh vừa dứt giọng. Khắc Bình vỗ tay khen:

– Lúc này, giọng em ngọt ngào lắm. Bài hát "Bên em chiều mưa", em hát rất thành công.

Thùy Anh chưa hài lòng. Cô muốn thử lại bài hát ấy lần nữa.

Khắc Bình ngoan ngoãn dạo lại khúc ca “Bên em chiều mưa”. Thùy Anh lắng nghe.

Cô nghiêng đầu tán thưởng:

– Anh đàn hay lắm. Không thua mấy tay đàn chuyên nghiệp chút nào.

Khắc Bình nổi tức, anh gõ vào phím đàn “cành cành” giận dữ:

– Em khen hay chê anh vậy. Trong khoa piano, anh là người được thầy trưởng khoa chú ý. Anh tin mình sẽ nổi tiếng, chứ chuyên nghiệp sành đàn nhằm nhò gì.

Thùy Anh tức cười trước sự kiêu căng trẻ con của anh:

– Khắc Bình! Anh tự cao bao giờ vậy. Sao anh chẳng giống anh lớp trưởng hiền lành ngày nào cả.

Khắc Bình gõ nhẹ lên bàn phím những âm thanh vui tai đệm cho lời nói của anh:

– Em nghe đây. Anh chàng lớp trưởng năm nào là hình ảnh đẹp nhưng chưa hẳn đã lý tưởng, tuyệt đẹp đâu. Anh muốn vượt lên chính mình, em ạ.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Vượt lên chính mình à? Là sao? Em không hiểu.

Khắc Bình cười gằn:

– Nghĩa là phải bước ra khỏi sự sợ sệt yếu đuối của bản thân, dám làm những gì có lợi khi cơ hội đến. Cơ hội thì ít, mà mất cơ hội thì nhiều. Em phải sáng suốt nắm bắt thời cơ đúng lúc, thì mới thoát khỏi con đường mòn nhẵn mà mình đang đi.

Thùy Anh cười ngất:

– Eo ôi! May mà anh học âm nhạc ấy, chứ nếu mà anh học kinh tế học hoặc nghề thương mại, thì anh sẽ là ông chủ lớn đó.

Nhưng Khắc Bình không cười, anh cất giọng nghiêm trang:

– Anh nói thật, sao em cười Thùy Anh?

– Thật hả? Mặc cười ghê!

– Em sao vậy?

– Không sao cả. Anh xem lại mình đi.

– Anh thế nào?

– Anh đang học đàn, nếu giỏi thì nổi tiếng, nếu không thành công thì ôm thêm cái lon và cây gậy ra đường anh nhé.

Thùy Anh cũng biết đùa nhí. Hôm nay ai lột lưỡi cô bé thế. Khắc Bình tươi rói bảo:

– Lúc ấy, anh sẽ rử em đi theo anh nhé.

Thùy Anh lắc đầu:

– Chi vậy? Không thềm đâu.

– Thì em hát, anh đàn cũng xin ăn đất sô hơn.

Cả hai cùng cười vang:

– Quỷ anh nha! Chọc người ta hoài:

– Em cũng quê anh chứ bộ.

Thùy Anh ngưng cười bảo:

– Thôi, anh tập bài khác đi Khắc Bình.

– Xin tuân lệnh người đẹp.

– O! Lại đùa nữa. Em không giỡn à nha.

– Ai giỡn. Anh nói thật. Em đẹp lại ca hay, tương lai rạng rỡ đang chờ em đó.

Thùy Anh buộc lại mái tóc mình trông cô dễ thương lạ.

– Tương lai chờ hồng phải anh chờ em à?

Bữu môi, Khắc Bình đùa:

– Hồng dám chờ em đâu!

Thùy Anh tròn mắt hỏi:

– Thật không?

– Thật.

Thùy Anh thấy Khắc Bình cười biết anh đang đùa, cô vờ giận dỗi:

– Cũng được. Em nghỉ chơi với anh kể từ hôm nay.

– Vậy sao? Vậy anh đàn một mình nha?

– Ừ, đàn đi. Mấy mình kệ anh.

– Tránh ra, anh đàn đó.

Thùy Anh ngênh mặt:

Cứ đàn đi. Em không hát đâu.

Khắc Bình lướt đôi tay trên phím đàn.

Anh dạo đoạn ~Biệt khúc" lời đầu. Vẫn không thấy Thùy Anh cất lời, Khắc Bình bắt đầu cất giọng trong trẻo, ấm áp:

“Người yêu ơi, đã xa nhau thì anh xin hãy quên đi. Tìm nhau chỉ thêm xót xa mà thôi.

Dừng nuối tiếc hồi em yêu Dù mai đây cách xa rồi Tình yêu kia anh khắc ghi trọn đời Lòng nhớ mãi phút giây mình bên nhau lúc này Kỷ niệm đó không bao giờ quên lãng Đừng khóc nữa nhé em, dù ngày mai cách rời Dùng quyến luyến chỉ thêm ngậm ngùi”.

Thùy Anh không đời anh bảo cô hát tiếp:

“Người yêu ơi chớ quên mau Lời yêu thương phút ban đầu Dù mai đây ta đã xa rồi xa Ngày chia tay gió thu bay Đường anh đi vút chân mây Biệt ly ơi, sao đắng cay ngàn lời”.

Thùy Anh say sưa hát quên cả thời gian không gian. Cô đắm mê đắm chìm gởi tâm tư vào lời hát. Khắc Bình lại ru hồn mình bằng tiếng nhạc du dương mê say ngây ngất. Anh nhịp nhàng lắc lư theo nhịp đánh đàn. Thùy Anh vừa cười vừa hát.

"Tầng" Âm thanh khô khan vang lên chấm dứt bài hát. Thùy Anh nhắm mắt như người nhai phải ớt. Cô đứng lên bỏ đi ra ngoài:

– Ghét anh ghê!

Thùy Anh còn nghe phía sau lưng tiếng cười giòn giã của Khắc Bình. Hình như hôm nay anh ta bị trúng độc hay sao ấy. Cô bước chân thật mạnh trên sàn nhà. Vừa qua góc hành lang, suýt chút nữa cô va vào bà Mộng Sương.

Thùy Anh giật mình lùi bước:

– Ủa! Hôm nay bác Hai không đi làm.

Bà Mộng Sương nhìn xoáy vào cô rồi bật cười. Thái độ của bà làm cho Thùy Anh, lo lo:

– Sao cháu không hát nữa? Bác thích nghe tiếng hát của cháu. Cháu hát hay lắm Thùy Anh.

Cô mắc cỡ nhìn bà lấm lét:

– Dạ, cháu đang tập thôi ạ.

Bà Mộng Sương cười to:

– Tập mà hay như vậy. Hát thiệt còn hay hơn đúng không?

Dạ, bác quá khen.

– Tôi nói thật. Chất giọng hát rất hay. Cháu có muốn kiếm nhiều tiền không Thùy Anh?

Thùy Anh mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn bà khó hiểu. Hình như bà ấy muốn đòi tiền. Thùy Anh thắc mắc:

– Bác giúp cháu à?

Không ngờ bà Mộng Sương gật đầu:

– Ừ, nếu cháu muốn.

Cô vui vẻ hỏi:

– Dĩ nhiên là cháu rất muốn để có thể trả cho bác số tiền đã vay mượn bác trước đây. Xin bác thông cảm cho cháu.

Bà Mộng Sương cười vui vẻ. Hình như bà không có ý đó.

– Chuyện tiền bạc ấy, gác sang bên đi Thùy Anh. Bác muốn giúp cháu thật mà.

Thùy Anh xúc động lặng người:

– Cháu thật biết ơn bác vô cùng.

– Có gì đâu. Nếu cô muốn kiếm tiền, tôi chỉ cách cho.

Thùy Anh nghĩ là bà Mộng Sương thật tình với mình nên đồng ý:

– Dạ, bác giúp cháu đội ơn bác lắm. Nhưng cháu không biết cách kiếm tiền đâu.

Bà Mộng Sương thân thiện nắm bàn tay trắng trẻo thon dài của cô lên xem:

– Việc này cháu không được nói với Khắc Bình và Khắc Tâm nha!

– Sao vậy bác?

Vì Khắc Tâm của bác, nó không ưa cái nơi bác cháu ta sẽ tới, hiểu chưa?

Dù chưa hiểu, Thùy Anh cũng gật đầu vì vẻ thành thật của bà chủ:

- Cháu hứa với bác đó.
- Được như vậy, bác yên lòng rồi.

Thùy Anh nôn nao:

- Chỗ nào vậy bác?
- Cháu nên theo ta vào vũ trường, nơi đó tài của cháu sẽ kiếm được nhiều tiền cho mà xem.

Thùy Anh hơi giật mình:

- Vũ trường ư? Cháu sợ ....

Và Thùy Anh sợ hãi thật, nghe nói chỗ ấy tạp nhạp lắm. Thùy Anh lo sợ cho mình:

- Bác ơi. Ở vũ trường, cháu sẽ làm gì?

Thấy dáng điệu run sợ của Thùy Anh, bà Mộng Sương an ủi cô. Bà bật cười gây chú ý cho Thùy Anh:

- Có gì mà cháu lo lắng dữ vậy. Sinh viên ngày nay vào vũ trường là chuyện thường.
- Vậy hả?
- Cháu không đi chơi nên không biết, thằng Khắc Bình tuần nào cũng vào đó nghe nhạc và tập nhảy. Nghề của cháu rất hợp mấy nơi này, đi thực tế vài lần, cháu thấy quen ngay.
- Nhưng cháu có làm gì mấy chỗ ấy mà đến hỏi bác.

Bà Mộng Sương hơi nhúm mày khó chịu:

- Tùy cháu. Bác biết cháu còn ngần ngại nên chỉ gợi ý như thế. Bao giờ cháu cần thì tìm bác nha.

Cô không cho bà Mộng Sương đi. Thùy Anh nói như van:

- Bác có lòng chỉ bảo, cháu đâu dám không vâng lời. Nhưng cháu chưa hiểu công việc ở đó.
- À! Nói vậy cháu muốn biết việc nơi ấy lắm à?
- Vâng ạ.

Bà Mộng Sương kéo cô vào phòng khách tránh sự chú ý của Khắc Bình.

Hình như Khắc Bình đang nghỉ ngơi. Tiếng đàn im bất chợt lúc nào. Chờ cho Thùy Anh ngồi xuống xa lộng, bà Mộng Sương cười thân mật:

- Ở vũ trường, bác quen rất nhiều người. Sang hèn gì cũng có. Đa số là khách sang vào đây.

Thấy Thùy Anh có vẻ chú ý, bà Mộng Sương khẽ nói tiếp:

- Bác sẽ giới thiệu cho cháu hát lót khi các ca sĩ đến muộn. Họ là những người nổi tiếng thường như thế. Mỗi lần hát như vậy, cháu sẽ kiếm được số tiền kha khá.

Thùy Anh lộ vẻ vui mừng tuy trong lòng vẫn còn lo lắng vu vơ vì cô nghe Khắc Bình bảo, bà Mộng Sương thích bài bạc, bồ bịch nên cô hơi ngán bà một chút. Hình như Khắc Tâm bỏ đi cũng vì bà có những tính xấu ấy.

Cô có thể tin và nghe lời bà không?

Thấy Thùy Anh có vẻ chần chừ, bà Mộng Sương nói thêm:

– Bác không có ý đưa cháu vào chỗ xấu đâu. Vì thấy hoàn cảnh cháu và ba.

cháu khổ, nên bác muốn giúp chứ ai bác đâu có rảnh hơi.

Nghe nhắc đến cha, Thùy Anh nghĩ số tiền thang thuốc cho cha lâu dài cô rất cần. Còn cuộc sống kế sinh nhai nữa. Thùy Anh trấn trở mãi.

Nhưng không còn thì giờ nữa, bà Mộng Sương định đứng lên:

Phần nợ nần cũ cứ để đó đi cháu ạ. Bác nghĩ cháu đang lo học phí cho mình và thang thuốc cho ba, số tiền ấy không nhỏ.

Thùy Anh như bị bà Mộng Sương đánh trúng yếu điểm, cô buông thõng hai tay:

– Bác nói việc này cháu chỉ hát mà kiếm khá nhiều tiền hả bác?

Bác đâu có gạt cháu. Cháu không tin à?

– Dạ, cháu tin. Ngày mai cháu sẽ đi với bác.

– Thật hả Thùy Anh?

– Vâng.

– Ô, bác vui quá! Vậy bác cháu ta chiều chiều đi đến đó, bác có bạn rồi.

Thùy Anh cười. Cô chào bà Mộng Sương rồi trở về phòng của mình. Bà Mộng Sương mỉm cười, nụ cười khó hiểu. Nhìn theo dáng Thùy Anh bà gật gù:

– Nhớ sửa soạn cho đẹp nhá Thùy Anh.

Khắc Tâm dừng chân nơi cầu thang. Tại sao bà Mộng Sương lại dặn dò Thùy Anh như thế? Bà và Thùy Anh quan hệ thân tình từ lúc nào nhỉ?

Khắc Tâm thấy bà Mộng Sương đến, anh định bước đi sau cái gật đầu chiều lệ. Bà Mộng Sương lên tiếng:

– Con về từ bao giờ, Khắc Tâm?

Anh hơi nhúm mày:

– Mẹ quan tâm đến người khác bao giờ vậy?

Bà Mộng Sương vô tư, cười thật tươi:

– Mẹ lúc nào chẳng quan tâm đến con. Con trách mẹ à?

Khắc Tâm khoát tay, anh tỏ vẻ không mấy hài lòng vì sự diêm dúa của bà:

– Sao hôm nay mẹ cũng ở nhà?

Bà cười, xoay xoay chùm tóc chải cầu kỳ:

– Việc này con cũng để ý sao?

– Thôi, mẹ con ta đừng cãi nhau nữa có được không?

– Con có bao giờ chịu nghe mẹ nói chuyện đâu. Mẹ cũng muốn nói chuyện đàng hoàng với con.

Khắc Tâm nhìn bà cái nhìn nghiêm nghị:

Con chỉ muốn mẹ sống chơ đàng hoàng một chút.

Bà Mộng Sương tròn mắt nhìn anh:

– Cậu nói gì?

– Sao mẹ dễ giận quá vậy. Mọi chuyện con đã biết cả rồi. Tội nghiệp cho cha con ở chín tuổi mà thôi.

Bà Mộng Sương nghẹn lời vì tức giận:

– Cậu thấy tôi khổ hay cha cậu khổ? Ông ấy bỏ tôi mà đi. Tôi sống góa bụa, ai lo lúc tuổi già bóng xế chứ.

Khắc Tâm không mấy hài lòng lời nói to của bà:

– Mẹ con ta vào phòng khách nói chuyện đi. Mẹ đừng lớn tiếng, mọi người nghe thấy.

– Nghe thì sao chứ? Ra cậu để gia tài lại cho cậu, còn tôi sống như kẻ ăn người ở trong nhà. Tôi phải lo cho mình chứ.

Khắc Tâm vẫn điềm tĩnh lạ:

– Mẹ nói như vậy là oan cho con rồi. Con cố gắng làm nhiều tiền chi dụng cho gia đình này. Mẹ đừng đòi hỏi nhiều quá.

– Cậu giỏi lắm! Nhưng giỏi tào lao, lo chuyện từ thiện, mạnh thường quân.

Cậu bỏ mặc mẹ mình khôn khổ.

– Con thấy mẹ vẫn trẻ trung, có thiếu thốn gì đâu.

– Sao lại không thiếu? Số tiền chu cấp của cậu không đủ tôi ngồi vài ván ...

Khắc Tâm nhìn bà không chớp mắt. Biết mình lờ lời, bà Mộng Sương yên lặng cúi đầu:

– Mẹ xin lỗi ...

Khắc Tâm lắc đầu buồn buồn:

– Con biết số tiền chu cấp cho mẹ hàng tháng không nhiều, nhưng nó là công sức của con. Nếu mẹ tiêu xài thì không thiếu đâu. Nếu mẹ đánh bạc thì ... không bao nhiêu là đủ. Con xin lỗi, không thể làm tròn nổi.

– Cậu ...

– Mẹ biết hàng ngày có biết bao người chỉ cần phân nửa số tiền chu cấp ấy là được cứu mạng mình. Trong khi đó cũng có biết bao nhiêu người chỉ nghĩ đến mình mà phè phỡn. Con xin mẹ bớt bài bạc đi.

– Nhưng tôi buồn, ai làm cho tôi vui đây.

Khắc Tâm thật tình:

– Mẹ để thì giờ đi shopping, đi thăm trại mồ côi, trẻ em khuyết tật, tham gia các hội từ thiện ... mẹ sẽ tìm thấy niềm vui.

Bà Mộng Sương xua tay lia lịa:

– Thôi thôi, ai đến mấy chỗ ấy.

– Nếu vậy thì ... mẹ cứ sống tự nhiên. Mẹ con ta không có gì đáng nói nữa.

Khắc Tâm đứng lên. Không khí giữa anh và bà Mộng Sương thường bắt đầu bằng sự ồn ào và kết thúc bằng sự yên lặng đáng sợ như thế. Chẳng có gì tiến triển hơn.

Anh đi ra ngoài. Chợt Khắc Tâm như sực nhớ điều gì anh quay lại bảo:

– Con không cần biết mẹ làm gì, ăn ở nơi đâu, sống xấu tốt ra sao, chỉ yêu cầu mẹ một điều này thôi.

– Điều gì?

Bà Mộng Sương xằng giọng. Khắc Tâm nói không cần suy nghĩ:

– Mẹ không được lôi kéo người ta làm điều xấu như mẹ đó.

– Ô! Cái thằng này ... cậu vừa nói gì?

Khắc Tâm nhấn giọng:

– Không được lôi kéo con người ta vào con đường xấu xa. Con không tha đâu.

Bà Mộng Sương cười to:

– Con đang lo cho ai vậy Khắc Tâm? Người yêu của con hay Khắc Bình?

Vui quá! Ha ha ...

Tiếng cười đuổi theo anh đến chân cầu thang. Khắc Tâm ra sau vườn ngồi một mình cạnh hòn non bộ, nước đang chảy róc rách vui tai. Anh thích những phút thư giãn trong khu vườn hơi hoang dã thế này. Cỏ mọc lưa thưa. Vườn mận um tùm có những quả chín đỏ ối rụng đầy vườn. Chim chóc gọi nhau vang rân cả góc vườn.

Khắc Tâm bước đến chiếc xích đu gần đó. Anh giật mình. Trước mặt anh, cô gái ngồi xoay lưng lại, cô đang cất giọng hát khe khẽ bài hát "Anh muốn nói yêu em":

"Ngày ta gặp gỡ phút giây ban đầu. Tình sao êm ái ngỡ như giấc mơ.

Nhớ thương là thế dang kín một trời. Đã yêu người hời nhưng sao ngại nói.

Tình như làn gió mát cho tâm hồn. Tình trong ánh mắt vẫn vương suốt đời.

Muốn xin là nắng vương gót chân em. Bóng dáng em yêu hiền hòa.

Ước chi là cánh chim trời xa Đến bên người yêu dấu của ta Ước chi là những con thuyền hoa Đón đưa người đến đây cùng ta Á h ... ah ... ah ... ah ... uh ... uh ...

Ngày ta gặp gỡ đã yêu em rồi Lời yêu chưa nói mãi sâu đáy lòng.

Nhớ thương là thế, dang kín một trời Đã yêu người hời, nhưng sao ngại nói ... " Khắc Tâm dừng chân lắng nghe. Thì ra Thùy Anh đã ra vườn ngồi hát một mình. Cô gái này đam mê ca hát quá. Thật ra cô ấy hát rất hay. Cô hát hay giống như một lần anh đã gặp ở đâu đó trên đời này. Khắc Tâm chờ Thùy Anh hát xong. Anh định lui bước. Nhưng bước chân anh vẫn nghe xào xạc trên lá mạn khô. Thùy Anh quay lại. Người con trai cao to đôi mắt đậm đậm, khuôn mặt đẹp trai đang nhìn cô hơi mỉm cười:

– Xin lỗi, tôi không biết cô đang hát ở đây.

Thùy Anh vội đứng lên về ngưỡng ngưỡng:

– Từ lâu, em muốn nói chuyện với anh Khắc Tâm nhưng không có dịp. Ở nhà anh bấy lâu mà chủ nhà chưa hề biết, em thật không phải.

Thùy Anh thật xinh đẹp, gương mặt dịu dàng nét đẹp dung dị thanh thoát.

Khắc Tâm thoáng xao lòng. Anh vội vàng nói:

– Có gì đâu. Cô là bạn của Khắc Bình mà cậu ấy là em họ của tôi. Cô cứ ở lại đây cho vui.

Thùy Anh lí nhí. Sao trước mặt Khắc Tâm, cô lại run như vậy chứ. Anh đúng là vị Mạnh Thường Quân trao giải thưởng cho cô hôm ấy. Nhớ lời Phương Hà trêu, Thùy Anh thấy thẹn chín cả người.

Khắc Tâm thấy Thùy Anh không tự nhiên liền hỏi:

– Cô cứ ngồi đó, chúng ta nói chuyện một chút được không?

– Dạ được ạ. Mời anh ngồi!

Khắc Tâm len lén nhìn Thùy Anh. Cô phảng phất nét một người. Khắc Tâm muốn hỏi nhưng ngại, anh lái sang chuyện khác:

– Thùy Anh thấy ở nhà tôi có thoải mái không?

Thùy Anh gật đầu:

– Dạ, rất tốt ạ.

– Sao cô đòi đi chỗ khác?

– Dạ .... em sợ phiền anh.

– Có gì đâu mà phiền. Tôi rất thích những người hiếu học như cô và Khắc Bình. Nếu có cần gì tôi giúp đỡ, tôi sẵn lòng.

– Cảm ơn anh.

– Hình như cô quê ở Phụng Hiệp, Cần Thơ.

– Dạ. Anh Khắc Bình chưa nói với anh sao?

– Có ... nhưng tôi không để ý.

Khắc Tâm hơi nhếch môi. Nụ cười của anh rất đẹp làm Thùy Anh choáng váng.

– Anh cũng biết Phụng Hiệp ư?

– À! Quê nội tôi ở đấy mà.

– Hèn gì ...

Thùy Anh vô tình kêu lên. Khắc Tâm không hiểu nhú mày, nhưng sau đó anh lại vui vẻ làm Thùy Anh thấy anh cũng rất lịch sự. Vậy mà qua lời của Khắc Bình, cô thấy Khắc Tâm giống như một ông anh đứng tuổi rất bản tính.

– Cô nghĩ về tôi phải không?

Thùy Anh hé cười. Sao anh ấy hay quá vậy.

– Tại em thấy anh giống một người.

– Khắc Bình phải không?

Thùy Anh lắc đầu:

– Giống nhưng cũng không giống, vì lúc đó em vui quá nên chẳng kịp cảm ơn anh ấy.

– Cô nói gì tôi không hiểu. Người quen của cô à?

Thùy Anh gật đầu:

– Anh ấy không quen mà rất quen. Em muốn cảm ơn anh ấy.

Khắc Tâm mỉm cười, nụ cười thật thanh lịch:

– Tôi cũng nhớ mình có quen một cô bạn rất giống cô. Nhưng có lẽ tốt nhìn lắm.

Thùy Anh kêu lên:

– Vậy thì đúng là anh rồi Khắc Tâm.

Nhìn nét mặt rạng rỡ của Thùy Anh, Khắc Tâm thấy tâm hồn nhẹ bỗng lâng lâng. Cảm giác ấy anh chưa hề có bên cô bạn Đỗ Quyên. Sao lạ vậy kia? Anh yêu Đỗ Quyên lắm. Hay tại tính con trai vốn đa tình? Khắc Tâm gạt bỏ ý nghĩ ấy sang bên.

– Có phải cô là cô gái đạt giải giọng ca vàng "Chín dòng sông hò hẹn" không?

Thùy Anh mở tròn mắt cười e lệ:

– Dạ, chính em. Còn anh là người tặng em cái khánh vàng và tiền thưởng đúng không?

Khắc Tâm gật đầu. Anh nhìn cô chăm chăm. Anh nhớ cái cảm giác ấy như in ... Khắc Tâm được mời vào ban mạch thường quân trao giải, anh đã chú ý đến cô gái có dáng đi uyển chuyển, mảnh mai, gương mặt và mái tóc như người mẫu. Cô bé có nét đẹp khả ái thu hút hồn người. Khắc Tâm hơi xao động con tim trong giây phút hiếm hoi ấy. Và anh đã để nó đi qua đời anh như một kỷ niệm đẹp.

Không ngờ cái kỷ niệm ấy lại quay về bên anh rất thực. Anh nghĩ trên đời này gặp lại cô gái mà mình xao lòng trong một phút là chuyện quá hiếm hoi.

Nhưng tất cả chuyện gì cũng có thể trở thành sự thật cả.

Cái mà anh không ngờ nữa là Thùy Anh, người yêu của Khắc Bình. Điều quan trọng cháy bỏng ấy, bí mật của con tim anh sẽ chôn sâu tận đáy lòng mình.

Bởi vì bên anh đã có Đỗ Quyên. Khắc Tâm cứ lén nhìn cô mà hồi hộp mãi như phút ban đầu.

– Hôm ấy em hát hay lắm.

– Còn hôm nay?

– Cũng vậy.

Thùy Anh mỉm cười:

– Anh nói thật lòng không vậy? Em muốn nghe mọi người cho nhận xét đúng đắn.

– Cô không tin? Tại sao vậy?

– Vì em chẳng tự tin chút nào?

– Lý do thật đơn giản.

– Nhưng nó là sự thật. Em luôn nghi ngờ khả năng của mình anh ạ.

Khắc Tâm nhìn cô, ánh mắt trìu mến lạ:

– Mình sống phải tự tin chứ cô bé. Lòng tự tin sẽ giúp mình vượt qua gian khổ, vươn tới chiến thắng.

Thùy Anh lắng nghe, cô gật đầu:

– Anh làm nghề gì mà nói nghe hay quá. Thầy giáo hay luật sư?

Khắc Tâm buồn cười, bảo:

– Nghề ... xà bần em gái ạ.

– Cái gì "xà bần"? Em mới nghe đây.

– Bởi vì anh làm đủ thứ. Bây giờ anh cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa.

Thùy Anh lại cười:

– Nói chuyện với anh vui quá. Có lẽ người yêu của anh rất hạnh phúc khi sống cạnh anh.

Khắc Tâm đứng đưa chiếc xích đu:

– Em nghĩ thế à?

Thùy Anh khẽ gật đầu:

– Bởi vì anh rất tốt, thẳng thắn và vui tính nữa.

Khắc Tâm lắc lư cái đầu:

– Tồn tại trong con người luôn có hai mặt tốt và xấu, lương thiện và bất nhân, xảo trá với thật thà. Cô chỉ mới thấy phần tốt của người khác mà chưa thấy cái xấu của họ. Tôi cũng đầy khuyết điểm.

– Có ai hoàn mỹ đâu anh. Chẳng qua con người tốt là nhờ tốt nhiều hơn xấu, tốt lấn át xấu đi.

– Cô thật nhân hậu, bao giờ cũng nghĩ đến chiều hướng lên của cuộc sống.

Thùy Anh! Sau này sẽ được nhiều người yêu quý, giúp đỡ.

Thùy Anh bật cười. Lại một ông thầy bói nữa. Thầy bói này nói ngược với Phương Hà. "Chữ tài liền với chữ tai một vần". Số cô sẽ đa đoan đa sự.

– Sao cô cười?

Thùy Anh thật thà:

– Vì anh nói khác bạn em.

Khắc Tâm tò mò.

– Khác thế nào?

– Cô ấy bảo em khổ, còn anh bảo em sướng. Biết nghe ai bây giờ?

– Cứ nghe cả hai, sẽ có người đúng cho mà xem.

Thùy Anh đứng lên bẻ một chùm mận trao anh:

– Anh thật vui tính, biết đùa quá. Anh ăn đi, ở quê em nhiều mận lắm.

– Vậy à?

Cả hai bật cười vui vẻ. Khắc Tâm hiếm có những giờ phút vui tươi như thế khi về tòa biệt thự này. Đây là lần đầu ...

– Lúc này em hát bài gì hay quá.

Thùy Anh bạo dạn hơn:

– Anh muốn biết tên bài hát?

– Đúng vậy. Hôm nào chép cho anh bài ấy đi. Anh tập.

– Ô! Anh biết hát ... có khi lại hát rất hay nữa không chừng. Định chọc em hả?

– Không, anh khen thật mà, Thùy Anh.

Thùy Anh cười khúc khích:

– Đó là bài "Anh muốn nói yêu em".

Khắc Tâm gật gù:

– Bài hát có tên hay, lời cũng hay.

– Có phải anh thích vì nó hợp với tâm trạng của mình đúng không?

Khắc Tâm gật đầu:

– Rất thích!

Rồi anh lẩm nhẩm đọc:

"Anh muốn nói yêu em.

Ngày ta gặp gỡ phút giây ban đầu Tình sao êm ái ngỡ như giấc mơ.

Nhớ thương là thế dang kín một trời.

Đã yêu người rồi nhưng sao ngại nói'.

Thùy Anh hát khe khẽ lại bài hát "Anh muốn nói yêu em" cho Khắc Tâm nghe. Anh đánh nhịp thật vui tai. Chỉ một đoạn rồi cô dừng lại làm Khắc Tâm suýt phì cười:

– Sao thế?

– Bài hát chỉ hay khi bỏ lửng. Tình chỉ đẹp khi còn dang dở. Đời mất vui khi đã vẹn câu thề.

Khắc Tâm nhún vai:

– Anh thấy bài hát ấy đáng ghét. Ai đời dang dở mà đẹp nỗi gì. Đây chỉ là một cách nói cho đỡ buồn tủi mà thôi.

– Anh nghĩ vậy à?

Khắc Tâm thở dài:

– Tình yêu phải trọn vẹn mới là mối tình đẹp. Còn dang dở thì ... chán lắm.

– Hình như anh và chị Đỗ Quyên rất xứng đôi?

Đến lượt Khắc Tâm ngạc nhiên:

– Sao em biết?

– Hôm mới đến nhà anh, em thấy hai người về ...

Khắc Tâm vỗ vào trán:

– À! Hôm ấy Đỗ Quyên làn anh bức mình nên anh không nói chuyện với em lời nào. Cho anh xin lỗi.

Thùy Anh tách một quả mận ra, chia cho anh một nửa:

– Có thích không?

Khắc Tâm mỉm cười nhẹ gật đầu:

– Em thích ăn mấy thứ này chứ?

– Cũng tạm.

Khắc Tâm chờ cho cô ăn hết miếng mận liền hỏi:

– Em gặp mẹ anh chưa?

– Dạ, cũng gặp ít lần. Lúc nãy bà chủ mới nói chuyện với em.

– Chuyện gì?

Khắc Tâm gắt giọng làm cô giật mình.

– Không có gì cả.

Đừng giấu anh nha Thùy Anh! Mẹ anh có đe dọa hay không cho em ở đây không? Bà ấy có làm gì cho em và Khắc Bình buồn không?

Thùy Anh nghe Khắc Tâm hỏi dồn, cô lấy làm lạ. Con người anh dịu dàng điềm đạm bỗng dung nổi giận hỏi không kịp nghe làm sao mà trả lời bây giờ.

Thùy Anh đành nín thinh. Khắc Tâm giục:

– Có phải bà ấy rủ rê em làm chuyện gì không?

Lúc bấy giờ Thùy Anh mới lên tiếng:

– Sao anh nghĩ xấu mẹ mình thế? Bà chủ rất tốt với em.

– Vậy à! Tốt điều gì?

– Bà chủ lo lắng khi ba em bệnh. Điều ấy em rất cảm kích.

– Cho mượn tiền phải không?

Thùy Anh gật đầu.

– Bác ấy trả mọi chi phí bệnh viện và không đòi ngay đâu.

Chẳng lẽ nào bà Mộng Sương lại thay đổi thật? Khắc Tâm không tin.

Anh tra vấn Thùy Anh:

– Mẹ anh còn nói gì với em?

Thùy Anh thật thà kể:

– Có lần em nghe bác ấy than anh làm lụng cực nhọc mới có tiền chi phí cho cả gia đình. Bác ấy còn bảo là rất đau lòng khi thấy anh cực khổ.

Khắc Tâm lắng nghe. Anh không tin "Không thể nào như vậy". Bà Mộng Sương, anh biết quá mà.

– Thùy Anh! Mẹ anh nói gì em cũng đừng nghe lời bà ấy. Nhớ chưa?

– Nhưng em đã nợ bác ấy quá nhiều, em không thể trả ơn người ân của mình một cách vô tình như thế.

Khắc Tâm nóng nảy:

– Em đến đây chỉ nên lo ăn học. Nếu em có thiếu thốn, anh sẽ lo cho em.

Đừng nên dây vào bà ấy không có kết quả tốt đẹp đâu.

Thùy Anh lo lắng:

– Hay vì anh có thành kiến quá nặng với mẹ mình?

– Bà ấy chỉ là mẹ kế của tôi. Nhớ đừng tin lời bà ấy nghe chưa?

Khắc Tâm nói xong anh đứng lên bỏ đi. Thùy Anh cứ vờ vẫn trong đầu bao câu hỏi.

Hôm nay cô bị làm sao thế? Cô gặp ba người ở nhà này, ba ý kiến của họ có liên quan đến cô đều khác nhau. Khắc Bình ốm ở trên cô giận bỏ đi, nói đùa không yêu cô. Bà Mộng Sương rủ rê cô đi kiếm tiền và Khắc Tâm yêu cầu cô đừng nghe lời bà ấy.

Thùy Anh biết nghe ai bây giờ? Cô chạy lên phòng nằm vật ra giường cố gắng suy nghĩ cho ra sự việc. Nhưng tất cả đều rối rắm như một mớ bòng bong, khó mà gỡ ra.

Thùy Anh đành nghe theo lời bà Mộng Sương đến vũ trường để hát, nhằm kiếm tiền lo cho việc học và bệnh tình của cha ở quê.

Cô giấu Khắc Tâm và Khắc Bình chuyện này. Sợ Khắc Bình rủ cô tập hát cô báo trước:

– Chiều nay, nhỏ bạn mời em dự tiệc sinh nhật. Em đi tối mới về, anh tập một mình nha?

Khắc Bình hơi ngạc nhiên:

– Vậy hả? Cho anh theo với.

Thùy Anh bối rối:

– Không được. Sinh nhật nhỏ lắm. Chỉ có vài ba bạn nữ, anh đến kỳ làm sao.

– Ủ. Đi cẩn thận nhớ về sớm nha?

– Dạ.

– Này! Cầm lấy điện thoại của anh theo, nếu về khuya cứ gọi anh đến rước.

Thấy Khắc Bình lo lắng cho mình, Thùy Anh cảm thấy có lỗi khi dối anh:

– Thôi, nếu có nhần, em nói nhờ điện thoại bàn cũng được.

Cô trao điện thoại đi động lại cho Khắc Bình. Anh hơi giận dữ:

– Em thích cãi anh ghê vậy Thùy Anh?

Thùy Anh đùa lại:

– Ai dám cãi anh, chỉ vì em thấy nó không cần thiết lắm.

– Thôi đi đi! Cẩn thận nha!

Khắc Bình tốt, Khắc Tâm cũng tốt. Anh em họ thật tuyệt vời. Tự nhiên cô làm phiền cả hai người, Thùy Anh thấy khó chịu quá. Và đây là bước đầu cho con đường tự lực. Thùy Anh nghĩ mình phải mạnh dạn lên hơn.

Cô bước ra đường. Thùy Anh nhìn quanh tìm kiếm. Chiếc tắc xi đậu ở bên lề gần đó bóp còi làm cô giật mình nhảy lên lề. Người phụ nữ đeo khẩu trang lộ đầu ra khỏi xe vội:

– Thùy Anh lại đây!

– Ủa, bà chủ! Sao bà che kín mặt, cháu không biết?

Thùy Anh bị bà Mộng Sương kéo lên tắc xi:

– Lên đây nhanh đi rồi nói. Khắc Tâm kia!

Chàng trai có dáng cao to đeo kính râm phóng xe mô tô vụt qua làm cả hai hoảng hốt. Bỗng anh lái xe quay lại bà Mộng Sương ấn Thùy Anh xuống và giục tài xế:

– Hoài Tân! Chạy đến mỹ viện Á Châu nhé.

Thùy Anh không hiểu chuyện gì. Tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực như tiếng trống đình:

– Đi thăm mỹ viện chi vậy bác?

– Mướn đồ cho cô chứ gì? Hồi hoài.

Thùy Anh hiểu đi hát, ai lại ăn mặc quê mùa thế này. Bà Mộng Sương thật chu đáo.

– Cô nhớ chọn chiếc áo nào đẹp nhất. Tôi muốn đêm nay, cô là trung tâm của vũ trụ.

Thùy Anh bật cười vì sự so sánh ấy:

– Bà chủ nói kỳ quá. Cháu chỉ thích ăn mặc hợp dáng người và thanh lịch.

Bà Mộng Sương nhỏ nhẹ:

– Người đẹp nhờ lụa, lúa tốt nhờ phân. Cô nhớ đừng làm tôi thất vọng nha.

– Dạ.

– Ghé vào đi Hoài Tân!

– Chờ bao lâu bà chủ?

– Khoảng mười lăm phút. Cậu định đi đâu à?

– Không ạ. Cháu biết để mà chờ thôi.

Hoài Tân lùi xe ra đậu vào lề đường. Bà Mộng Sương đưa Thùy Anh vào thẩm mỹ viện nổi tiếng. Lần đầu tiên vào đây, Thùy Anh thấy cái gì cũng là lạ.

Cô nhìn mãi suýt vấp té Bà Mộng Sương kêu lên:

– Nè! Cô đi đứng cẩn thận một chút. Lỡ ngã, người ta cười chết.

Mấy cô nhân viên xinh đẹp như hoa gật đầu chào bà:

– Ô! Bà chủ Mộng Sương đến chị Hai ơi.

– Xin chào bà!

– Chào bà!

– Cháu bà hả? Đẹp quá!

Bà Mộng Sương gật đầu rồi kéo cô ngồi vào chiếc ghế xoay.

Cô chủ trẻ hỏi bà Mộng Sương:

– Hôm nay bà định làm gì. Mát- xa toàn thân, tắm trắng hay trang điểm?

Bà Mộng Sương xua tay:

– Trang điểm cho cô cháu gái tôi trước, và chọn cho cô ấy một bộ trang phục màu đỏ mốt nhất. Chúng tôi đến dự tiệc đấy.

– Chà! Hôm nay dạ tiệc ở đâu mà bà sửa soạn thế.

– Cháu tôi ía ca sĩ. Nhớ chọn bộ nào thật nổi bật và đẹp nhé!

Cô chủ trẻ đon đả:

– Bà yên trí! Chúng tôi hiểu ý bà mà.

– Tốt!

Bà Mộng Sương quen trang điểm ở đây nên họ làm rất nhanh. Chỉ vài mươi phút sau, Thùy Anh đã lộng lẫy như tiên sa. Nét đẹp của cô khiến bà Mộng Sương phải sững sờ kinh ngạc:

– Công nhận bà chủ có cô cháu gái quá xinh. Đã có nơi nào chưa em?

Thùy Anh bẽn lẽn thật thà bảo:

– Em có người yêu rồi ạ.

Mọi người tiếc nuối chất lưỡi:

– Chắc cậu ấy cũng xinh đẹp như cô phải không?

Không hiểu sao Thùy Anh lại gật đầu. Có người bảo:

– Thật là đôi thanh mai trúc mã mà.

Thùy Anh thoáng thấy bà Mộng Sương cau mày rồi nhoẻn cười trong gương.

Nụ cười kín đáo khó hiểu.

– Thùy Anh, vào thử đồ đi cháu.

Thùy Anh ngoan ngoãn vào thay trang phục. Cái áo màu đỏ rộng xòe ra như áo cô dâu. Trang phục dạ hội, sao bà Mộng Sương không chọn nền nhã hơn.

Thùy Anh bảo:

– Hay là chọn màu khác cô ạ. Cái này nổi và chói quá.

Bà Mộng Sương thích thú nhìn Thùy Anh:

– Với bộ trang phục này, cháu sẽ nổi trội cho mà xem. Được rồi, chớ có đòi chọn nữa. Trễ rồi đó.

Thùy Anh lúng túng trong chiếc đầm dạ hội hở cả một lưng mát rượi. Bộ ngực căng tròn trắng mịn của cô phơi ra thật hấp dẫn Thùy Anh không dám nhìn mình. Cô co ro trông tức cười. Bà Mộng Sương khó chịu:

– Ăn mặc thật trang đài, còn đáng đi thì giống hai lúa. Cháu tập đi kiểu này lên sân khấu, chắc bác trốn vì mắc cỡ quá.

Thùy Anh ôm lấy hai cánh tay che bớt bộ ngực phơi ra nồn nà. Điều ấy chỉ làm tăng sự thèm khát cho bọn đàn ông mà thôi. Cô bối rối thật sự:

– Cái áo này ... khó chịu quá. Cháu thấy kỳ lắm.

Bà Mộng Sương cười đắc ý:

– Cháu khờ quá. Cháu đẹp như thế này mà không biết khoe ra cho cả thiên hạ thêm thưởng chết mê chết mệt thì uổng quá. Vừa kín vừa hở như thế là cả một kho tàng cho chúng ta kiếm thật nhiều tiền đấy cháu ạ. Nghe lời bác đi, cháu đẹp lắm, bác hy vọng không đánh giá sai về cháu. Đừng để bác thất vọng nha?

– Nhưng khó chịu quá. Cháu không quen ...

– Rồi sẽ quen thôi. Đây, mang đôi giày này vào, cháu sẽ thoải mái hơn. Hoài Tân, đi nào!

Thùy Anh cảm thấy lo lắng vô cùng. Cô thấy mình ăn mặc kỳ cục quá. Kiểu này ba mà thấy có nước cô chui xuống sàn ván mà trốn. Ông ấy quơ bằng chổi lông gà chạy không thoát đâu. Thùy Anh trừng trừng không muốn đi khiến bà Mộng Sương rất bức.

Nhưng bà sợ cô đổi ý nên cố ngọt ngào:

– Đi đi Thùy Anh, muộn rồi. Cháu lạnh à? Đây choàng chiếc khăn của bác vào sẽ thấy yên tâm hơn.

Hoài Tân lái xe lại đón hai người. Anh sững sờ trước vẻ đẹp mới lạ của Thùy Anh.

– Hai người dự dạ hội à?

Bà Mộng Sương nhíu mày ra lệnh:

– Chạy đi. Nhiều chuyện quá. Coi chừng đó!

Ngang qua mặt Thùy Anh, Hoài Tân nói:

– Hôm nay cô rục rờ quá, tôi nhìn không ra. Bà chủ và cô đi đâu vậy?

– Tới vũ trường Hoàng Đế nhanh lên.

Hoài Tân nhíu mày vẻ mặt lo lắng nhìn Thùy Anh sau khi mở cửa cho bà Mộng Sương vào xe trước.

– Cô cẩn thận đó! Sao cô lại theo bà chủ?

Thùy Anh không hiểu Hoài Tân nói gì.

Thấy hai người chưa vào xe, bà Mộng Sương giục:

– Vào đi, trễ rồi Thùy Anh? E ... hèm.

Cả hai giật mình. Suốt cả chặng đường, Thùy Anh có cảm giác như Hoài Tân cứ nhìn cô và mặt anh ta luôn lo lắng đăm chiêu.

Đến vũ trường, bà Mộng Sương sợ Hoài Tân đi lung tung bên ngoài lỡ báo với Khắc Bình thì nguy nên nói khẽ:

– Anh làm cận vệ cho tôi và cô Thùy Anh nhé.

Hoài Tân gật đầu nhận ngay dù anh chẳng biết một thế võ nào.

– Xin tuân lệnh bà chủ!

– Ta vào đi.

Thùy Anh rụt rè trong khung cảnh lạ lẫm. Một nơi mà cô chưa từng tới bao giờ. Bà Mộng Sương đi cùng Thùy Anh. Bước đi vững chãi quen thuộc. Khung cảnh vũ trường thật sôi động. Hàng trăm ánh mắt như đổ dồn vào Thùy Anh làm cô muốn khụy cả chân. Cô nắm lấy tay bà Mộng Sương tin tưởng.

Gặp mấy vị khách trung niên họ chào mời bà Mộng Sương rất thân mật và nhiệt tình:

– Ô! Mộng Sương người đẹp. Em đi với ai vậy? Con gái của mình à?

Bà Mộng Sương tươi cười thật dịu dàng:

– Anh Chu! Chờ em một lát, em trở lại ngay.

Ông Chu mà bà Mộng Sương vừa gọi nhìn xoáy vào ngực của Thùy Anh làm cô đỏ mặt:

– Ôi! Em định đưa nàng tiên này đi đâu vậy? Ở lại đây với bọn anh đi nào.

Vừa nói, lão Chu vừa vuốt nhẹ vai Thùy Anh làm cô hoảng hồn:

– O! Ông làm gì vậy?

Tức thì ông Chu vỗ nhẹ vào má cô bé mấy cái:

– Thấy thương quá. Linh mới phải không, để anh giới thiệu với họ cho.

Bà Mộng Sương nhìn Thùy Anh vẻ nghiêm khắc rồi cười nói với lão Chu:

– Được anh chiều cố, thật hân hạnh. Cháu gái của em muốn hát lót cho các ca sĩ, anh giúp đỡ được không?

Ông Chu cùng nhiều người quay vòng Thùy Anh cười thích thú:

– Được chứ. Chuyện nhỏ! Thùy Anh theo anh đi.

Bà Mộng Sương đẩy cô tới trước. Hoài Tân hơi bất bình trước thái độ của bà Mộng Sương nên nói nhỏ:

– Ông ta giống dê xồm. Sao bà đưa cô Thùy Anh cho hắn, không xong đâu?

– Cậu biết gì mà nói. Im đi. Để đó cho tôi.

Quả nhiên bị nắm lời trước những nụ cười khà ồ, Thùy Anh dừng lại không chịu đi.

– Các ông làm gì vậy? Tôi muốn vào đây hát. Hãy để tôi tự đi!

Ông Chu thấy cô cứng rắn thì cười, bảo:

– Người đẹp rất thẳng thắn. Tụi bây đưa cô ấy đến chỗ sân khấu đi. Nhớ đừng chọc giận cô nàng nghe chưa.

– Dạ.

Tức thì Thùy Anh đi nhanh về phía trước.

Bà Mộng Sương cũng đến nơi cùng Hoài Tân. Hợp đồng được ký ngay sau đó. Thùy Anh sẽ đến đây hát mỗi đêm, số tiền kiếm được nhiều đến không ngờ.

Thùy Anh hát bài “Đêm đông” cả vũ trường sôi động lắng nghe và vỗ tay nồng nhiệt cổ vũ cho cô ca sĩ mới. Thùy Anh cũng thấy sợ, nhưng giờ thì cô vui lắm. Vũ trường sôi động thật, nhưng chẳng có gì đáng sợ lắm.

Thùy Anh được mọi người tán dương tặng hoa và tiền boa thêm khá nhiều.

Cô phải ngồi chờ vào tiết mục nữa.

Đêm ấy, khách đến vũ trường đông nghẹt. Bọn choai choai khá đông kéo đến nhảy cuồng nhiệt. Hai phe đầu đình và tóc dài gườm nhau khi nhảy. Đây là bọn nghiện ma túy sau khi "phế" chúng vào vũ trường thật ngênh ngang khiến các vị khách đến chơi và dân nhảy e dè.

Bỗng "choang" một tiếng, chai bia vừa bị tên đầu đình đập vỡ lia lên trời. Vũ trường náo động. Một tên tóc dài nổi cơn điên, bật quẹt ga lên đe dọa.

– Tao đốt cả nhà mày bây giờ.

– Tiến vào tụi bây.

– Á!

– Ôi ... A ... Trời ơi!

– Uych ... Ào ...

Vũ trường bốc cháy. Có tiếng kêu lên:

– Hỏa hoạn rồi. Chạy mau ...

Tiếng người la hét, đánh đập, hò reo. Đám thực khách nhào nhào, hỗn độn vang lên làm cho vũ trường náo động. Mạnh ai nấy chạy. Họ đập bừa lên nhau cố thoát thân.

Đèn ở sân khấu tắt phụp, Hoài Tân hoảng hồn kêu lên:

– Bà chủ! Thùy Anh đâu rồi?

Hòa trong tiếng náo loạn, Thùy Anh cố chạy ra ngoài theo dòng người nhưng cái áo rộng phồng phình bị mấy người giẫm đạp lên làm cho cô chỉ quay qua quay lại một chỗ. Bà Mộng Sương đến đây thường nên biết lối thoát hiểm, bà chạy nhanh ra ngoài thoát thân. Hoài Tân cố tìm Thùy Anh nhưng không được, anh bị đám người xô ngã ngửa. Cuối cùng anh cũng bị họ đẩy ra ngoài.

Thùy Anh mắc kẹt giữa đám người hoảng loạn, la ó om sòm. Cô chạy ra khỏi đám lửa bốc cháy ngùn ngụt. Thùy Anh bị ai đó đạp lên chiếc đầm rộng dài làm cô ngã sòng soài vào đám lửa đang cháy. Cô kêu lên đau đớn:

– Ôi! Cứu tôi với.

Có một chàng trai nhanh tay kéo cô ra khỏi vùng lửa đang cháy lan. Thùy Anh ôm chặt lấy mặt mình rên rỉ:

– Sao tôi chẳng thấy gì hết kìa. Trời ơi!

Hoài Tân thấy Thùy Anh trong đám lửa. Anh đã lao vào cứu cô mang ra ngoài. Anh lo lắng hỏi:

– Cô Thùy Anh! Cô không sao chứ?

Thùy Anh thấy mắt mình rất buốt, một màu đen trước mặt. Cô không tài nào nhìn thấy gì cả. Cô nắm chặt tay Hoài Tân:

– Bà Mộng Sương đâu?

– Bà ấy chạy mất rồi. Cô có sao không, tôi đưa cô đến bệnh viện nha.

Thùy Anh không biết mình đau chỗ nào. Nhiều chỗ rất bỏng. Cô sợ thất thần khi đôi mắt mình tối tăm, cay xé. Cô ôm chặt đôi mắt kêu gào. Thùy Anh được Hoài Tân đưa đến bệnh viện ngay sau đó.

Thùy Anh phỏng nhẹ nhưng đôi mắt chẳng thấy gì cả. Hoài Tân bối rối gọi điện cho Khắc Bình ngay sau đó.

Đang ngồi đàn bài "Chia tay", tiếng đàn không hay chút nào, Khắc Bình cảm thấy nôn nao trong dạ. Đã hơn mười giờ mà Thùy Anh vẫn chưa về. Hay là cô ấy ở lại chỗ bạn mình chơi. Thùy Anh này tệ thật không gọi anh một lời cho anh yên tâm. Lòng Khắc Bình như lửa đốt.

Chợt điện thoại vang lên từng hồi, Khắc Bình vội vàng chạy đi nhấc máy:

– Alô. Phải Khắc Bình không?

– Tôi đây. Anh là ai?

– Anh mau đến bệnh viện ngay ... khoa cấp cứu Thùy Anh bị nạn.

– Anh vừa nói gì?

Khắc Bình hét lên trong điện thoại. Nhưng tất cả im lặng chỉ có tiếng títt títt đều đều. Anh cuống cuống chạy xuống nhà gọi rồi rít:

– Vú Thom ơi! Vú Thom. Bác Hai đâu?

– Bà chủ đi đâu từ chiều đến giờ chưa về. Chuyện gì mà cậu thất thần vậy?

Thùy Anh bị nạn. Bệnh viện vừa báo về. Tôi đi đây. Nhớ đóng cổng lại nha.

– Cậu nói Thùy Anh làm sao?

– Tôi không biết chuyện gì nữa.

Nói xong, Khắc Bình lao nhanh, đến bệnh viện. Anh chạy thẳng vào khoa cấp cứu tìm Thùy Anh.

Gặp Hoài Tân ở cửa phòng cấp cứu đang đứng ngồi không yên. Khắc Bình lấy làm lạ:

– Ủa! Sao anh ở đây?

– Tôi đưa Thùy Anh vào bệnh viện. Cậu Bình! Tôi lo quá. Chắc Thùy Anh bị mù mắt.

– Hả? Anh vừa nói gì? Tại sao lại như vậy?

Khắc Bình bối rối trước tin sét đánh này, anh hét lên. Hoài Tân kéo anh ngồi xuống an ủi và kể cho anh nghe mọi chuyện xảy ra.

Khắc Bình lặng người. Anh không biết phải làm gì trước cảnh này. Thùy Anh chỉ biết dựa vào anh là chính nơi thành phố này chẳng có một người bạn thân. Khổ cho cô biết nhường nào.

Thùy Anh cảm thấy đầu mình như nổ tung. Cô từ từ mở mắt ra nhưng tất cả chỉ là mờ trắng đục. Cô quờ quạng trong không trung và nhận ra mình đang ở trong bệnh viện. Cô bàng hoàng nhớ lại đêm hôm qua ngọn lửa quất vào mắt cô.

Thùy Anh chỉ chưa kịp nhắm mắt lại đã thấy cay xè và không tài nào cô mở mắt ra được nữa. Bây giờ thì cô mở mắt nhưng không thấy gì cả. Thùy Anh mù thật rồi sao? Cô hoảng sợ kêu lên:

– Ôi ...

Và Thùy Anh dò dẫm tông phải cạnh giường ngã nhào trên nền gạch. Có tiếng nói nhỏ:

– Cô đi đâu cho bị té như thế. Người nhà cô đâu?

Thùy Anh thấy toàn thân ê ẩm. Chiếc áo cô mặc làm cho mọi người chú ý.

– Cô ấy là ca sĩ hả?

Thùy Anh chợt nhận ra bàn tay rắn chắc đỡ cô lên giường. Khắc Bình đau đớn nhìn Thùy Anh. Anh muốn khóc và không dám lên tiếng:

– Ai vậy? Khắc Bình phải không?

– Anh đây, Bình đây.

Thùy Anh ngã vào vai anh khóc nức lên:

– Khắc Bình ơi! Em mù rồi phải không?

– Mù rồi anh à?

Khắc Bình cổ nuột nghẹn uất vào lòng, anh lắc đầu:

– Em không sao đâu. Sẽ khỏi thôi Thùy Anh.

– Bao giờ khỏi? Anh đừng dối em. Anh hỏi bác sĩ đi, em mù rồi phải không?

Khắc Bình đau khổ lau mặt cho cô:

– Em khỏe chưa?

– Sao anh ở đây? Ai gọi anh đến vậy Khắc Bình?

– Anh Hoài Tân đó.

– Bác Hai! Có sao không?

– Bà ấy không có gì đâu.

Khắc Bình bất bình kêu lên. Anh muốn trách cô mà không dám mở lời, sợ làm tổn thương hại đến cô.

– Khắc Bình ơi! Đây là đâu, tại sao em ở đây? Em sợ lắm anh ơi. Lửa cháy, cứu ... cứu em Khắc Bình ơi.

Tự nhiên Thùy Anh kêu lên hoảng loạn, cô nói lung tung ôm chặt lấy anh sợ hãi. Khắc Bình vỗ về cô, anh vừa giận vừa thương đau cả ruột:

– Tại em dối anh nên em bị hậu quả thế này. Bình ơi! Tha lỗi cho em nha.

– Ủ. Anh không trách em đâu. Em đừng khóc, ảnh hưởng đến đôi mắt.

Thùy Anh quay qua quay lại tìm kiếm gì đó:

– Anh Hoài Tân cứu em. Em bị cháy, cháy rồi ...

Thấy cô hoảng loạn la hét. Khắc Bình lo sợ gọi bác sĩ đến. Bác sĩ tiêm cho cô mũi an thần. Thùy Anh lại chìm vào giấc ngủ im lìm.

Khắc Bình lo lắng không yên. Anh phải làm sao khi phải nuôi Thùy Anh khi phải chạy lo tiền. Thật là họa vô đơn chí mà. Anh gọi Hoài Tân vào bảo:

– Anh trông chừng Thùy Anh giùm tôi. Tôi gọi điện cho bạn cô ấy.

– Nhớ nhanh nha Khắc Bình.

Khắc Bình vô cùng rối rắm. Anh báo tin cho Phương Hà đang học ở khoa sư phạm ở đại học Cần Thơ lên phụ lo cho Thùy Anh.

Phương Hà hoảng hồn. Cô hứa với Khắc Bình sẽ lên ngay hôm sau. Anh nên ở lại với Thùy Anh.

Đã qua một đêm dài không ngủ, hai người đàn ông phải ở lại trông chừng Thùy Anh.

Sáng hôm sau Thùy Anh tỉnh lại. Cô thấy mình lơ mơ bồng bềnh trên mặt nước. Cô muốn nhìn rõ cái gì nhưng không tài nào thấy được. Khắc Bình tựa lưng vào tường ngủ thiếp đi. Cô ngọ nguậy muốn ngồi lên nhưng cửa phòng đã bật mở. Chỉ nghe thôi, Thùy Anh không thấy được người bước vào.

– Cô khỏe chưa?

Thùy Anh sờ soạng quanh mình:

– Có phải là bác sĩ không?

– Đúng rồi. Cô cảm thấy mắt mình thế nào?

– Rát bỏng, cay lắm mà chẳng thấy gì.

– Thấy mờ mờ không?

– Không. Chỉ có màu trắng đục như khói như sương. Bác sĩ ơi! Mắt tôi bị làm sao vậy?

Vị bác sĩ sợ cô bị xúc động liền an ủi:

– Mắt cô bị ngọn lửa cháy ngang qua, có thể bị mờ ... sẽ khỏi dần. Cô đừng nản nha. Có niềm tin sẽ khỏi.

– Tôi không tin ... không tin.

Bệnh nhân rủi ro thường hay nản lòng. Cô phải có dũng khí kết hợp với việc chữa trị, tôi tin cô có khả năng hồi phục.

Thùy Anh đau buồn khóc ngất lên. Nãy giờ Khắc Bình đã nghe rõ tình trạng của cô. Anh càng nản lòng huống gì Thùy Anh. Đúng là tai bay họa gởi mà.

Đến giờ này, bà Mộng Sương vẫn chưa vào thăm Thùy Anh. Tức giận Khắc Bình gọi điện cho bà và nói rõ tình trạng của Thùy Anh. Bà bảo chính Thùy Anh tự nguyện muốn kiếm tiền, còn tai nạn là ngoài ý muốn. Khắc Bình không nên trách bà vô duyên vô cớ như vậy.

Bà Mộng Sương được Hoài Tân chở đến thăm Thùy Anh. Khắc Bình thở dài khi thấy bà vào:

- Bác có biết bác đưa cô ấy vào cửa tử không?
- Đừng nặng nề với bác như vậy, Khắc Bình ạ. Bác đâu có muốn.
- Vậy thì ai muốn chứ? Ai đưa cô ấy vào vũ trường cho cô ấy bị nạn?

Bà Mộng Sương trông thấy Thùy Anh quờ quạng bà thấy khó chịu vô cùng.

Hình như bà lo cho số tiền của Thùy Anh mượn bà sẽ không cánh mà bay mất thì nguy, chứ không phải không phải bà lo cho sức khỏe của Thùy Anh.

Bà Mộng Sương cất giọng ngọt ngào an ủi Thùy Anh:

Cháu đừng giận, trách bác nha Thùy Anh. Lúc đèn tắt, bác không tìm thấy cháu cho nên. .... Thùy Anh òa khóc:

- Cuộc đời cháu từ đây tăm tối rồi bác ơi. Làm sao cháu lo trả nợ cho mọi người chứ. Chắc cháu chết quách cho xong.

Khắc Bình lo lắng:

- Em đừng nghĩ quẩn nha Thùy Anh. Bất cứ chuyện gì cũng có cách giải quyết cả, em đừng có đại dột mà thiệt thân.

Nhìn cảnh khổ, bà Mộng Sương đành bảo:

- Tôi sẽ lo cho Thùy Anh lành bệnh. Mọi người chớ có bận tâm. Vì tôi mà cô ấy bị thế này, tôi áy náy lắm.

Thùy Anh vẫn không nguôi than vãn:

- Cháu sống làm gì khi đôi mắt bị mù chứ. Mọi người hãy để cho tôi chết cho rồi.

Khắc Bình đành nghỉ học để lo cho Thùy Anh. Có Phương Hà lên thay, mọi người yên tâm hơn. Phương Hà biết cách trấn an cô làm cho Thùy Anh bớt buồn bằng những lời động viên thật chân thành, dịu dàng. Bà Mộng Sương phải bỏ tiền ra lo cho Thùy Anh.

Thùy Anh mãi đau khổ dù cho bác sĩ hết lời nói năng, giải thích cho cô rõ mà cô vẫn khăng khăng chán đời. Cô làm cho mọi người phải lo lắng không yên suốt mấy ngày liền.

Ai cũng giấu việc này không cho ông Ba Cần hay, vì sợ bệnh tình của ông tái phát thì không lo xuể.

Phương Hà phải lên gia đình lên thăm nuôi cho Thùy Anh mấy ngày liền, cô cũng phải trở về quê. Phương Hà chờ cho Thùy Anh ổn định tâm trí mới cùng Khắc Bình đưa cô trở về tòa biệt thự có điều kiện chăm sóc Thùy Anh hơn.

Phương Hà dìu bạn lên phòng của cô. Thùy Anh có lúc im lặng thụ động, có lúc cô hoảng loạn làm liều. Phương Hà rất lo lắng khi phải bỏ bạn trở về quê trong tình trạng này. Cô thù người ra tính toán. Khắc Bình bước vào làm cho Phương Hà giật mình:

– Thùy Anh thế nào rồi?

Cô thở hắt ra khổ sở:

– Vẫn thế.

– Làm sao bây giờ, Phương Hà?

– Em không muốn bỏ bạn mà về lúc này. Nhưng việc học hành, bỏ học, ba mẹ em hay thì chết.

– Ừ. Cô phải về cho mọi người khỏi nghi ngờ. Việc của Thùy Anh, tôi nhờ vú Thơm lo giùm những lúc tôi đi học ở trường. Lúc ở nhà, tôi sẽ chăm nom cô ấy.

Phương Hà ái ngại:

– Có được không anh? Em lo cho Thùy Anh lắm. Cú sốc này không nhỏ. Cô ấy cứ đòi chết, em sợ lắm.

Hay là ta đưa cô ấy xuống tầng trệt.

– Không được. Lúc nào cũng phải có người ở cạnh cô ấy, kéo chúng ta ân hận không kịp đó.

Khắc Bình khổ sở thở dài ngao ngán:

– Anh sẽ ở cạnh cô ấy an ủi, vỗ về.

Phương Hà cắn môi suy nghĩ:

– Chắc em phải ở lại vài hôm nữa.

Khắc Bình gật đầu:

– Vậy thì tốt rồi. Có cô, tôi yên tâm hơn.

Đôi mắt Thùy Anh như mất hẳn ánh sáng. Thùy Anh khóc, cười, tâm trí hoảng loạn rất đáng thương. Có khi thức dậy, Thùy Anh bật khóc ngon lành:

– Phương Hà ơi! Nếu nói trên đời này có số phận định sẵn thì ta sẽ rất tin. Và người mà số phận bắt phải chịu lao đao, lận đận thì người đó chính là ta đó. Tại sao ông trời không cho tôi chết luôn đi, mà lại bắt tôi chịu cảnh mù lòa thế này.

Tại sao chứ?

Rồi cô lâm bầm một mình, cười thành tiếng trong nỗi đau khổ tột cùng:

– Anh Khắc Bình! Anh đừng lo cho em nữa không đáng đâu. Em đã dối anh, anh nên tìm cho mình người yêu khác xứng đáng hơn. Đi đi! Đi đi đừng thương hại tôi nữa.

Khắc Bình và Phương Hà cứ im lặng nhìn nhau thờ dài.

Bỗng Thùy Anh bật dậy chạy nhanh như ai đuổi. Cô vấp chiếc ghế té, nằm dài. Miệng không ngớt kêu to:

– Ôi! Cháy, cháy ... cứu tôi với bà chủ. Cứu tôi Hoài Tân ơi. Cứu ...

Phương Hà, đỡ lấy bạn lên mà lòng đau đớn. Nước mắt cô chảy dài, cô kêu lên:

– Thùy Anh! Đừng như vậy mà. Mi ráng bình tĩnh đi. Ai mà chẳng hoạn nạn phải không? Hãy nhìn thẳng vào sự thật mà sống Thùy Anh ơi.

Thùy Anh khóc to:

– Nếu bạn là mình, bạn sẽ hiểu và cũng hành động như mình thôi. Hãy để cho mình chết đi. Mình chết tất cả sẽ không còn buồn khổ, đau đớn nữa, Hà ơi.

Thùy Anh nói xong lại lao ra phía ban công đòi chết. Phương Hà hét lên và lao ra chụp lấy tay Thùy Anh lại, cất giọng tha thiết:

– Thùy Anh ơi! Đừng làm mình sợ. Bạn không được nghĩ vậy, làm vậy nghe.

Xung quanh còn biết bao nhiêu người lo cho bạn. Anh Khắc Bình ơi, Khắc Bình!

Thùy Anh cố gỡ tay Phương Hà ra miệng kêu khóc:

– Tôi muốn chết, hãy để cho tôi chết đi mà.

Khắc Bình chạy đến đến hỏi:

– Chuyện gì nữa vậy, Phương Hà?

– Cô ấy đòi chết. Em sợ quá Khắc Bình.

Khắc Bình kéo tay Thùy Anh dẫn vào phòng nghiêm giọng:

– Thùy Anh! Em có biết là Phương Hà đã cực khổ vì em không. Cô ấy vì em mà nghỉ học, bỏ ăn bỏ ngủ, còn em chỉ biết đòi chết. Chết là hết, chết giải quyết được gì chứ. Ba em đang chờ em từng giây từng phút ở nhà kia. Bác ấy sống làm sao khi mất em? Còn anh, anh có bỏ em đâu. Tại sao em không chịu nghĩ thoáng một chút chứ? Nếu cứ bị tai nạn, bị bất hạnh khổ đau là tìm đến cái chết ư? Em làm anh thất vọng quá, biết không Thùy Anh?

Thùy Anh khóc to hơn. Khắc Bình biết cô phần nào nghe lời anh nói, nhưng vì quá chán nản cô không kèm nổi lòng mình:

– Anh mắng em nữa đi, em đáng trách lắm. Em chết cho mọi người khỏi phải vì em mà khổ cực. Không đáng đâu.

Phương Hà lau nước mắt cho bạn và cho mình:

– Đừng bi quan nữa Thùy Anh! Mọi người sẽ lo cho bạn mà. Không ai bỏ bạn đâu. Hãy bình tĩnh lại đi. Nghe lời ta nha Thùy Anh. Bác Ba chờ mi đó.

– Ba mình biết mình mù lòa thế này, ông ấy sẽ chết ngay.

Cô vỗ về:

– Ủ, không ai cho bác ấy biết đâu. Bao giờ Thùy Anh lành bệnh, mình sẽ đưa bạn về thăm cha mình. Hứa với mình đi, không được bi quan nữa nghe chưa.

Thùy Anh khó mà nguôi lòng. Một quá cô thiếp đi một chút. Mấy ngày nay không ăn uống chỉ khóc cười vô ý thức khiến người cô gầy rạc đi. Nhìn bạn nằm co ro, Phương Hà đành điện về xin phép nghỉ thêm ít ngày nữa.

Lúc này Thùy Anh rất cần cô bên cạnh. Thùy Anh nghe lời Phương Hà nói.

Cô khóc như đứa trẻ rồi ôm lấy bạn mà khóc. Thùy Anh đáng thương quá. Cô thấy quý yêu cô bạn bất hạnh của mình quá. Tại sao mọi tai họa cứ giáng lên Thùy Anh như thế? Hình như trong cuộc sống khó có sự công bằng. Người giàu giàu thêm người nghèo nghèo mãi chỉ vì tai họa cứ giáng lên đầu.

Thùy Anh mù. Tại sao lại như thế chứ. Phương Hà không tin, không thể tin, làm sao Thùy Anh lại chấp nhận được. Một cú sốc ảnh hưởng đến tinh thần cô quá lớn.

Phương Hà đang cố gắng vực bạn dậy từ hố tử thần. Không ngày nào Thùy Anh không đòi tự tử cả, dù Khắc Bình dỗ ngọt lẫn đe dọa. Đôi khi Khắc Bình cảm thấy không chịu đựng nổi, anh muốn bỏ mặc cho Thùy Anh làm gì thì làm.

Chính lúc ấy Phương Hà lại rất cần cho Thùy Anh.

Mấy hôm sau, Thùy Anh bớt căng thẳng. Cô hỏi Phương Hà:

– Gương mặt mình ghê gớm lắm phải không Phương Hà.

Phương Hà mỉm cười:

– Mặt mi vẫn xinh đẹp. Đôi mắt vẫn đẹp, nhưng có điều mi không thấy mà thôi.

Tức thì, Thùy Anh vỗ vào vai bạn liên tục:

– Bạn nói dối, nói dối. Mình trở thành ác quỷ rồi. Mọi người sẽ ghê sợ và xa lánh. Làm sao ... mình sống nổi chứ.

Phương Hà như hiểu ý bạn. Cô nắm chặt hai tay Thùy Anh:

– Mi dám chết ta đi. Ta nói dối bao giờ? Ta tức mi không nói được mà.

Thùy Anh im lặng, miệng lẩm nhẩm:

– Ai cũng dối mình, không dám nói sự thật. Có phải mình vô dụng không?

Phương Hà nhẹ nhàng lắc vai bạn:

– Ai nói mi vô dụng. Dù bất kỳ hoàn cảnh nào nếu biết vươn lên chiến thắng hoàn cảnh, chiến thắng bản thân mình thì bạn anh hùng lắm rồi. Sao gọi là vô dụng. Đừng nghĩ quẩn nữa, mi vẫn xinh đẹp như ngày nào, tiếng hát vẫn hay. Vì mi chỉ phỏng nhẹ vài chỗ ở tay mà thôi.

– Vậy tại sao mắt mình bị mù chứ.

– Vì ... vì lửa tấp vào mắt hay khói cay làm hư giác mạc. Bác sĩ bảo sẽ khôi phục được. Mình hy vọng lắm Thùy Anh. Hãy gắng gượng lên. Chỉ cần mi vui sống thì mọi việc sẽ qua đi nhanh chóng.

– Nhưng mình sợ lắm. Lửa vẫn cháy trong đầu mình, đêm đêm bùng sáng làm mình chết khiếp. Và ngọn lửa ấy cướp mất ánh sáng của đôi mắt. Ôi ... đáng sợ quá!

– Đừng sợ .... đừng sợ, có mình bên cạnh bạn đây Thùy Anh.

Mấy ngày đi công tác ở Thái Lan về, Khắc Tâm cảm thấy nôn nao trong dạ muốn về ngay. Không hiểu sao trong chuyến đi cả tuần lễ nay, hình ảnh Thùy Anh cứ lớn vồn trong đầu anh. Nhớ Đỗ Quyên không còn làm cháy lòng cháy dạ anh nữa. Tại sao Thùy Anh lại chỉ phôi tâm trí anh như thế?

Khắc Tâm mua cho cô cái nơ kẹp tóc thật, xinh xắn, định mang về làm quà cho Thùy Anh, cô gái có mái tóc dài suôn óng ả. Đêm sắp về nước, anh nhận được tin Thùy Anh bị nạn. Khắc Tâm liền tìm thuốc đặc trị mắt cho cô, nhưng chẳng có kết quả gì.

Khắc Tâm trở về. Vừa bỏ mớ hành lý gọn gàng vào phòng, anh liền thăm Thùy Anh.

Sáng hôm ấy, Khắc Bình đã đi học chỉ còn Phương Hà đang ngồi đọc tài liệu ôn bài.

Thùy Anh nằm im như ngủ.

Khắc Tâm bước vào, làm Phương Hà ngẩng lên nhìn:

– Anh là ...

Khắc Tâm khẽ cười chào cô gái. Và anh quay nhìn Thùy Anh, trông cô gầy rộc cả người:

– Cô là bạn của Thùy Anh à?

– Dạ.

Khắc Tâm tự giới thiệu:

– Tôi là Khắc Tâm, anh họ Khắc Bình.

– Ô! Nghe tên bấy lâu, nay em mới hân hạnh gặp anh. Hèn gì anh giống Khắc Bình, nhất là giọng nói làm em tưởng là Khắc Bình về.

– Vậy Khắc Bình đâu cô?

– Anh ấy đi học rồi.

– Còn cô học ở đâu?

– Dạ, Sư phạm Cần Thơ ạ.

– Thùy Anh thế nào rồi?

Phương Hà nhìn Thùy Anh rồi nói nhỏ:

– Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi anh!

– Tôi định ghé qua thăm cô ấy. Hay là bao giờ Thùy Anh dậy, tôi trở lại.

Phương Hà gật đầu:

– Cũng được. Nhưng Thùy Anh tệ lắm, cô ấy đòi tự tử luôn. Em biết Thùy Anh rất nể trọng anh. Có thể cô ấy nghe lời anh.

– Được, tôi sẽ thuyết phục cô ấy. Cô an tâm đi.

Phương Hà nhìn vào trong phòng. Thùy Anh vẫn nằm yên. Cô ái ngại cho Khắc Tâm:

– Hay là chờ em gọi Thùy Anh dậy. Có anh đến Thùy Anh sẽ vui hơn.

– Vì sao vậy?

Anh ngạc nhiên. Phương Hà cười mím đôi môi bảo:

– Vì Thùy Anh rất cơ đôn. Cô ấy bảo mọi người ghê sợ cô ấy, xa lánh cô nên lúc nào cũng bị quan.

– Vậy à! Tôi sẽ chờ.

Đứng đây không biết làm gì, Khắc Tâm hỏi Phương Hà:

– Cô không đi học sao?

– Dạ đang học, nhưng nghe Khắc Bình gọi Thùy Anh bị nạn nên em phải nghỉ đến chăm sóc cô ấy cả tuần nay. Em định về nhưng Thùy Anh cứ hoảng loạn đòi làm bậy, em sợ đành ở lại thêm ít hôm nữa.

– Cô tốt với bạn quá.

– Không, em rất thương hoàn cảnh Thùy Anh. Cô ấy không có người thân bạn bè nhiều nhưng học giỏi, hát hay đa tài dù gia đình hoàn cảnh khó khăn chật vật.

Khắc Tâm yên lặng lắng nghe:

– Ba cô ấy bệnh nặng à?

– Dạ .... nói chung hoàn cảnh rất đáng thương.

– Cô làm gì giúp bạn?

Nghe Khắc Tâm hỏi, Phương Hà không kịp suy nghĩ bảo:

– Em có cuộc sống đỡ hơn, nhưng chỉ có thể giúp bạn về mặt tinh thần thôi.

Khắc Tâm cười khẽ. Không hiểu anh nghĩ gì mà gương mặt cau lại rồi đứng im nhìn bầu trời xanh thăm thẳm trên đầu thờ dài:

– Cuộc đời đầy đau khổ và rất đa dạng, phong phú cô ạ. Hình như tôi thấy cô quen quen, đúng không?

Phương Hà ngó sững vào Khắc Tâm và gật đầu:

– Anh có trí nhớ tốt quá. Thử xem gặp em ở đâu?

Khắc Tâm lục tìm lại "kho tàng lưu trữ" của mình rồi thoáng cười:

– Cô là bạn thân của Thùy Anh, chắc là tôi thấy cô trong đêm diễn "Chín dòng sông hò hẹn" rồi, đúng không?

Phương Hà reo lên:

– Còn anh là nhà tài trợ, vị Mạnh Thường Quân cứ nhìn Thùy Anh qua cặp kính to bè chứ gì.

– Cô thấy thế à?

– Không phải sao? Anh làm cho em sợ Thùy Anh bị bắt cóc, nên nhớ hoài hình ảnh ấy.

Khắc Tâm lắc đầu cười:

– Cô nghĩ tôi là tên xã hội đen chắc.

Phương Hà bẻ đôi bàn tay nghe lắc cắc:

– Hơi giống. Không ngờ lát sau anh tặng cho cô ấy xuất học bổng, làm sao mà em quên được.

Khắc Tâm nhìn cô:

– Cô giỏi thật cô bé! Nhưng nãy giờ tôi chưa biết quý danh của cô.

– À quên! Em là Phương Hà, sinh viên Đại học Sư phạm Cần Thơ.

Khắc Tâm cười khoát tay:

– Đủ rồi! Ta vào thăm Thùy Anh đi Phương Hà.

Tự nhiên Phương Hà cười bước vào phòng, cô gõ nhẹ vào người Thùy Anh:

– Có người quen đến thăm mi. Dậy đi!

– Ai vậy?

– Đoán xem nào!

Thùy Anh nhìn vào khoảng không gian mờ đặc. Cô sờ soạng. Phương Hà đẩy Khắc Tâm đến. Cô tỉnh ngịch ra hiệu cho Khắc Tâm đừng lên tiếng rồi bảo Thùy Anh.

– Thứ đoán đi!

Thùy Anh ngồi thừ ra. Mặt cô ngây dại:

– Phương Hà bảo mình chết sẽ dễ hơn.

– Lại chết! Mi nói tiếng ấy người ta cười cho xem. Khách quý của mi đó.

Thùy Anh lo lắng. Cô đưa tay sờ Khắc Tâm. Phương Hà thấy anh xúc động quay đi.

– Anh Khắc Bình hả? Hai người định đùa trên sự đau khổ của tôi ư.

– Ai đùa bạn! Đoán lại, sai rồi!

Thùy Anh chú ý khi Khắc Tâm bối rối nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn lạnh ngắt của Thùy Anh. Cô gắng nói:

– Sai rồi à? Vậy thì ... mình chịu thua. Không có đôi mắt sáng, mình vô dụng chẳng đoán đúng, chẳng thấy ai. Hu hu ...

Thùy Anh lại bật khóc như trẻ con. Lần này Khắc Tâm không thể im lặng nữa, giọng anh vừa điềm tĩnh vừa xúc động vang lên trầm ấm:

Thùy Anh! Em bình tĩnh đi nào!

– Là anh Khắc Bình? Anh không đi học sao lại vào đây? Anh nữa em. Anh và Phương Hà đừng lo cho em nữa. Hãy về lo tương lai của mình đi.

Khắc Tâm lặng người vì xúc động:

– Không phải Khắc Bình. Anh là Khắc Tâm, vừa ở Thái Lan về thăm Thùy Anh đây. Sao em lại ra nông nỗi này hờ Thùy Anh?

Thùy Anh nín khóc như cố nhìn anh và cố nhận ra anh:

– Anh Khắc Tâm hả? Vậy mà em cứ tưởng ... Anh thấy em ghê lắm hả Khắc Tâm?

Đang buồn mà nghe Thùy Anh hỏi một cách ngây ngô, Khắc Tâm cũng bật cười:

– Sao mà ghê? Em vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Thùy Anh vẫn không tin:

– Có phải Phương Hà nhờ anh nói với em như thế không? Mọi người gạt em.

Chỉ còn có anh, anh đừng gạt em nha Khắc Tâm.

Được Thùy Anh tin tưởng, Khắc Tâm lấy làm lạ:

– Ai gạt em vậy, nói đi, anh mắng họ cho em xem.

Thùy Anh nắc lên:

– Là Phương Hà và Khắc Bình đó. Họ bảo là em không sao, em vẫn xinh đẹp. Em bị mù vĩnh viễn rồi, Khắc Tâm. Em phải sống ra làm sao đây? Từ nay tương lai, sự nghiệp của em khép lại thật rồi. Em mất tất cả rồi anh ạ. Mất thật sự rồi.

Phương Hà thấy Thùy Anh ngả vào tay anh khóc nức lên. Khắc Tâm thì bối rối xúc động. Cô khẽ nháy mắt với anh rồi ra ngoài.

– Em đi xuống nhà một chút, anh trông chừng cô ấy giùm em nha.

Khắc Tâm khẽ gật đầu.

Còn lại hai người trong căn phòng vắng, Khắc Tâm nghe tiếng thổn thức đầy đau khổ của Thùy Anh mà nao cả lòng. Mới tuần trước, Thùy Anh gặp anh, cô tươi trẻ căng đầy nhựa sống thì giờ đây cô héo hon tuyệt vọng như thế này. Bà Mộng Sương thật là ác độc. Anh đã cảnh báo mà Thùy Anh vẫn không nghe.

Sự việc xảy ra như thế này để mình cô gánh chịu ư? Khắc Tâm thấy mình cũng có phần trách nhiệm. Phải chỉ anh ngăn cản Thùy Anh. Anh nói hết sự thật ...

Khắc Tâm cố an ủi vỗ về một con người tự mình không còn sức để đứng vững nữa. Lòng yêu thương con người, tấm lòng nhân đạo của Khắc Tâm chợt bùng lên mãnh liệt. Anh khuyên nhủ cô:

– Thùy Anh! Em phải thật bình tĩnh nghe anh nói được không?

Bị đánh vào lòng tự trọng, Thùy Anh chịu lắng nghe Khắc Tâm nói. Cô gật đầu, quệt ngang mi:

– Em đang bình tĩnh đây.

– Em thấy sức khỏe mình thế nào?

– Vẫn bình thường.

– Đôi mắt em còn đau nhức không?

Nghe giọng nói điềm đạm từ tốn của Khắc Tâm, Thùy Anh cứ trả lời từ từ những câu hỏi của anh. Cô thấy anh thật chân tình, có thể là chỗ dựa tinh thần cho cô ngay bây giờ chẳng hạn. Cô thấy đôi mắt mình đâu còn đau nhức, nó chỉ mờ đục và không thấy mà thôi.

Điều đó mấy hôm nay cô cũng chẳng nhận ra. Hình như Thùy Anh chỉ khổ đau vì biết mình mù mà thôi. Cái cảm nhận ấy làm cho cô thấy đau đớn cả tâm can.

– Em chẳng thấy đau nhức nữa.

Khắc Tâm nắm chặt bàn tay cô trong đôi tay nồng ấm của mình:

– Em có tin anh không, Thùy Anh?

Thùy Anh gật đầu:

– Anh Khắc Tâm! Em tin anh.

Nếu em tin thì anh có điều này muốn nói với em.

– Điều gì ạ?

Thấy Thùy Anh muốn nghe, Khắc Tâm dịu dàng khuyên cô bằng lời lẽ tâm sự chân thành:

– Em biết trên đời này, cái gì quý nhất?

Thùy Anh ngơ ngác:

– Có nhiều thứ. Anh muốn hỏi mặt nào?

– Theo anh thì bản thân con người là quý nhất. Em biết vì sao không?

– Em hiểu rồi. Vì con người có thể làm ra mọi thứ quý giá khác như tiền bạc, châu báu ... Nhưng em là phế nhân rồi anh ạ, bản thân em chẳng còn quý giá nữa đâu.

Khắc Tâm dừng lại một giây. Thùy Anh thật thông minh và hiểu anh đang nói gì.

– Bản thân em rất cần cho mọi người, em là nguồn sống của ba mình đó. Mọi hy vọng ba em đều gởi vào em cả. Em đừng làm tắt niềm hy vọng ấy. Nếu em chết đi, ba em sống để làm gì.

Thùy Anh lặng lẽ khóc. Cô đã làm gì thể này? Sao cô có thể là người độc ác như thế. Mấy hôm nay, cô chỉ nghĩ đến bản thân mình. Mình tắt hy vọng, mình giết luôn hy vọng của người khác ư? Sao cô lại ích kỷ thế?

Thùy Anh lại nghĩ khác. Cô sống chỉ làm tổn hại cho bao người mà thôi.

– Em thấy vì em mà nhiều người cực khổ, mất công ăn việc làm. Em không muốn phiền ai cả.

– Em làm như vậy, người thân của em sẽ đau khổ mãi, đau khổ hơn thôi.

– Thật không anh?

– Thật. Vì em luôn là người được mọi người yêu thương, người yêu của em, bạn bè, và người cha hiền lành bệnh hoạn nữa. Đừng làm tổn hại mình và họ nha, Thùy Anh.

Thùy Anh gục đầu trong tay, cô suy nghĩ miên man.

– Bằng mọi giá em phải sống, phải biết hy vọng. Vì hy vọng luôn làm cho tâm hồn người ta có sức sống mãnh liệt, là cội nguồn của chiến thắng bệnh tật lẫn kẻ thù.

Thùy Anh ngược mắt lên tìm anh, cô gọi nhỏ:

– Khắc Tâm! Em cảm ơn anh.

– Em hiểu lời anh nói chưa?

– Dạ hiểu.

– Vậy là anh mừng rồi. Nhớ đừng có đòi tự tử nữa nha.

– Vì em buồn quá anh à.

– Đâu phải cứ buồn là muốn chết.

– Khắc Tâm! Đừng trách em nữa mà.

Nghe Khắc Tâm thuyết giảng cả buổi chiều, tự nhiên Thùy Anh thấy mình có thêm nhiều nghị lực. Mặc dù không còn nhìn thấy rõ mặt anh, không nhớ mặt anh, nhưng không hiểu sao Thùy Anh thấy mình và Khắc Tâm thân thiết lạ.

Khắc Tâm dìu cô xuống lầu, dẫn cô đi dạo trong khuôn viên bệnh viện. Hai người trò chuyện với nhau miên man. Thùy Anh bỗng thấy tin cậy ở Khắc Tâm vô cùng. Không hiểu sao chiều hôm ấy cô lại tựa vào vai anh khóc ngon lành:

– Em yếu đuối, dờ hơi lắm hả Khắc Tâm?

Khắc Tâm để yên vai mình cho cô tựa vào mà khóc. Anh vỗ về thân thiết:

– Không, em rất dũng cảm Thùy Anh. Em đã dám nhìn vào bản thân mình mà vượt lên. Em chiến thắng rồi đó Thùy Anh.

– Anh làm em vui quá Khắc Tâm.

Thùy Anh khóc to hơn. Khắc Tâm khuyên cô thật lòng:

– Nếu em buồn cứ khóc đi. Khóc sẽ vơi bớt niềm đau khổ, khóc em sẽ thấy lòng nhẹ nhàng hơn.

Thùy Anh lã chã châu rơi ướt cả vai áo anh. Khắc Tâm nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà của cô cất lời êm ái như gió thoảng.

– Nhớ khóc xong rồi phải có thật nhiều nghị lực nghe chưa?

– Chi vậy anh?

– Để tiếp tục điều trị chứ chi. Em có biết, còn sống là còn hy vọng mãi mãi không?

Cô thút thít gục đầu trên vai anh. Khắc Tâm mỉm cười. Anh thấy tâm hồn mình như nhẹ nhàng bay bổng. Cuối cùng thì Thùy Anh cũng đã hiểu ra.

Phương Hà nãy giờ đi theo hai người. Cô nháy mắt nhìn Khắc Tâm mỉm cười mãn nguyện.

Còn Thùy Anh từ trong sâu thẳm lòng mình, cô thấy mến Khắc Tâm một cách sâu sắc.

Không ngờ Khắc Tâm lại tài như thế. Cả Phương Hà và Thùy Anh đều cảm nhận điều ấy, nhưng không ai nói ra cả.

Khắc Bình về đến, nhìn thấy hai người thân thiết, anh chết lặng một giây rồi lẳng lẳng bỏ đi.

Phương Hà thoáng thấy anh quay gót vội kêu lên:

– Khắc Bình! Khắc Bình ...

Nhưng anh không quay lại. Anh bỏ đi thẳng. Phương Hà không chạy theo anh. Cô chết sững. Việc này ... có lẽ sẽ rắc rối đây.

Khắc Tâm vào bệnh viện thường xuyên thay đổi cho Phương Hà chăm sóc Thùy Anh.

Mấy ngày có mặt Khắc Tâm, Thùy Anh đã tươi tắn hơn nhiều. Một dấu hiệu tốt cho việc điều trị tiếp.

Khắc Bình cũng đến thăm Thùy Anh, nhưng với vẻ hờ hững vô cùng:

– Thùy Anh hôm nay khỏe rồi à?

– Khỏe anh ạ. Khắc Bình ơi!

– Gì vậy Thùy Anh?

– Có anh Khắc Tâm ở đây trông, em khỏe ra nhiều.

– Vậy à! Hình như em không cần anh nữa thì phải.

– Sao anh nói vậy Khắc Bình? Em chỉ sợ vì em mà anh bỏ học hành thôi.

Khắc Bình cất giọng buồn xo:

– Anh sắp đi dự thi piano toàn quốc mấy hôm liền, đang lo lắng không ai chăm sóc choo em định nhờ Phương Hà ở lại với em. Nhưng Phương Hà bỏ học đã gần mười ngày rồi. Em về nhà với vú Thơm nha!

Thùy Anh nắm tay Khắc Bình nở nụ cười buồn:

– Anh cứ đi. Em tự lo cho mình được mà.

– Cái gì? Em chưa quen. Không được đâu.

Phương Hà lên tiếng:

– Có anh Khắc Tâm, Thùy Anh sẽ vui. Anh cứ đi đi Khắc Bình.

– Vậy à! Vậy tôi đi ghen.

– Anh đi ngay bây giờ à?

Thùy Anh ngạc nhiên hỏi Khắc Bình. Anh không quay lại bảo:

– Ừ, ngay bây giờ. Anh Khắc Tâm sẽ chăm sóc cho em được không?

Thùy Anh gật đầu:

– Được anh ạ.

– Vậy anh đi ghen.

Thùy Anh ngồi yên dõi theo anh bằng cả tâm hồn của mình.

– Anh đi! Chúc anh gặp nhiều may mắn nha Khắc Bình.

– Cám ơn em. Hãy tự lo cho mình nha!

– Anh yên tâm! Em làm được mà.

Khắc Bình đi ra chạm trán với Khắc Tâm ở hành lang. Khắc Bình định đi luôn nhưng Khắc Tâm đã trông thấy anh trước.

– Cậu vừa thăm Thùy Anh à? Sao về sớm vậy?

Khắc Bình trả lời ồm ồm:

– Em đang bận anh ạ.

– Bận việc gì cũng có thời gian chút ít lo cho cô ấy. Em đừng có bỏ cô ấy lúc hoạn nạn, tui thân lắm đó.

– Nhưng em bận học, chuyện ở trường ở nhà, chắc em điên mất.

– Khắc Bình. Mấy hôm nay, tôi ít thấy cậu đến, Thùy Anh nhắc cậu mãi.

– Nhắc em à? Cô ấy có nhắc sao? Vậy mà em cứ tưởng ...

Khắc Tâm khó chịu:

– Cậu sao vậy? Hai người giận nhau à? Có phải Thùy Anh làm cho cậu bức mình không?

Khắc Bình cau có nhưng cũng trả lời dằng hoàng:

– Không ạ.

– Sao trông cậu không vui thế? Đừng có giấu anh nha Khắc Bình.

Khắc Bình nghĩ là Khắc Tâm đang đùa mình kiểu mèo vờn chuột, anh giận cảnh hông mấy bữa nay. Sự giận hờn làm anh tối cả mặt mày. Anh không muốn nói chuyện với anh họ và Thùy Anh. Trông họ thân thiết mà anh giận run người.

Thùy Anh không nghe lời anh nên gặp hoạn nạn. Khi hoạn nạn anh khuyên cô thẳng thắn nghe. Thế mà Khắc Tâm nói mấy lời, cô đã biến chuyển rõ rệt.

Thùy Anh có cảm tình với Khắc Tâm chăng? Hay cô thích Khắc Tâm hơn vì anh ấy có tiền giàu sang hơn Khắc Bình. Khắc Bình hoang mang và giận ở trong lòng. Đây là dịp anh đo lòng dạ hai người.

Khắc Bình định quay đi. Chợt Khắc Tâm lên tiếng:

– Phương Hà nghỉ học mấy ngày rồi?

– Sao anh không hỏi cô ấy?

– Anh sẽ hỏi. Khắc Bình! Ta vào chỗ kia nói chuyện đi:

Lại còn nói chuyện? Anh ta muốn gì nhỉ? Khắc Bình lẻo đẻo theo Khắc Tâm ngồi vào cái ghế đá còn trống ở hành lang bệnh viện về chờ đợi.

– Chuyện gì ạ?

– Hay là anh em chúng ta cứ lo cho Thùy Anh, để Phương Hà về quê học tiếp tục. Cứ đà này, cô ấy bị đuổi học mất.

Khắc Bình ngạc nhiên:

– Anh không đi làm sao?

Khắc Tâm gật gù:

– Đi làm cũng quan trọng, nhưng giữ cuộc sống một con người quan trọng hơn. Anh em ta có trách nhiệm với Thùy Anh, không đi, làm một lúc cũng không sao.

– Nhưng Thùy Anh đâu có muốn anh em ta mất việc.

– Em cứ đi học, còn anh rảnh rồi sẽ thay Phương Hà chăm sóc Thùy Anh.

Thùy Anh yêu em lắm đó. Nhắc hoài.

– Vậy à! Nhưng tuần này, em bận lắm.

Khắc Tâm ngạc nhiên:

– Cậu định đi đâu?

Khắc Bình đành nói thật:

– Em định nhờ anh hoặc vú Thơm đến với Thùy Anh. Ngay hôm nay, em phải ra Hà Nội dự thi piano toàn quốc. Có lẽ ba ngày nữa mới về. Anh thấy thế nào?

Không cần suy nghĩ, Khắc Tâm bảo:

– Vậy hể bận việc em cứ đi. Nhớ về thì ghé thăm cô ấy ngay nha.

Khắc Bình đáp gọn:

– Biết cô ấy có mong em như lời anh nói không?

Khắc Tâm vỗ vai cậu em họ dặn dò:

– Sao lại không mong, nhất là người bệnh lúc nào cũng mang mặc cảm.

Khắc Bình nhìn Khắc Tâm cười giọng mỉa mai:

– Xem ra, anh hiểu tâm lý người bệnh quá. Lại chịu khó tìm hiểu và chữa trị nữa. Phải chi anh là bác sĩ sẽ hợp hơn.

Khắc Tâm không hiểu ý của Khắc Bình, anh cười:

– Anh cũng nghiên cứu nhiều lãnh vực, em thấy thế nào?

Lại cười hàm ý, Khắc Bình bảo:

– Anh nên chuyển nghề bác sĩ đi. Thùy Anh rất nghe lời anh, cố biến chuyển tâm lý rõ rệt.

– Cậu không mừng à?

– Dĩ nhiên là mừng rồi. Nhưng mừng thì ít mà lo thì nhiều. Thôi em đi đây, trễ rồi. Hẹn gặp lại!

Nói một hơi, Khắc Bình vội vàng đứng lên đi thẳng. Khắc Tâm không hiểu, ngờ ngác gọi với theo:

– Khắc Bình ...

Nhưng bóng anh đã khuất ở hành lang bên kia. Khắc Tâm mang thức ăn vào cho hai người. Phương Hà đón anh ở cửa tươi như hoa:

– Anh mới đến, có gặp Khắc Bình không?

Khắc Tâm trao túi thức ăn cho Phương Hà rồi bảo:

– Tôi vừa nói chuyện với cậu ấy về Thùy Anh.

Phương Hà hiểu lầm nhìn anh trân trối:

– Chuyện gì vậy anh Khắc Tâm?

– À! Cũng không có gì. Hôm nay, cô thấy Thùy Anh thế nào?

– Thùy Anh vui vẻ, trầm tĩnh, không khóc, cười vô ý nữa, anh à.

– Tốt quá! Tôi thật sự vui mừng đó Phương Hà.

Cô nhovn miệng cười:

– Em cũng vậy. Hy vọng mọi sự tốt lành đến với nhỏ Thùy Anh. Nó khổ quá, em không chịu nổi.

Khắc Tâm nheo nheo mắt nhìn Phương Hà:

– Dem thức ăn vào trong hai người dùng đi, rồi tôi có chuyện này muốn nói với cô.

Phương Hà gật đầu. Cô ngồi xuống cạnh anh, đáng vẻ bối rối:

– Có chuyện quan trọng à?

Khắc Tâm đứng lên và quay lại. Trong một thoáng cô chạm ánh mắt sáng rực của Khắc Tâm:

– Không quan trọng lắm. Nhưng đó là chuyện của cô.

Một chút bối rối, Phương Hà cúi đầu hỏi nhỏ:

– Chuyện gì ạ?

Khắc Tâm bật cười:

– Cứ ăn đi rồi nói cũng không muộn. Sức khỏe của cô cũng không tốt lắm.

Lo cho người khác mà mình bệnh thì khổ lắm đó.

Cảm ơn sự quan tâm của Khắc Tâm, Phương Hà thấy anh là người tốt với tất cả mọi người không riêng gì cô và Thùy Anh. Mẫu người đàn ông ấy thật khó tìm.

– Không sao, em khỏe như voi mà. Anh lo cho Thùy Anh đi. Khắc Tâm cùng Phương Hà vào với Thùy Anh. Cô xót xa khi nghĩ đến hoàn cảnh của bạn, không ngờ mọi chuyện lại xảy ra dồn dập với Thùy Anh như vậy. Nhìn lại mình, Phương Hà thấy mình may mắn hơn nhiều.

Cả hai mở cửa bước vào, cô hơi khựng lại khi thấy Thùy Anh đang lần giường đi từng bước. Tự nhiên tim Hà đập mạnh, cô không hiểu sao lại thương bạn đến thế. Hình như biết có người vào, Thùy Anh dừng bước hỏi:

– Phương Hà phải không?

Cả hai vui mừng nhìn nhau. Phương Hà kêu lên:

– Còn một người ... nữa. Có người vào thăm bạn kia.

Thùy Anh đưa tay vào khoảng không bảo:

– Là anh Khắc Tâm, đúng không?

– Giỏi quá! Thùy Anh. Em tiến bộ lắm. Thật không ngờ.

– Lại đây với mình đi, Thùy Anh.

Phương Hà gọi và Thùy Anh định hướng rồi đi tới. Cô va phải Khắc Tâm.

Sờ thử tay anh, Thùy Anh cười bối rối:

– Quỷ này! Phương Hà định chọc quê em. Cho em xin lỗi nhé anh Khắc Tâm.

Khắc Tâm kéo tay cô về phía giường và xoay người cô lại ngồi ngay ngắn:

– Hôm nay tập như thế đủ rồi. Khi mất đôi mắt thì đôi tai người ta bắt đầu làm việc gấp bội, em thấy điều ấy đúng không?

Thùy Anh vẫn buồn xo:

– Đúng, nhưng bất lợi lắm anh à.

– Em cứ nghĩ mình đang chơi trò bịt mắt bắt dê đi. Có điều thời gian chơi sẽ lâu hơn, em sẽ thấy mình thoải mái.

Phương Hà đặt vào tay bạn chén chè hạt sen:

– Nè! Ăn đi và cho ý kiến.

Thùy Anh nhón một muỗng cô nhai từ từ:

– Chè hạt sen ở đâu mà ngon quá Phương Hà?

Hỏi chủ nhân ngồi cạnh mi đấy.

– Của anh Khắc Tâm à? Sao anh biết em thích mà mang vào cho vậy?

Khắc Tâm cười tủm tỉm:

– Vú Thơm gởi cho hai người đó. Tôi chỉ có công mang vào thôi.

Chờ họ ăn xong, Khắc Tâm điềm đăm bảo:

– Thùy Anh nay đã ổn định, em nên để cho Phương Hà về Cần Thơ tiếp tục học đi. Cô ấy cực khổ bấy lâu nay.

Thùy Anh nắm tay bạn nói như có lỗi:

– Anh Khắc Tâm nói phải. Phương Hà! Bạn bỏ học đã mấy ngày rồi.

– Đã mười ngày có dư.

Thùy Anh giật mình:

– Mình bị nạn mười ngày rồi sao? Mình đã phiền Phương Hà quá nhiều. Bạn hãy về học, kéo bị đuổi thì nguy đó.

Phương Hà cười:

– Bạn bè sống chết có nhau, hoạn nạn tương thân tương ái, có gì mà phiền hờ Thùy Anh.

Khắc Tâm thật tình bảo Phương Hà:

Cô nghỉ học hơi nhiều ngày để lo cho Thùy Anh. Nay cô ấy vui vẻ sống, có thể tự lo cho mình. Và lại còn có tôi ở bên cạnh, Phương Hà nên trở về Cần Thơ tiếp tục học đi. Nghỉ học lâu sẽ gặp chuyện phiền phức đó. Và lại bác Ba ở dưới tìm cô, thì người nhà biết ăn nói làm sao.

Không phải thuyết phục lâu, Phương Hà đồng ý ngay:

– Em định về mấy bữa trước, nhưng thấy tình trạng của Thùy Anh bỏ đi không đành. Anh Khắc Bình lại không có nhà em sợ .... đành ở lại thêm. Thôi anh lo cho Thùy Anh giùm, em yên tâm có thể về học hành, khỏi phải lo lắng trong lòng nữa. Em cảm ơn anh lắm Khắc Tâm.

– Có gì đâu. Tôi đã xin bác sĩ, và hôm nay chúng ta đưa Thùy Anh về biệt thự tiếp tục điều trị. Ở đó có vú Thơm giúp tôi mỗi ngày. Cô thực sự yên tâm nha.

Phương Hà vui mừng khôn kể xiết. Ngay hôm đó, Hoài Tân đến rước ba người trở về biệt thự. Thùy Anh cố gắng vui vẻ cho Phương Hà yên tâm trở về.

Trước khi về quê, Phương Hà căn dặn Thùy Anh hết lời:

– Nhớ nghe lời anh Khắc Tâm nha. Đừng để anh ấy thất vọng. Con người anh ấy rất tốt, đẹp trai lại nhân từ. Có lẽ ... có lẽ ...

Cô kể tai Thùy Anh nói nhỏ:

– Coi chừng ông trồng cây si mi cũng không chừng. Nhớ nha!

Thùy Anh tát nhẹ vào má Phương Hà:

– Nói bậy quá. Coi chừng anh ấy cười chết đó.

– Thôi, ở lại ráng giữ gìn sức khỏe nha. Mình về đây.

– Ừ về nhớ điện cho mình nha Phương Hà.

Tiếng còi xe tin tin thúc giục ở trước cổng. Hoài Tân sẽ đưa Phương Hà về Cần Thơ. Cô vội vàng ôm lấy bạn rồi hôn nhẹ lên trán Thùy Anh. Vú Thơm cười bảo:

– Thôi, về lo học hành đi cháu. Lúc nào rảnh lên chơi. Cậu tài xế chờ kia.

– Dạ. Mình đi nha Thùy Anh.

Tiếng chân bước xa dần, Phương Hà có lẽ đã ngồi vào xe. Xe lăn bánh từ từ.

Thùy Anh lắng nghe cô tưởng tượng ra những điều kỳ diệu trước mắt. Ước gì bây giờ mắt cô sáng ra, cô sẽ vẫy tay chào Phương Hà. Con nhỏ lí lắc ấy cứ trêu cô mãi. Nụ cười của Phương Hà luôn nở trên môi mà cô nào thấy. Điều ao ước biết bao giờ đến. Thùy Anh quay lưng trở vào cô thở dài, suýt trượt té. Vú Thơm vội vàng chụp lấy tay cô đưa vào nhà.

Khắc Bình vừa dự cuộc thi piano toàn quốc trở về, mang theo giải thưởng cao. Bước vào tòa biệt thự, anh huyết sáo bài "Có em bên đời".

Nghe tiếng huyết sáo, Thùy Anh ngẩn người ra nghe. Cô thoáng vui mừng:

– Khắc Bình về! Đúng là anh ấy rồi, Khắc Bình ơi.

Cô lần theo hành lang và dừng lại trước phòng anh làm Khắc Bình giật mình lắp bắp:

– Thùy Anh đó à? Em làm anh giật mình.

– Tại sao giật mình. Anh không mừng sao?

– Mừng ... chuyện gì?

Thấy Thùy Anh im lặng, Khắc Bình cảm thấy mình quá đáng. Anh vội kéo tay cô vào ghế ngồi và nói:

– Xin lỗi em. Anh mừng quá nên quên.

Thùy Anh tươi cười ngay:

– Có phải anh có tin vui không?

– Sao em biết?

– Nghe giọng cười, tiếng nói của anh, em biết chứ. Bây giờ em có thể nhận ra bước chân của anh đó.

Khắc Bình tròn mắt ngạc nhiên:

– Giỏi đến thế à?

– Em có thể và nhận ra tiếng nói của từng người nữa. Nhưng mù khổ quá, Khắc Bình ạ.

– Em gỏi thật. Anh hy vọng em sẽ sống vui vẻ và tốt như vậy.

– Sao lại hy vọng mà không hiện thực hờ anh?

Khắc Bình bối rối:

– Ủ ... ừ anh mong nó là hiện thực, một ngày nào đó em sẽ sáng mắt trở lại đúng không?

Thùy Anh vui cho Khắc Bình như chính niềm vui của cô:

– Em mong chờ anh mấy ngày nay. Vắng anh, buồn ghê!

– Vậy à? Anh cứ tưởng vắng anh em sống vui vẻ hơn.

Thùy Anh lấy làm lạ cô hỏi:

– Sao anh lại nghĩ như vậy? Anh thi thể nào rồi?

Khắc Bình khoe:

– Anh đạt giải nhì em ạ. Cuộc thi thật ấn tượng, nếu có em tham gia thì vui biết mấy.

Thùy Anh buồn bã:

– Em có biết gì về âm nhạc đâu. Xin chúc mừng anh!

Khắc Bình lấy tờ giấy khen ra đặt lên tay cô:

– Em xem đi, anh đã nói là anh sẽ thành công mà. Em nhớ không?

Thùy Anh sờ nhẹ lên tờ giấy khen, giọng cô sục sục:

– Rất tiếc em chẳng thấy gì cả anh ạ. Xin chúc mừng anh!

Khắc Bình thấy mình quá vô ý làm Thùy Anh buồn. Anh lấy tờ giấy khen lại và nói:

– Anh vô ý quá. Xin lỗi đã làm em buồn.

– Không có gì anh ạ.

Thùy Anh đứng lên định đi về phòng, Khắc Bình chợt thấy chạnh lòng.

Thật ra Thùy Anh đáng thương hơn là đáng giận. Nhìn bóng dáng tiều tụy của cô, Khắc Bình kêu lên:

– Em đi đâu vậy Thùy Anh?

– Em về phòng của mình. Hình như anh không thấy vui khi có mặt em ở trong gian phòng này.

– Sao em nghĩ vậy, Thùy Anh?

Biết Thùy Anh rất dễ tự ái, cô rất nhạy cảm trước mọi sự việc. Khó mà giấu cô chuyện gì. Khắc Bình mím môi suy nghĩ:

– Hay là mình cứ nói thật cô ấy.

Khắc Bình ấn vai Thùy Anh ngồi xuống ghế. Anh nắm nhẹ bàn tay thon dài của cô:

– Em đừng giận anh nha Thùy Anh.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Làm gì có.

Khắc Bình thấy khó mở lời, anh nói lòng vòng:

– Mayıs hôm nay, ai chăm sóc cho em vậy?

Thùy Anh thật thà nói:

Vú Thơm và anh Khắc Tâm thỉnh thoảng đến. Em tự đi tới đi lui được rồi.

– Vậy à? Em có nhớ anh không?

– Nhớ ... nhưng có lẽ em không còn xứng đáng với anh nữa. Em bị tàn tật, còn anh tương lai rạng rỡ.

Khắc Bình hết hồn. Sao cô ấy biết trước nhỉ? Khắc Bình thấy khó mở lời.

Anh thở dài. Hay là im lặng có ngày rồi Thùy Anh cũng biết. Lúc ấy cô sẽ nguôi dần. Thời gian luôn là liều thuốc nhiệm mầu cho người ta quên. Và không gian cũng là điều kiện giúp người ta xa nhau dần xa mặt cách lòng. Khắc Bình muốn nhờ thời gian và không gian giúp anh xa Thùy Anh mà chẳng cần bận tâm nhiều. Thời cơ đã đến với anh sẽ không bao giờ quay lại, Khắc Bình không còn con đường nào chọn nữa.

Hai ngày qua, Khắc Bình đã quyết định điều ấy Anh chọn cho mình một tương lai xán lạn. Thùy Anh ơi! Anh phải hy sinh tình yêu của chúng ta thôi. Vì sự nghiệp, hãy tha thứ cho anh.

Khắc Bình rất yêu thương Thùy Anh, nhưng tương lai đang chờ, cơ hội không đến hai lần trong đời. Anh nghe lời cha mẹ sẽ sang Bungari du học dài hạn. Từ nay, anh sẽ xa Thùy Anh mãi mãi. Ai sẽ lo cho cô ấy. Thùy Anh yếu đuối và bất hạnh quá.

Anh thấy mình nhẫn tâm quá. Hay là nói với Thùy Anh một lời. Cô ấy sẽ quên anh còn hơn đợi chờ vô vọng. Thùy Anh sẽ chờ đợi anh cả đời.

Thùy Anh này! Nếu sau này lỡ có xa nhau, em có buồn không?

Thùy Anh lắng nghe cô im lặng chịu đựng:

– Em không buồn.

– Như vậy em đâu có yêu anh.

– Ngày trước em yêu anh, nhưng bây giờ thì không.

Hôm nay Thùy Anh dứt khoát vì cô không muốn Khắc Bình khổ, anh đâu thể cưới cô gái mù làm vợ. Khắc Bình nghe tê tái trong lòng.

– Vì sao vậy Thùy Anh?

– Vì em mù, vì em không có tương lai anh ạ. Cha mẹ anh sẽ không đồng ý em đâu.

Khắc Bình lắc đầu cất giọng buồn buồn:

- Không phải vậy đâu Thùy Anh. Em không còn nhớ anh sao?
- Em nhớ nhưng em không trách anh Khắc Bình ạ. Hãy quên em đi!
- Hay là em có người yêu rồi?

Thùy Anh cười chua chát:

- Anh đừng mỉa mai em nữa. Ai lại yêu con nhỏ mù lòa cơ chứ.
- Em xinh đẹp, dịu hiền như vậy, sẽ có người yêu em đó.

Thùy Anh quay chỗ khác:

- Có phải anh mong điều ấy lắm sao Khắc Bình?
- Anh ...

Khắc Bình lắc đầu không biết nói thế nào. Chợt điện thoại vang lên, Khắc Bình nhìn số máy anh lo lắng:

- Alô. Khắc Bình đây.

Anh nhúu mày không muốn Thùy Anh nghe:

- Anh đang chuẩn bị.
- Ừ ... ừ ... Ngày mai à? Được được, cha mẹ anh đã đồng ý. Hẹn gặp lại!
- ...
- Sao? Lên đường trong tuần này à?
- ...
- Bái bai.

Thùy Anh chờ anh nói xong. Cô hỏi Khắc Bình:

- Có phải anh sắp đi xa không Khắc Bình?

Khắc Bình đưa mắt nhìn cô:

- Sao em biết?
- Em có linh cảm như thế.

Khắc Bình thấy thương hại Thùy Anh quá, anh rụt rè hỏi:

- Nếu anh đi xa, em có buồn không?

Thùy Anh mím chặt đôi môi cho khỏi bật khóc. Có lẽ Khắc Bình muốn xa cô thật rồi. Anh hỏi để làm gì chứ? Thùy Anh nói nhỏ:

- Buồn nhưng em chịu được Bình ạ.

– Tội nghiệp em quá, Thùy Anh.

– Anh cứ đi đi. Đi mà lo tương lai cho mình.

Tiếng của Thùy Anh nho nhỏ đều đều như từ cõi xa vang lại làm cho Khắc Bình đau đớn như ai cắt lòng. Anh vội nói để xua tan mọi ý nghĩ của Thùy Anh về mình:

– Thùy Anh! Nãy giờ anh chỉ đùa em để thử lòng em. Đừng cho là thật nha, chớ có buồn đó.

Nhưng Thùy Anh vẫn không vui. Cô đứng lên chào Khắc Bình:

– Thôi anh nghỉ đi. Mới về mệt em không làm phiền anh nữa. Em về phòng mình à.

Khắc Bình vội bước đến nắm chặt đôi vai nhỏ bé gầy guộc của Thùy Anh.

Anh cố nhìn cho kỹ lần cuối người yêu bé nhỏ. Khắc Bình xúc động muốn rơi lệ. Ngày mai anh sẽ ra đi như cánh chim trời vút cao vào bầu trời cao rộng, biết bao giờ gặp lại nhau. Khắc Bình yên lặng gục đầu đau đớn:

– Ở lại đây chút nữa đi, Thùy Anh.

Thùy Anh thấy buồn vô cùng. Hình như Khắc Bình đang giấu cô chuyện gì.

Cô nhận ra ngay từ lúc anh mới về. Và thái độ của anh làm cô chú ý. Thùy Anh không muốn níu kéo một mối tình vô vọng. Cô quyết hy sinh cho người yêu mình dù lòng cô không muốn. Cô quyết định đứng lên bước lần đi:

– Xin lỗi anh. Em hơi mệt nên về nghỉ. Ngày mai sẽ gặp lại.

– Để anh đưa em đi.

Thùy Anh gỡ tay anh ra, từ chối:

– Em tự đi được anh ạ. Không cần đâu.

Khắc Bình đành đứng yên nhìn theo bóng dáng lảo đảo, chênh vênh của cô đi về phía trước. Anh thấy lòng mình thật sự sợ hãi vì Khắc Bình không biết việc làm của mình là đúng hay sai? Anh mím môi ... đau khổ một mình.

Nghe tin Khắc Bình đạt giải cao, Khắc Tâm đến chúc mừng.

Khi đến phòng Khắc Bình, Khắc Tâm vô cùng ngạc nhiên, trước đồng hành lý đã thu gọn gàng. Khắc Tâm thắc mắc:

– Cậu định làm gì vậy Khắc Bình?

Khắc Bình giật mình khi thấy ông anh họ đang chống nạnh nhìn mình:

– Em chuẩn bị đem đồ đạc trở về nhà anh à.

Khắc Tâm ngạc nhiên:

– Cậu nói gì, tôi không hiểu?

Cúi thấp đầu Khắc Bình cất giọng buồn buồn:

– Ngày mai em trở về quê để chuẩn bị sang du học ở Bungari trong tuần tới.

Khắc Tâm nhìn anh không chớp mắt:

– Sao tôi không nghe chú thím nói gì cả?

Khắc Bình nói nhỏ:

– Vì chuyện này em vừa quyết định vài ngày trở lại đây thôi.

Nhảy nhồm vì ngạc nhiên, Khắc Tâm hỏi dồn:

– Lạ quá! Chuyện du học của cậu sao giống đi chợ vậy. Tôi thật không hiểu.

Biết không thể giấu Khắc Tâm, Khắc Bình đành kể cho anh nghe:

– Một ngày trước đi dự thi giải piano toàn quốc ở Hà Nội, em gặp cô bạn người Hungari tên là Hê- li- na rất quý mến em. Thế là em đạt giải cao trong cuộc thi ấy.

Khắc Tâm hơi khó chịu ngắt lời anh:

– Việc ấy có quan hệ gì với chuyện du học ở nước ngoài của cậu chứ?

Xua nhẹ tay, Khắc Bình ra hiệu anh im lặng để Khắc Bình nói:

– Anh đừng nôn nóng, em kể hết cho anh nghe để anh thông cảm cho em.

Khắc Tâm giục:

– Cậu cứ kể đi, dài dòng quá!

Khắc Bình hắng giọng rồi kể từ từ chậm rãi. Mỗi lời anh kể như xúc động tận đáy lòng:

– Cô gái ấy yêu em và hứa lo chi phí cho em sang Bongari.

Khắc Tâm lại nôn nóng ngắt lời:

– Vì mê giàu sang danh vọng, cậu đã quyết định chạy theo cô ta à?

– Không em ... không phải như anh nghĩ đâu.

– Vậy chứ thế nào? Cậu vừa bảo mình sẽ mình sẽ đi du lịch hay du học dài hạn.

– Đi du học dài hạn ạ. Cô bạn Hê- li- na có cha là giáo sư nhạc sĩ Piter vừa là giảng viên vừa là hiệu trưởng của trường đại học âm nhạc này, hứa với em và cô đã thuyết phục cha mình giúp em xuất học ở nước ngoài.

Khắc Tâm lầm bầm:

– Như vậy cũng tốt, nhưng ...

– Hê- li- na đã gọi điện cho ba mẹ em hỏi ý kiến. Biết em chần chừ, ba mẹ quyết định buộc em phải đi ngay chuyến này. Vì nghe lời cha mẹ, vả lại em thấy không còn con đường nào khác. Tương lai xán lạn trước mắt, nên em đành thu xếp hành lý cho kịp ...

Về mặt Khắc Tâm đầy bất bình anh hỏi Khắc Bình, giọng không chút hài lòng:

– Cậu nghĩ thế nào về Thùy Anh? Cậu định bỏ cô ấy thật sao?

– Biết làm sao có thể vẹn đôi đường. Muốn đạt mục đích, có khi phải hy sinh anh ạ.

Không ngờ Khắc Tâm phần nộ thật, anh tức tời ra mặt:

– Cậu cho Thùy Anh biết việc này chưa?

– Chưa anh ạ. Em thấy không cần thiết.

Giận dữ Khắc Tâm nói lớn:

– Cậu ... tời quá. Ở đây nói chuyện không tiện, tôi mời cậu ra quán nước. Tôi cần nói nhiều chuyện với cậu đó Khắc Bình. Ra ngay, tôi chờ.

– Anh Khắc Tâm ...

Khắc Tâm giận dữ nện mạnh gót giày trên sàn nhà đi thẳng không thèm quay lại. Mặc cho Khắc Bình gọi anh chẳng chú tâm tới.

Khắc Bình bị anh mắng ừ rừ như tàu chuối héo. Anh sửa soạn lại áo xống rồi bước xuống lầu.

Một lát sau, Khắc Bình phóng xe đến một quán bar gần đó. Nhìn con đường đông người đi lại trước mặt, Khắc Bình không thấy dáng của Khắc Tâm đâu cả.

Bỗng anh nhận tín hiệu máy, là điện thoại của Khắc Tâm:

– Cậu đang ở đâu vậy?

– Trước quán bar Thiên thần.

– Được rồi, đứng đó đi, tôi đến ngay.

Khắc Bình hồi hộp, anh nhẹ giọng:

– Cũng được. Nhanh lên nhé!

Nói xong rồi anh tắt máy, đứng chờ dưới tầng me cổ thụ to lớn. Lá me rơi lác đác trên áo Khắc Bình như cơn mưa bụi. Anh thần thờ phúi chiếc lá trên áo rồi thở dài.

Chưa đầy năm phút, chiếc mô tô phân khối lớn đã dừng cạnh anh:

– Gởi xe đi!

Khắc Tâm nói như ra lệnh:

– Chúng ta vào trong này nói chuyện.

Không hiểu sao Khắc Bình đi theo anh như một người máy mà không nói gì.

Thấy Khắc Tâm mãi im lặng, Khắc Bình gọi chuyện:

– Anh gọi em ra đây để nói chuyện gì?

Khắc Tâm quay lại nhìn Khắc Bình với vẻ mặt căng thẳng:

– Cậu đã quyết định đi du học rồi à?

– Tuần sau, em sẽ hoàn thành hồ sơ đi Bungari ngay.

Khắc Tâm nhúu đôi mày, hỏi lại:

– Cậu không một chút đắn đo?

Khắc Bình lắc đầu:

– Đã quyết định còn gì phải đắn đo nữa.

Khắc Tâm bỗng chụp lấy vai Khắc Bình bóp mạnh, giọng chắc nịch:

– Chúng ta uống rượu nha!

Khắc Bình quay nhìn nơi khác:

– Sao tự nhiên lại nổi hứng uống rượu?

– Tôi muốn mượn chầu rượu này để chia tay với cậu. Dù sao cậu đã quyết định cả rồi.

Khắc Tâm không đợi Khắc Bình đồng ý, anh gọi một chai đế, và mấy con khô mực thật to nướng thơm ngào ngạt.

Cả hai vừa uống, vừa bàn nhiều chuyện. Hai người uống khá say. Lúc ấy, Khắc Tâm mới nhắc đến chuyện của Khắc Bình:

– Thế là tôi đã làm hết mình. Đây là bữa tiệc chia tay với cậu.

– Sao anh không bảo em một tiếng, em sẽ làm tiệc thết đãi mọi người trước khi du học?

Khắc Tâm lắc đầu cười nhạt:

– Cậu dám làm như vậy ư? Việc du học này, cậu còn giấu nhiều người mà.

Khắc Bình bỏ miếng khô ngọt vào miệng nhai từ từ:

– Anh nghĩ như thế cũng đúng, vì em sợ làm phiền nhiều người.

Khắc Tâm nhìn thẳng vào mắt anh:

– Thật ra cậu chỉ giấu có một người, nhưng người đó rất quan trọng đối với cậu.

Mim cười, Khắc Bình lắc đầu bảo:

– Em có ai quan trọng đâu. Bây giờ Hê- li- na đối với em mới quan trọng.

Em không thể xa cô ấy.

Vô tình lời nói của Khắc Bình làm cho Khắc Tâm vô cùng phẫn nộ. Anh đặt mạnh ly rượu lên bàn. Rượu trong ly sóng sánh:

– Cậu vừa nói gì? Cậu lặp lại xem. Hê- li- na là gì của cậu? Còn Thùy Anh?

Trước đây cậu từng bảo với tôi thế nào, cậu nhớ không?

Khắc Bình chỉ dám lén nhìn anh. Khắc Tâm nói lớn tiếng:

– Nếu cậu không bảo Thùy Anh là người yêu của cậu, làm sao tôi cho cô ấy ở nhà của mình chứ?

Khắc Bình ngắc ngứ:

– Em ... chỉ muốn giúp cô ấy có chỗ ở. Vả lại tình cảnh cô ấy đáng thương và cô ấy là bạn thân nên ...

Khắc Tâm cướp lời:

– Nên thế nào? Cậu dám bảo với tôi là hai người không có quan hệ gì không?

Khắc Bình khẽ thở dài vì lời bắt bẻ của ông anh họ:

– Em không chối là mình từng có cảm tình với Thùy Anh, nhưng em chưa từng hứa hẹn.

– Tại sao cô ấy lại xem cậu như người yêu của cô ấy. Cậu giúp Thùy Anh để làm gì hả?

– Chuyện đó ... Anh không hiểu đâu.

Khắc Tâm cười gằn:

– Cậu có còn là bậc nam nhi đại trượng phu hay không mà nỡ bỏ Thùy Anh trong cơn hoạn nạn? Nếu cậu còn chút lương tâm con người với con người thì cậu không thể ra đi trong lúc này. Tôi là người ngoài, thấy Thùy Anh sống dở chết dở mà đau lòng. Thử hỏi cậu đối cô ấy, đối người đang chịu nhiều đau khổ, lương tâm cậu có cho phép không?

Khắc Bình lắc đầu, anh rót đầy ly rượu và nốc cạn:

– Em là thằng tồi anh ạ. Hãy mắng em nữa đi!

– Mắng cậu làm gì. Tôi chỉ sợ Thùy Anh không chịu nổi cú sốc này. Cô ấy đã quá đau khổ, mức chịu đựng của con người luôn có giới hạn mà. Biết cậu lừa dối tình yêu, cô ấy làm vậy cho mà xem.

Khắc Bình thở dài, anh chống trả một cách yếu ớt rồi ủ rũ bảo:

– Em không thể làm khác được. Thật ra thì Thùy Anh cũng chẳng yêu em.

Khắc Tâm nạt nộ:

– Cậu thật vô tâm! Dựa vào đâu mà cậu suy luận như thế. Thùy Anh yêu cậu hơn cả bản thân cô ấy.

– Sao anh biết?

– Tôi biết, vì Thùy Anh cứ nhắc đến cậu mãi. Cô ấy xem cậu là thần tượng của mình. Trong trái tim cô ấy chỉ có hình ảnh của cậu ngự trị. Tại sao cậu không chịu hiểu.

Càng nói, Khắc Tâm càng giận dữ. Khắc Bình biết đối người thì dễ mà đối lòng mình thật khó vô cùng. Cả ngày nay khi đối diện với Thùy Anh, tình yêu ngày nào lại trở dậy trong anh thật mãnh liệt.

Nhưng khi đối diện với cha mẹ, lời nói của cha mẹ anh làm anh suy nghĩ rất nhiều. Cha anh nhìn anh nghiêm khắc:

– Con xem lại mình đi. Con có một tương lai xán lạn lại được quí nhân phò trợ, hiểm hoi lắm mới có dịp may ấy. Dịp may có bao giờ trở lại hai lần đâu.

Con phải sáng suốt nắm bắt.

– Nhưng con yêu Thùy Anh.

– Hê- li- na yêu con chân thành, sao con không nghĩ?

– Hê- li- na ... con và cô ấy mới quen.

Cha anh nhìn anh đăm đăm giọng nghiêm khắc:

– Con đừng có mù quáng. Tình yêu chỉ đẹp khi con đi trên thảm hoa. Nếu con gặp phải một gia đình vợ nghèo xơ xác, cha bị bệnh nan y, cô vợ yếu đuối, tất cả chỉ trông chờ vào con. Lúc đó tình yêu có còn không? Hay đó là cảnh địa ngục ở trần gian. Ba mẹ chỉ có mình con và tuyệt đối không muốn con khổ.

Mẹ Khắc Bình chỉ nói một câu tiếp lời ba anh:

– Mẹ không thể nào chấp nhận Thùy Anh trước đây, hiện tại và sau này. Nếu con cãi lời cha mẹ, xem như không có con trên đời này. Hãy tự lo lấy.

... Không chịu nổi lời lẽ cay đắng của Khắc Tâm, lời nói của anh là tòa án lương tâm phán xét, Khắc Bình bật khóc ngon lành trước sự ngạc nhiên của Khắc Tâm:

– Em khổ quá!

– Ai làm cậu khổ? Chính cậu làm mình khổ đúng không?

– Không phải vậy đâu. Nhìn Thùy Anh đau khổ, em tan nát cõi lòng. Bỏ cô ấy lúc này, em quá tàn nhẫn. Nhưng tương lai đang chờ ... Tại sao Hê- li- na lại đến với em lúc này chứ? Anh hãy hiểu cho em, tất cả là do hoàn cảnh, em không muốn đâu.

– Không muốn thì ai ép chứ. Đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh mà làm điều tác tệ cậu à.

Khắc Bình vẫn không ngừng khóc:

– Em cảm ơn anh bấy lâu nay đã lo cho em ăn học. Gia đình em kiệt quệ lắm rồi. Ba mẹ em làm ăn thua lỗ nên đây là cơ hội em trả hiếu. Em đành phải vì chữ hiếu mà ra đi. Không phải ý của em, mà tất cả là do ba mẹ. Làm con, anh chọn con đường nào?

Khắc Tâm trừng mắt:

– Con đường nào tùy cậu. Nhưng con đường ấy phải thuộc về lẽ phải là đúng để theo. Cậu lớn rồi mà.

– Nhưng ba mẹ không hề chấp nhận Thùy Anh là sự thật đó.

Khắc Tâm nhìn anh bằng đôi mắt có lửa:

– Tại sao?

– Vì gia cảnh của cô ấy quá nghèo.

Khắc Tâm nhìn anh đăm đăm. Tự nhiên anh thấy Khắc Bình quá vô tâm, rỗng tuếch. Anh thấy giận Khắc Bình chưa đủ. Thật ra anh ta là kẻ chẳng ra gì.

– Tôi xin lỗi đã làm mất thì giờ quý báu của cậu. Chúng ta hoàn toàn khác nhau về mọi mặt. Tôi không cho phép mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống của ai. Tùy cậu!

Khắc Bình nói như van:

– Em mới là người có lỗi. Anh giận thì em chịu. Em muốn nhờ anh một chuyện.

Khắc Tâm yên lặng xoay xoay chai để không để ý lời Khắc Bình:

– Tất cả ... thật ra chỉ là cái cớ để cho cậu tách khỏi Thùy Anh đúng không?

Cậu quyết từ bỏ người yêu của mình vì cô ấy không còn lạnh lặn như xưa nữa chứ gì.

– Không ... không ... anh vẫn chưa hiểu em mọi việc là do sự sắp đặt của cha mẹ cả.

Em chỉ là con rối do cha mẹ giật dây.

Nghe đến đây, Khắc Tâm đặt mạnh chai rượu xuống bàn, đứng phắt dậy bật cười khan một tiếng:

– Vậy hả? Hay nhỉ!

Nói xong anh quảy quả bước nhanh ra khỏi quán bar, một mình trở về biệt thự. Khắc Bình nhìn theo bóng dáng cao to hơi liêu xiêu của anh, gục đầu cố nén tiếng thở dài.

Ba ngày sau, Khắc Bình cùng Hê-li-na bay sang Bungari du học mà không một lời từ giã với Thùy Anh, mọi người trong biệt thự và cả bạn bè.

Sáng hôm ấy, Khắc Tâm đưa người bạn ra phi trường, anh đã chạm mặt họ.

Khắc Bình bối rối nắm tay cô gái trẻ đẹp bước nhanh vào phòng chờ như trốn chạy. Khắc Tâm uất ức nhìn theo. Thế là Khắc Bình đã quyết định làm theo trái tim mình. Cậu ta xử sự không dựa vào lý trí nữa, Mặc cậu ấy, con người vô tâm ấy tiếc mà làm gì. Chỉ tội cho Thùy Anh. Khắc Tâm vội vã trở về.

Đôi mắt mù lòa hẳn, Thùy Anh đành nghỉ học. Cô thờ thân vào trong khoảng không gian nhỏ hẹp. Thùy Anh chỉ còn biết trông cậy vào lòng tốt của mọi người đặc biệt là Khắc Bình, người gần gũi gắn bó với cô nhiều nhất.

Sau khi giận Khắc Bình trở về phòng, tự nhiên cô thấy nhớ và thương anh quá. Mỗi lần giận dỗi thì Khắc Bình luôn tìm đến với cô trước. Anh xem như không có việc gì. Vì anh biết Thùy Anh là cô gái rất nhạy cảm chẳng bao giờ anh dám làm tổn thương cô. Tất cả chỉ đùa thôi, lẽ nào Khắc Bình lại muốn xa cô. Có khi nào cô bị đui mù, anh ấy nản? Thùy Anh thấy lòng mình xáo động.

Làm sao mà tin tưởng anh ấy. Vả lại vì lòng tự trọng cô không dám níu giữ anh cho riêng mình đâu.

Đã mấy ngày rồi nhỉ? Cô nhớ đã sáu lần cơm không có mặt Khắc Bình. Thời gian hình như đã lâu lắm rồi thì phải. Không lẽ anh đi đâu mà không nói với cô.

Hay Khắc Bình giận và đang trừng phạt thói đồng đảng của cô? Lần này Thùy Anh phải xin lỗi thôi.

Cô đứng ngồi không yên, ra vào mấy lượt. Thùy Anh hoàn toàn không hề biết tin Khắc Bình đã theo Hê-li-na sang Bungari du học ở một nhạc viện nổi tiếng.

Nghe tiếng bước chân vào phòng, Thùy Anh lắng nghe.

– Lại là vú Thơm!

Vú Thơm đặt mâm cơm xuống bàn, ngạc nhiên hỏi:

– Vậy cô tưởng ai?

Thùy Anh chối:

– Con chỉ đùa cô thôi.

Vú Thơm để ý thái độ là lạ của Thùy Anh:

– Hay là cô đang mong chờ ai phải không?

– Đâu có – Sao tôi thấy cô lo lắng. Muốn tìm cậu chủ à?

Vú Thơm hơi tới làm Thùy Anh bối rối:

– Không có thật mà.

– Vậy tôi xuống nhà. Cô ăn cơm đi.

Sợ vú Thơm đi, Thùy Anh gọi nhỏ:

– Vú Thom!

– Gì vậy cô?

– Vú làm ơn gọi điện thoại giùm con được không?

Vú Thom lo lắng:

– Cô muốn điện thoại cho ai?

– Cho anh Khắc Bình ạ.

– À ... à ... được.

Vú Thom bấm số. Thùy Anh ngồi cạnh máy lắng nghe và hỏi:

– Không có anh ấy ở nhà sao?

Vú Thom vờ cười, bảo:

– Í! Tôi gọi lộn số.

Thùy Anh cười:

– Số của anh ấy dễ nhớ lắm. Vú đừng có nhầm nha.

– Ủ. Alô ... Alô ...

– Không có anh ấy ở trong phòng hả vú?

– Chắc cậu ấy mê ngủ.

– Giờ này ... con đoán chừng sáng lắm rồi ... Chắc tám, chín giờ. Không, anh ấy đâu có ngủ trưa vậy. Hay là vú làm ơn gọi lại giùm con lần nữa.

– Chắc cậu ấy đã đi học rồi cô à. Trưa về, tôi bảo cậu ấy đến gặp cô.

Thùy Anh quay lại chờ đợi:

– Không, đã mấy ngày nay Khắc Bình không gặp con. Vú có thấy anh ấy đi đâu không? Chắc vú biết mà, vú nói đi.

Vú Thom tìm cách nói lảng đi, và trách:

– Mấy ngày nay hai người giận nhau à?

Thùy Anh mỉm cười:

– Con chỉ nói đùa anh ấy. Vì Khắc Bình đi xa về mà không tỏ thái độ vui, mừng khi gặp lại con, nên con giận đòi chia tay.

– Cô đòi chia tay, sao cô lại nghĩ như thế?

Thùy Anh thật thà trước sự ngạc nhiên của bà vú:

– Vì con thấy mình không xứng đáng. Con đã là phế nhân.

Vú Thơm cười đánh lạc hướng:

– Sao cô lại nghĩ mình như thế? Thôi tôi xuống nhà kéo cậu chủ sai bảo gì tìm không thấy tôi, tôi lại bị rầy đó.

Thùy Anh vẫn lơ lửng:

– Vú thấy có phải vì chuyện ấy mà Khắc Bình giận bỏ con không? Con muốn xin lỗi anh ấy.

Lại Khắc Bình? Vú Thơm bối rối như gà mắc tóc tìm cách lảng đi:

– Cô ăn cơm kéo nguội. Khắc Bình không có ích kỷ giận cô đâu.

– Vậy hả? Nếu vậy vú gọi thử điện thoại di động xem. Con muốn nói chuyện với Khắc Bình ngay bây giờ, con mới yên lòng.

Vú Thơm chớp đôi mắt cảm động. Tội nghiệp Thùy Anh quá. Bà giận Khắc Bình bỏ đi đâu không biết nữa.

– Được, để tôi gọi cho. Nhưng lỡ đang học trong giảng đường, ai cho sử dụng điện thoại.

– Không, lúc nào Khắc Bình cũng mang máy bên mình. Con nói một câu thôi.

– Ừ ... tôi gọi đây ...

– Thế nào vú?

– Không có tín hiệu. Tổng đài trả lời số máy không liên lạc được cô à.

Vẻ thất vọng đọng trên gương mặt vốn sầu thảm của Thùy Anh làm cô nảo nùng hơn:

– Đúng là anh ấy giận con thật rồi vú Thơm ơi.

Vú Thơm cố khuyên nhủ:

– Không phải đâu. Hay là Khắc Bình đi dự hội nghị đâu đó cũng nên.

Thùy Anh lắc đầu buồn xo:

– Không thể nào, con không tin. Anh ấy bỏ con thật rồi, vú Thơm ơi.

Vú Thơm thấy mắt mình cay xè. Bà chớp nhanh cho lệ không trào ra khoe mắt cổ an ủi:

– Cậu Khắc Bình đi đâu mà không nói với cô. Chắc cậu ấy có nói với cậu chủ. Cô đừng buồn, để tôi hỏi cậu chủ nha.

Thùy Anh khóc nức lên. Cô gục đầu vào hai bàn tay. Đôi vai run bần bật vì xúc động:

– Vú Thơm ... có lẽ hết thật rồi. Anh ấy thấy con mù lòa lại khó chịu nên lặng lẽ ra đi rồi. Con biết làm gì bây giờ.

– Cô đừng có khóc ... không tốt đâu.

Thùy Anh càng khóc to hơn:

– Khóc cũng mù, không khóc cũng mù. Con không trách Khắc Bình nhưng con buồn chết mất vú ơi. Con sống làm sao khi Khắc Bình ra đi chứ.

Vú Thơm dỗ dành:

– Nín đi ... vú sẽ tìm cậu Khắc Bình về cho cô nha?

– Tìm ở đâu hả vú?

– O ... tôi nhờ cậu chủ. Nhớ ngồi tại đây, ăn cơm đi nào. Tôi gọi cậu chủ.

Thùy Anh thần thờ như kẻ mất hồn. Có không có phản ứng gì thêm ngoài khóc lóc, khổ đau. Quá khổ tâm và thương cảm cho Thùy Anh, vú Thơm định lên phòng cậu Khắc Tâm để cầu cứu, nhưng không ngờ Khắc Tâm đã xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng của Thùy Anh tự lúc nào. Suýt chút nữa vú đâm sầm vào anh:

– Là cậu à?

Khắc Tâm ra hiệu cho vú Thơm bước ra ngoài. Chợt Khắc Tâm rí vào tai vú Thơm điều gì đó, vẻ bí mật. Mặt vú Thơm giãn ra vì kinh ngạc và rạng rỡ hẳn.

Vú Thơm gật đầu lia.

Hai người nhanh chóng rời khỏi phòng Thùy Anh và chạy vội vã lên lầu trên. Họ nhanh chóng dọn đồ đạc.

Vú Thơm vừa làm vừa hỏi:

– Dọn hết xuống phòng cậu Khắc Bình à?

Khắc Tâm gật đầu:

– Nhanh tay lên một chút vú Thơm. Căn phòng của Khắc Bình đã đóng cửa và dọn hết đồ đạc. Cậu ta đi hẳn rồi, không bao giờ trở lại đâu?

Vú Thơm dờ mắt ra:

– Thật à? Sao cậu biết?

– Tôi vừa gặp Khắc Bình và cô gái người nước ngoài ở sân bay lúc sáng. Họ đi du học rồi Vú Thơm phải tay nghỉ một lát:

– Nghĩa là cậu ấy đã bỏ Thùy Anh lại. Chúng ta làm gì bây giờ? Sao kỳ cục vậy?

Thấy vú Thơm hoang mang, Khắc Tâm khuyên vú:

– Vì lòng nhân đạo, chúng ta không thể đưa Thùy Anh đi đâu khi cô đang sống trong tình trạng thế này. Cô ấy sẽ chết mất.

Vú Thơm bắt mắt:

Khắc Bình nhăn tâm quá. Tôi thấy Thùy Anh khổ, tôi không chịu được.

Khắc Tâm xách đồ đạc theo vú Thom:

- Tôi lo cho Thùy Anh vì thương cảm cho người bất hạnh mà thôi, ngoài ra không có ý gì.
- Tôi sợ cô Đỗ Quyên không thông cảm cho cậu.

Dừng lại vài giây, anh cười:

- Vú đừng lo lắng. Cô ấy không phải là người không hiểu biết. Và lại tôi chỉ giúp cho Thùy Anh đừng nghĩ là mình bị Khắc Bình bỏ rơi, cô ấy sẽ ngã gục mất.

Vú Thom gật đầu khen:

- Lòng cậu chủ thật bao la, tôi sợ bà chủ sẽ phiền đó.
- Ủ, việc này ... nhớ giấu mẹ tôi nha!
- Không được, rui bà chủ không biết sẽ lộ hết.

Khắc Tâm khoát tay nói cương quyết:

- Bà ấy không để ý đến chúng ta và Thùy Anh đâu. Tùy cơ mà ứng biến vú à.
- Nhưng cậu phải dự kiến các tình huống trước.
- Phải, tôi sẽ cố gắng. Và nhất là vú trước mặt của Thùy Anh, đừng gọi tên tôi nghe chưa. Tôi sẽ giả giọng cậu ấy và thường xuyên gọi điện cho Thùy Anh yên lòng. Phần của vú đừng để lộ việc. Chúng ta sẽ thành công mà.

Khắc Tâm nói với giọng rất tự tin. Vú Thom cũng vui vì mình đang giúp đỡ Thùy Anh một cách tự nguyện theo khả năng của mình. Vú Thom thấy cậu chủ Khắc Tâm quá nhân ái. Có lẽ cậu ấy giống cha và mẹ mình, lúc nào cũng nghĩ đến người khác trước mình. Cậu là người có tấm lòng bao dung, nhân hậu ngay cả bà Mộng Sương bà mẹ kế của anh từng gây nhiều khó khăn trong cuộc sống mà anh chẳng oán than một lời. Đã vậy anh vẫn muốn làm tròn ước nguyện của cha cấp dưỡng ăn ở cho bà hàng tháng. Đến nỗi bà ấy luôn lợi dụng lòng tốt của anh.

Vú Thom ở tòa biệt thự này đã lâu, bà là người hiểu biết ngọn ngành. Cậu Khắc Tâm rất quý trọng bà. Khắc Tâm đặt lại mọi thứ trong phòng và hỏi:

- Đã giống chưa vú Thom?
- Cậu chủ muốn đặt đâu chẳng được, cô ấy có thấy đâu.
- Không thấy nhưng cô ấy cảm nhận rất tốt. Thùy Anh rất thông minh, cô ấy dễ nhận ra.

Vú Thom lo lắng:

- Liệu cậu có đóng giả cậu Khắc Bình được không?

Khắc Tâm chớp mắt cười:

– Tôi nghĩ là được, vì Thùy Anh và Phương Hà cứ nhầm tôi với Khắc Bình, vú thấy thế nào?

Vú Thơm gật gù bảo:

– Ừ, tiếng nói, giọng cười của cậu chủ và cậu Khắc Bình giống nhau. Nhưng cậu, Khắc Bình thích đùa, vui tươi sôi nổi, còn cậu ít nói trầm tính điềm đạm.

Có lẽ Thùy Anh thích cả hai tính cách của hai người.

– Vú thấy thế à?

– Hình như cô Thùy Anh rất nể nang cậu và có cảm tình nữa đó.

Khắc Tâm lắc đầu xua đi mọi ý nghĩ về Thùy Anh mà anh từng cảm nhận về cô:

– Vậy à?

Hai người lại tiếp tục dọn dẹp cho xong việc Vú Thơm và Khắc Tâm lo sợ Thùy Anh sẽ tự lần sang phòng Khắc Bình chờ đợi anh. Và họ đoán không nhầm.

Kể từ nay, Khắc Tâm phải giả giọng Khắc Bình gọi điện cho Thùy Anh hoặc sang phòng ân cần chăm sóc cho Thùy Anh. Làm điều này, Khắc Tâm hoàn toàn không miễn cưỡng mà anh cảm thấy lòng thật thanh thản, yêu đời thật sự.

Bà Mộng Sương gọi Khắc Tâm ra vườn. Thái độ của bà hôm nay có vẻ khác làm cho anh thắc mắc.

Khắc Tâm bước chân trên đám lá khô nghe xào xạc. Bà Mộng Sương ngồi trên xích đu nhìn anh bảo:

– Cậu ngồi xuống đi Khắc Tâm.

Anh bước đến cái ghế đá gần đó ngồi xuống đưa mắt nhìn cây mận hôm nào trĩu quả, nay chỉ còn trơ vơ mấy chiếc lá già khẳng khiu dưới cái nắng hạ chói chang.

Bà Mộng Sương thấy anh mãi nhìn ngắm liền lên tiếng mĩa mai:

– Độ rày sao tự nhiên cậu ở nhà thường xuyên và tỏ ra thích chăm sóc người khác mà không đi làm ăn xa nữa vậy?

Thật ra bà Mộng Sương là mẹ kế của Khắc Tâm nhưng bà có công nuôi dưỡng nuôi anh từ nhỏ nên anh cũng mang ơn bà. Anh nói từ tốn:

– Lúc này, con rảnh rồi ạ.

Bà nhìn anh khó chịu:

– Chứ không phải cậu ở nhà lo chăm sóc con nhỏ bị mù ấy à?

Khắc Tâm ngó sững vào bà bực dọc:

– Sao mẹ nữ nói với cô ấy như thế? Cô ấy rất đáng thương. Lẽ ra mẹ phải chịu trách nhiệm về chuyện đưa cô ấy vào vũ trường kia.

Bà Mộng Sương cười nhạt:

– Tại sao tôi phải chịu trách nhiệm chứ. Chính cô ta muốn tôi đưa cô ta đi tìm việc làm để trả tiền cho tôi đó.

– Con không tin Thùy Anh lại chọn công việc ấy. Cô ấy là sinh viên, luôn làm việc tốt.

Bật cười trước lời lẽ bênh vực của cậu con trai, bà Mộng Sương tức giận:

– Thật tôi không ngờ bỏ cả tuổi thanh xuân nuôi dưỡng cậu nên người để giờ đây nghe câu mắng tôi là người xấu. Không có gì buồn hơn.

– Con đâu dám!

Bà Mộng Sương cười nhạt:

– Cậu đã nói mà bảo là không dám, thật nực cười. Từ ngày cậu cho Khắc Bình và Thùy Anh trọ, cậu được lợi gì nào?

Khắc Tâm lắc đầu, anh nhẹ nhàng thuyết phục bà:

– Mẹ ạ! Con đã bảo Khắc Bình là em họ của con. Lẽ nào ta tính toán với cậu ấy và Thùy Anh. Nếu họ không ở thì cũng bỏ không, tòa biệt thự vắng vẻ buồn thêm. Có họ, mẹ không cảm thấy vui hơn à.

– Tôi cũng thấy vậy thôi. Đôi khi còn gặp nhiều phiền phức nữa là khác.

Khắc Tâm không đồng ý:

– Họ rất lịch sự và thận trọng, đâu có làm gì cho mẹ phải buồn.

Bà Mộng Sương nói mát mẻ:

– Tôi nói một câu, cậu nói một câu chính vì cậu bênh vực cho họ nên mẹ con ta vui buồn với nhau.

Khắc Tâm cúi đầu, đầu ngón chân di di trên mặt đất:

– Thật ra mẹ con ta không đồng quan điểm đã lâu rồi. Việc ấy đâu phải lỗi của hai người ấy.

Bà Mộng Sương trắng trợn nói thẳng ra:

– Nếu cậu đã tôn trọng họ, nhất là Thùy Anh thì không có việc gì phải nói nữa. Vậy cậu có thể thay Thùy Anh trả lại số nợ mà tôi đã cho cô ta mượn trước đây không?

– Cô ấy mượn mẹ thì cô ấy trả. Cô ấy bảo mẹ nói tiền ấy bao giờ trả cũng được. Sao bây giờ lại đòi? Lúc này cô ta không thể nào tự lo cho bản thân mình nói gì trả nợ cho mẹ. Hãy tỏ ra có lòng nhân đạo một chút cho con cháu nhờ mẹ ạ.

Bà Mộng Sương cười to:

– Chính vì tôi biết cô ta không thể trả món nợ ấy, nên tôi muốn đòi người bảo hộ cho cô ta đó.

Khắc Tâm cố chịu đựng:

– Ở đời, đừng nên cạn tàu ráo máng như thế chứ mẹ.

– Thế nào? Cậu chịu trả thay cho cô ta chứ?

Khắc Tâm biết tính hay làm tiền của bà nên bảo:

– Không, con không can hệ vào việc này.

– Được, tôi biết cậu sẽ nói như thế. Cho nên trước đây, chính tôi đưa Thùy Anh vào vũ trường định ép bán cô ta để lấy lại số tiền cô ta nợ tôi. Nhưng rất may, trời cứu nó chỉ cho nó bị nạn.

Khắc Tâm nhìn mẹ oán hờn:

– Mẹ nữ nói với Thùy Anh như vậy à? Cô ấy nghèo khó, cha bị bệnh nên mới vay mượn của mẹ. Nếu mẹ đã cho mượn thì đừng tính toán quá. Con thấy ác lắm. Trong khi đó chính mẹ là người gián tiếp gây đau khổ cho Thùy Anh, mẹ nghĩ lại đi.

Bà Mộng Sương cười gằn giọng:

– Cậu vừa bảo gì? Cô ta tội quá phải không?

Khắc Tâm im lặng một lúc rồi bảo:

– Tùy mẹ muốn thế nào cũng được. Miễn đừng bao giờ làm điều trái lương tâm của mình.

Đẩy nhẹ chiếc xích đu, bà Mộng Sương thở mạnh và cười mỉa mai:

– Lương tâm hay lương tháng? Cậu vẽ chuyện! Làm ăn cực khổ mang tiền về cho những người "ăn không ngồi rồi" hưởng thụ, có mà điên. Không ngờ trên đời này lại có những người giàu lòng từ thiện như cậu vậy.

– Con làm điều ấy cho tâm hồn mình thanh thản, mẹ đừng mai mỉa nữa.

Bà Mộng Sương nói thẳng với Khắc Tâm:

– Bây giờ tôi không có thời giờ tranh cãi với cậu nữa. Tôi không hề biết thương ai ngoài thương tiền. Cô ta đã mượn của tôi mười mấy triệu, hiện giờ tôi đang kẹt tiền. Cậu muốn thương yêu giúp đỡ ai mặc kệ cậu. Và lại, cậu đang ăn nên làm ra cứ trả tiền nợ cho Thùy Anh cũng là cách làm từ thiện vậy. Cậu làm giúp cho Thùy Anh đi, thế nào cậu cũng được phước.

Khắc Tâm nổi giận trước cách đòi tiền của bà Mộng Sương, anh trở nên căng thẳng:

– Mẹ không được nói đến chuyện tiền bạc ở đây, Thùy Anh đang rất khổ.

Không ngờ bà biết được điểm yếu của anh liền nói:

– Tôi biết cô ta đang khổ vì Khắc Bình đã bỏ cô ta rồi. Cậu Bình xem ra thức thời hơn cậu nhiều. Cậu ta vợ phải món bỏ không buông ra. Còn cậu, cậu lại đem mồ hôi công sức của mình làm chuyện vô bổ. Thùy Anh sẽ thương yêu cậu cho mà xem. Của người ta bỏ mà trân trọng, thật không nói nổi.

– Mẹ không được xúc phạm Thùy Anh nghe chưa? Với con, mẹ muốn mắng chửi gì cũng được.

– Có thật vậy không? Tôi mà quyền gì để chửi cậu nhỉ?

– Vậy ... không có chuyện gì, con xin phép vào nhà.

Bà Mộng Sương kêu lên:

– Cậu đứng lại! Tôi chưa nói hết ý của mình và chưa đạt mục đích chưa xong đâu.

Khắc Tâm dừng bước:

– Mẹ muốn gì?

– Tôi muốn nói với Thùy Anh về việc Khắc Bình đi du học, cô ta không còn lý do gì ở đây. Và trước khi đi, cô ta phải trả tiền cho tôi.

Khắc Tâm ghen lời:

– Dì ... thật ác độc.

– Chưa đâu. Tôi còn muốn nói là cậu đã giả Khắc Bình bấy lâu nay gạt cô ta.

Xem cô ta còn mặt mũi nào ở lại đây đục khoét được không?

– Dì dám. .... Bà Mộng Sương đứng lên cất giọng đe dọa:

– Cậu hãy chờ xem! Thùy Anh đi đâu cho biết.

Có tiếng còi xe bóp "tin tin" trước ngõ. Điện thoại di động của bà Mộng Sương vang lên cắt ngang câu chuyện của hai người. Bà nhìn chỗ khác nghe điện thoại. Khắc Tâm nghe loáng thoáng:

– Được rồi anh yêu, em sẽ đến ngay. Chờ em chút nữa. Nhớ chờ nghe cung.

Rồi bà quay sang Khắc Tâm:

– Tôi sẽ lên lầu với Thùy Anh ngay bây giờ. Cậu nhớ đón cô ta nha!

– Bà thật vô liêm sỉ! Đây, cầm lấy.

Quá lợm giọng trước giọng điệu của bà Mộng Sương, Khắc Tâm đưa cho bà một tờ chi phiếu và nói:

– Từ đây trở về sau, tôi không muốn nghe bất cứ ai nói chuyện tôi giả Khắc Bình chăm sóc cho Thùy Anh đó. Tôi cấm bà nói bóng gió xa gần với bất cứ ai điều đó.

Bà Mộng Sương thích thú chào Khắc Tâm với nụ cười hàm ý mỉa mai lẫn hài lòng:

– Không đâu, tôi biết con trai mình lúc nào cũng hào phóng cả. Mẹ sẽ giữ kín việc này. Ôi! Hai chục triệu chứ ít gì, mẹ sẽ gởi số tiền lẻ lại cho con sau nha Khắc Tâm. Mẹ đi đây! Không làm phiền con nữa đâu.

Khắc Bình không thèm quay lại nhìn bà. Anh nói với theo:

– Cho bà tất cả đó. Tôi cũng mong bà đừng làm phiền tôi nữa. Từ đây chúng ta chẳng còn nợ nần gì nhau. Bà nên tự lo cho mình đi.

Bà Mộng Sương dùng chân bảo:

– Con vừa nói gì? Mẹ con ta vẫn còn mắc nợ nhau đấy. Con định bỏ mẹ để lo cho người ta sao? Không dễ đâu con ạ.

– Bà định nuốt lời ư?

– Không, tờ chi phiếu này là món nợ con trả giùm Thùy Anh mà. Còn chuyện mẹ con ta thì ... vẫn bình thường con ạ. Hãy yên tâm? Mẹ không bao giờ nuốt lời hứa của mình đâu con trai ạ.

Khắc Tâm giận muốn run cả chân. Không ngờ bà Mộng Sương càng ngày càng trơ trẽn quá độ như vậy. Anh khó mà chấp nhận được vì Thùy Anh bất hạnh, anh đành phải nén lòng để cho bà ta bắt chẹt đủ điều. Khắc Tâm bỗng dưng thấy buồn lạ. Thật ra mọi người xung quanh chẳng có ai hiểu anh cả. Họ là những người chỉ biết lợi dụng lòng tốt của anh mà thôi chứ không ai hề yêu thương anh dù anh rất tốt với họ bấy lâu.

Khắc Tâm thấy bà Mộng Sương và Khắc Bình đều tệ bạc vô cùng. Còn anh, anh không hiểu việc mình giúp Thùy Anh là đúng hay sai. Dù sao đi nữa anh cũng chấp nhận và chẳng trách Thùy Anh. Với anh Thùy Anh bao giờ cũng thật đáng thương.

Bà Mộng Sương khoái chí cầm tờ chi phiếu, hôn nhẹ lên tờ giấy nhưng quý giá vô cùng. Với bà vài chục triệu có là bao, nhưng cũng đỡ khổ vào lúc này.

Bà bấm điện thoại đi động gọi:

– Anh Trần đó hả? Chờ em thay đồ nha. Đêm nay chúng ta có thể đi chơi suốt đêm rồi đó.

Ông Trần ngồi trên chiếc xe hơi màu xám đậu trước cổng biệt thự nhìn lão liên vào trong trả lời điện thoại:

– Này! Em vừa trúng số gì vậy mà rủ anh đi chơi. Em tài quá Mộng Sương.

Bà Mộng Sương nũng nịu điệu dàng như lúc còn trẻ:

– Đừng có nịnh. Đêm nay chúng ta ghé vào nhà bà Minh chơi bài đến sáng nha!

– Được thôi. Nhanh lên anh chờ.

Bà Mộng Sương lấy chiếc áo hở cả mảng ngực màu đỏ trông rất hấp dẫn. Dù tuổi ngoài bốn lăm, nhưng bà vẫn tươi trẻ, xuân sắc lắm và trong lòng bà vẫn hừng hực cả khối lửa tình yêu. Bà Mộng Sương quyết không bỏ phí tuổi thanh xuân của mình kể từ khi ông Khắc Triệu cha của Khắc Tâm bạo bệnh mất đi.

Bà Mộng Sương đã biến mình thành kẻ ăn chơi, mê cờ bạc và thích bồ bịch.

Bà thay đổi tình nhân như thay áo. Khắc Tâm chẳng bận đến điều đó, vì mỗi lần về nhà anh đều thấy bà đi chơi với một người mới. Họ không hề ảnh hưởng đến anh, đến cuộc sống của mình, việc gì phải suy nghĩ cho mệt xác.

Khắc Tâm trở về phòng sau khi ngồi lại với tâm trạng bất an. Bà Mộng Sương lại gấp rút chạy xuống thang lầu với chiếc áo rực rỡ không hợp cho lắm với tuổi của bà. Đứng độ giữa cầu thang, Khắc Tâm đành hỏi cho qua chuyện:

– Bao giờ mẹ về?

Bà Mộng Sương chợt lúng túng một thoáng rồi tươi cười ngay:

– Con lên thăm Thùy Anh phải không? Yên trí! Mẹ đi đến sáng mai mới về.

Nhớ đóng cổng lại giùm.

Khắc Tâm hơi bất mãn trước bộ trang phục của bà mẹ kế. Anh chạy một hơi lên lầu trở về phòng cũ của mình đốt thuốc lá liên tục. Hình ảnh bà Mộng Sương ăn chơi làm cho anh không yên. May mà bà Mộng Sương đã biến khỏi mắt anh sau khi chui vào chiếc xe hơi láng bóng đậu ở cổng. Chiếc xe từ từ lăn bánh hòa vào dòng xe bất tận. Khắc Tâm chợt nhìn thấy cây đàn ghi-ta treo ở trên tường mà hôm dọn phòng, anh còn bỏ quên. Tiện tay, anh cầm lấy và bắt đầu đàn. Ca khúc trữ tình "Gửi gió cho mây ngàn bay" mà anh yêu thích. Bấy lâu nay Khắc Tâm bỏ quên không đàn tuy nhiên từng sợi dây đàn bỗng như có hồn theo từng ngón tay anh lướt nhẹ .... gió, mây, chim chóc, mưa bão chợt hiện về trong chốc lát.

Cung đàn của anh có sức lay động kỳ lạ bay vút trong khoảng không gian hẹp đến tận của Thùy Anh. Thùy Anh thấy lòng mình xao xuyến vô cùng. Cô lần bước ra hành lang để hết tâm hồn vào bản nhạc. Không ngờ anh Khắc Tâm đàn hay quá. Anh ấy có tài đâu có thua gì Khắc Bình.

Những bài hát trữ tình luôn có sức quyến rũ Thùy Anh ghê gớm. Đã gần tháng nay, cô chưa hề nghe ai hát, và cô chưa được hát lần nào.

Đến hôm nay, Khắc Tâm khơi gợi tình yêu âm nhạc trỗi dậy trong cô thật mạnh mẽ dạt dào.

Tiếng đàn dịu dặt rơi vào khoảng không trung ngân dài và chấm dứt. Thùy Anh tần ngần đứng yên tiếc nuối.

Bỗng khúc nhạc khác lại vang lên trầm bổng dịu dàng. Bài hát ấy Thùy Anh rất yêu thích. "Gió cuốn bụi bay". Cô lẩm nhẩm hát khe khẽ.

"Chàng như gió mây đến bên em, cuốn tung bụi mù về nơi xa xôi.

Chàng như gió mây đến bên em, cuốn tung bụi mù vào thiên thu.

Anh là cơn gió cuốn theo bụi mù là em đó.

Cơn gió thoảng qua cuốn theo chiếc lá xa lìa cành.

Vui cuộc tình ngây ngất sẽ rũ hết bao sầu lo Quên mọi buồn phiền bên nhau ta đi tới chân trời xa Tình mình cũng như cơn gió Tình như gió mây đến bên em cuốn tung bụi mù về xa xôi Tình như gió mây đến bên em cuốn tung bụi mù vào thiên thu Men tình ngây ngất xin ban diệp kỳ cùng nhau đi. Rũ hết sầu lo dẫu cho bão tố cũng không xa lìa.

Vui cuộc tình ngây ngất sẽ rũ hết bao sầu lo Quên mọi buồn phiền bên nhau ta đi tới chân trời xa."

Thùy Anh vừa hát vừa đi về phía cầu thang, cô định lên lầu nói chuyện và xin nghe Khắc Tâm đàn. Cô thích ngón đàn của anh quá.

Không ngờ đang lần bước trên thang lầu, cô vấp té Thùy Anh kêu thét lên:

Á ... á ...

Khắc Tâm giật mình khi bản nhạc vừa dứt. Hình như có tiếng kêu của Thùy Anh. Ném nhanh cây đàn lên giường, anh chạy lao nhanh ra ngoài. Thùy Anh nằm sóng soài trên bậc thang, may mà cô bám được vào lan can lầu ...

Khắc Tâm vội vàng nhập vai Khắc Bình:

– Thùy Anh! Em có sao không?

Thùy Anh cố ngồi lên. Anh đỡ lấy cô hỏi trong hơi thở gấp gáp.

Thùy Anh cố nín đau cười nhẹ:

– Không có sao cả anh à.

– Em đi đâu lên đây cho bị ngã vậy? Có đau lắm không? Đưa anh xem.

Thùy Anh xoa chỗ mắt cá, mặt mày nhăn nhó. Cô đẩy tay anh ra:

– Coi chừng anh Khắc Tâm thấy cười chết. Em hơi đau thôi. Anh đưa em xuống đi.

Khắc Tâm cười nói:

– Anh Khắc Tâm không cười em đâu. Em trẹo chân không lo mà sợ người ta cười. Kỳ cục quá?

Thùy Anh đứng lên theo đà anh kéo. Cô phúi nhanh quần áo rồi nói:

– Anh Bình nè! Anh Khắc Tâm đàn hay quá, nên anh định lên nghe cho rõ.

Khắc Tâm cũng tự khen mình:

– Anh cũng thấy mấy bài hát vừa rồi anh ấy đàn rất có hồn.

– Chính vì vậy mà em muốn nghe anh ấy đàn lại bài "Gởi gió cho mây ngàn bay".

Khắc Tâm bảo:

– Anh ấy bảo không thích ai quấy rầy đâu. Hay là em và anh ngồi đây nói chuyện cho vui. Anh Khắc Tâm không còn đàn nữa. Có lẽ anh ấy đã đóng cửa phòng và nghỉ rồi. Chúng ta không nên làm phiền anh Khắc Tâm, nha Thùy Anh!

Thùy Anh gật đầu, cô xoa nhẹ chân mình. Khắc Tâm lại dìu cô ngồi xuống.

Anh rất quan tâm cô:

– Đau lắm à? Đưa đây anh xem. Anh Khắc Tâm mà biết chuyện này, anh rầy anh cho xem.

Thùy Anh thấy chân mình đỡ đau. Khắc Tâm lấy dầu xoa nhẹ nhẹ làm cô thấy dễ chịu.

– Anh Khắc Bình lúc nào cũng chu đáo. Anh lo cho em mãi có phiền anh không?

– Gì mà phiền.

– Tại em không chịu ở một chỗ, không thấy đường mà đi tới đi lui làm anh lo chứ gì?

Khắc Tâm vuốt nhẹ mái tóc cô. Hương tóc thơm nồng làm tim anh xao xuyến bồi hồi. Thùy Anh ngồi yên nét mặt hạnh phúc. Lát sau cô hỏi anh:

– Anh Khắc Tâm có biết đàn piano không?

Khắc Tâm trả lời:

– Anh ấy không biết đàn piano thuần thực như anh, nhưng anh ấy đàn ghi- ta cũng rất giỏi.

– Vậy à!

– Em thích tiếng đàn của Khắc Tâm lắm hả?

Thùy Anh nghiêng đầu tựa vào vai anh tâm sự:

– Không chỉ thích tiếng đàn của anh Khắc Tâm mà em còn rất ái mộ tiếng đàn ấy. Tiếng đàn của anh như có cả sự êm dịu, thanh thoát của đêm trăng trên sông, cộng với bao nồng nàn say đắm của, nhịp đập trái tim non chớm bước vào yêu. Tiếng đàn của anh lúc nhặt, lúc khoan trầm bổng, hình như mang cả âm điệu cuộc sống vào trong đó. Em đoán chắc một người có ngón đàn ấy phải là người sống rất có tâm hồn.

Khắc Tâm lắng nghe cô nói mà xúc động, anh cười:

– Em nghe thấy như thế à?

Thùy Anh gật đầu:

– Em không hiểu sao mỗi lần nghe anh Khắc Tâm đàn em không dần dần nên được bao nỗi xúc động dâng trào trong tim, trong óc của mình.

Khắc Tâm đùa.

– Chắc là em có cảm tình với anh ấy, nên nghe được tiếng lòng của người ta.

Thùy Anh lắc đầu:

– Anh đừng có đùa không nên. Em chỉ yêu Khắc Bình mà thôi. Và lại anh nói như thế, lỡ đến tai người yêu của Khắc Tâm thì tội lắm.

– Không có gì là tội lỗi cả. Có ai ngăn được con tim yêu của người ta, biết nó hướng về đâu hờ em.

Thùy Anh ngây thơ bảo:

– Được chứ anh. Nếu mình đã thật sự yêu ai chân thành thì mình sẽ vì người ấy mà sống chết có nhau đúng không?

– Nhưng em yêu Khắc Bình mà lại mê tiếng đàn Khắc Tâm. Em có một tâm hồn quá ư là lãng mạn, em không sợ anh ghen ư?

Thùy Anh lắc đầu:

– Em không sợ vì Khắc Bình là người rất biết lý lẽ. Anh là một nghệ sĩ biết yêu cái đẹp, và anh sẽ hiểu em đúng không?

– Đúng, đúng ... em thật giỏi tài biện hộ. Có nghĩa là yêu tiếng đàn của anh Khắc Tâm là em yêu một nét cuộc sống. Điều đó khiến em lạc quan yêu đời hơn?

Thùy Anh ngồi ngay ngắn rồi bảo:

– Em cũng không biết mình có yêu đời hơn không? Nhưng bây giờ, em thấy mình hạnh phúc lắm Khắc Bình ạ.

– Vì sao vậy Thùy Anh?

Cô đáp nhỏ e thẹn:

– Vì em có anh Khắc Bình luôn ở bên cạnh, em bớt cô đơn và buồn tủi.

Ngoài ra, em còn có cô bạn Phương Hà luôn hỏi thăm em và anh Khắc Tâm nữa, anh ấy rất tốt với em. Mọi người, ai cũng lo cho em làm em áy náy lắm.

– Áy náy nhưng rất hạnh phúc à?

Cả hai gật đầu cười. Khắc Tâm nhìn Thùy Anh rồi bảo:

– Anh thấy em đôi lúc rất mâu thuẫn với chính mình. Em tự trách mình, ngăn không cho ai đến với mình để rồi tự bơ vơ đơn độc, lúc ấy em lại thấy cần người khác quan tâm. Nếu không em sẽ buồn chết mất.

Nghe Khắc Tâm khuyên bảo, Thùy Anh ngạc nhiên:

– Sao hôm nay anh nói chuyện với em giống anh Khắc Tâm quá?

Nghe Thùy Anh nói Khắc Tâm gật mình. Sợ bị lộ, nên trở giọng vui tươi đùa:

– Bộ giống lắm à? Theo em thì anh giống Khắc Tâm chỗ nào? Hai người khác nhau xa lắc à ghen.

Thùy Anh tươi cười bảo:

– Ừ. Cái giọng triết lý lúc này thì giống, còn giọng điệu bây giờ thì của anh Khắc Bình rồi. Anh lúc nào cũng giỡn, còn Khắc Tâm chẳng bao giờ biết nói đùa với em cả. Anh ấy khuyên em rất chân thành.

– Em có nghe không?

Thùy Anh chớp đôi mi cong cười vui:

– Dĩ nhiên là nghe rồi. Chính anh Khắc Tâm vực em ra khỏi cõi chết, nên em luôn xem anh ấy như một người anh.

– Vậy à? Anh thấy em khen anh Khắc Tâm mãi.

Thùy Anh bóp nhẹ bàn tay Khắc Tâm bảo:

– Anh đừng có ganh tỵ với anh ấy. Khắc Tâm tốt với anh, với em và mọi người. Em đặt hai người ở hai vị trí khác nhau trong trái tim em đó. Anh là tình yêu của em vì anh luôn giúp đỡ em vượt qua bao sóng gió cuộc đời. Còn anh Khắc Tâm giúp em chiến thắng bệnh tật, chiến thắng sự yếu đuối của bản thân mình mà tiếp tục sống.

– Em dành tình cảm cho hai người bằng nhau nhé!

Khắc Tâm đùa khiến Thùy Anh đỏ mặt. Cô chữa thẹn bằng một câu đùa khác:

– Anh không tin em thì chờ em cân thử, xem quả tim mình bên nào nặng hơn đi.

Khắc Tâm rút tay về bảo:

– Không cần đâu, lúc nào anh cũng tin em cả, Thùy Anh.

– Còn yêu thế nào?

Khắc Tâm ngập ngừng không biết nói sao? Hình như Thùy Anh đang hỏi Khắc Bình chứ không phải cô hỏi anh. Chỗ này anh thấy mình khó trả lời thay cho Khắc Bình. Thùy Anh thật tội nghiệp, vậy mà ... Khắc Bình ơi, sao cậu nỡ bỏ cô ấy ra đi không một lời từ biệt. Thật không có gì nhẫn tâm hơn.

Thùy Anh lo lắng, mắt hướng về phía trước không vui:

– Sao anh không trả lời Khắc Bình? Có phải yêu em, anh đánh mất cả tương lai không?

Khắc Tâm giật mình nói nhanh:

– Ô ... không có, em đừng có nghĩ vẩn vơ nữa. Anh phải nói thế nào để em hiểu là anh rất yêu em nhỉ? Em nên tự hiểu qua những việc làm của anh sẽ hay hơn những lời nói anh nhiều. Có khi người ta nói yêu em cả trăm lần nhưng họ chẳng hề yêu thì sao.

Thùy Anh gật đầu cười:

– Em hiểu rồi. Anh rất đáng yêu, Bình ạ.

Nghe đến đây, Khắc Tâm nhìn vào đôi mắt chớp nhanh của cô trong cơn xúc cảm mà lắc nhẹ đầu mỉm cười. Anh tiếp tục động viên cô:

– Nếu yêu anh, em có muốn mau nhìn thấy anh không?

Thùy Anh mừng rỡ, đôi mắt cô nhấp nháy như hai vì sao:

– Sao lại không muốn hả anh? Em khao khát tìm lại nguồn sáng trong đời.

Nhưng biết bao giờ mới tìm được.

Thùy Anh đang vui chợt buồn, cô sa sầm nét mặt làm cho Khắc Tâm nao lòng. Anh thấy Thùy Anh có một tâm hồn đa cảm sâu sắc. Cô thông minh, nhạy cảm, rất giàu tình cảm, lại đa sầu nên vui buồn bất chợt như cơn mưa đầu hạ.

Người con gái ấy yêu ai rất chung thủy khó đổi đời, tuy nhiên Thùy Anh rất dễ nản lòng, bi quan tột đỉnh. Nếu không có một tác nhân đúng lúc, cô ấy sẽ không bao giờ gượng dậy nổi. Cho nên việc anh giả Khắc Bình là điều làm đúng lúc, biết đâu Thùy Anh sẽ vượt qua rủi ro hiện nay.

– Sẽ không lâu đâu Thùy Anh. Em hãy tin anh và hy vọng nha.

Thùy Anh gật đầu:

– Lúc nào mà em chẳng hy vọng, luôn luôn cầu nguyện phật trời cho em sáng mắt dù em làm lụng cực nhọc, vất vả cũng chẳng oán than một lời.

Khắc Tâm bật cười:

– Em có lòng thành tâm, anh nghĩ em sẽ được như ý.

– Nhưng em làm gì mà có tiền chữa trị, em không dám nhờ vả anh mãi.

Khắc Tâm cất giọng lo lắng:

– Em đừng suy nghĩ chuyện tiền bạc nhiều. Anh có thể nhờ các hội từ thiện giúp đỡ cho em. Biết đâu em có nhiều cơ hội.

Lần này Thùy Anh thật sự mừng rỡ:

– Có thật không anh?

– Là thật đó. Nghe đâu có đoàn phẫu thuật "Ánh sáng" do các bác sĩ tiến sĩ ở Paris sắp sang Việt Nam thể nghiệm phương pháp tái tạo giác mạc cho các bệnh nhân bị bóng nặng. Anh đang tìm cách liên lạc với họ trị bệnh cho Thùy Anh nha.

Thùy Anh chợt thấy lòng hy vọng tràn trề. Cô sung sướng muốn chảy nước mắt:

– Anh tốt với em quá Bình ạ. Ơn anh, biết bao giờ em quên.

– Đừng nặng ơn với anh. Mọi việc còn phải nhờ người khác mới mong thành công em ạ.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Ai vậy Khắc Bình? Có phải anh Khắc Tâm không?

– Tại sao em nghĩ như vậy?

– Vì ngoài anh ấy ra, đâu có ai nhiệt tình giúp đỡ cho chúng ta. Em mang ơn anh ấy suốt đời. Kiếp này không trả được em hẹn kiếp lai sinh.

Khắc Tâm đùa:

– Còn em hẹn với Khắc Bình thế nào?

– À! Em sẽ trả ơn anh Bình trước, và Khắc Tâm sau mà.

– Em rạch ròi quá nhỉ! Thôi đừng nói chuyện ấy nữa, ơn nghĩa còn xa lắm.

Em lo chuyện trước mắt giúp anh đi.

Giọng Thùy Anh ngọt ngào:

– Chuyện gì vậy anh?

Khắc Tâm nói rành rọt:

– Em phải ăn uống cho khỏe vào để chờ ngày giải phẫu mắt nữa đó.

Thùy Anh reo lên như đứa bé:

– Ôi! Sung sướng quá! Em hứa sẽ lo sức khỏe cho mình thật tốt chờ ngày vui ấy Khắc Bình ạ. Anh hứa rồi nha. Chừng nào họ sang Việt Nam hả anh? Em nôn quá. Em mơ ước ngủ một đêm, buổi sáng nào đó mắt em bỗng sáng lại.

Phép màu nhiệm mà em ao ước sắp trở thành hiện thực rồi. Thật là kỳ diệu!

Lời ao ước của Thùy Anh thật chân thành, cô đang khát khao cháy bỏng tìm lại ánh sáng cho mình. Ước mơ của cô quá lớn, Thùy Anh nghĩ sẽ không bao giờ cô dám mơ tới. Vậy mà Khắc Bình và Khắc Tâm đang gieo cho cô niềm hy vọng tràn trề.

Khắc Tâm bóp nhẹ bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh giá của Thùy Anh, như đang tiếp thêm cho cô niềm tin và nghị lực. Cô để yên tay mình trong bàn tay ấm áp của anh hạnh phúc vô vàn.

Đỗ Quyên ngồi trong quán cà phê “Sành điệu” nghe nhạc. Tiếng hát của ca sĩ Mỹ Tâm sôi động không phù hợp với tâm trạng của cô lúc này.

Đã gần cả tháng nay, Khắc Tâm đi đâu biệt tăm. Một cú điện thoại cũng không thèm gọi. Việc gì khiến anh ấy quên mình như thế?

Đỗ Quyên vốn là cô tiểu thư giàu có, buồn thế thôi chứ cô không đời nào hạ mình gọi anh.

Nhưng lần này Đỗ Quyên sợ Khắc Tâm có chuyện gì, liền hẹn anh đến đây đây. Đã ba mươi phút trôi qua, Khắc Tâm vẫn chưa đến.

Mưa ngoài trời đổ như trút. Con mưa bất chợt chảy dài trên tấm kính của quán cà phê.

Con mưa vô tình đã ngăn bước chân Khắc Tâm đến. Xem ra Khắc Tâm còn vô tình hơn cả cơn mưa ngoài kia.

Đỗ Quyên cứ lặng nhìn cơn mưa ngoài trời không dứt. Cô uống ly nước cà rốt màu cam rất hấp dẫn, nhưng Khắc Tâm lỡ hẹn làm cho vị sinh tố ngon lành bỗng trở nên tẻ nhạt vô cùng.

Lần này, mình không thể không gặp Khắc Tâm cho được ...

Có tiếng xe mô tô dừng trước quán cà phê. Khắc Tâm bước vào quán kiểm tìm. Đỗ Quyên đã trông thấy anh, nhưng cô không buồn gọi.

Khắc Tâm bước đến bên cô, ngồi xuống và bảo.

– Em ngồi đây để anh chờ mỏi cả mắt.

Đỗ Quyên giận dỗi quay đi:

– Anh chờ ở đâu? Vũ trường, quán bia ôm hay karaoke? Em đã ngồi tàn cả cơn mưa, hết mấy ly nước, gần bốn mươi phút trôi qua, anh biết chưa?

– Sao em bảo anh đến quán cà phê "Trung Nguyên" làm anh chờ mãi. Anh cũng giận em vô cùng.

Đỗ Quyên liền nhìn mái tóc ướt nhẹp của anh đành phì cười:

– Anh không gạt em chứ?

– Ai mà rồi rảnh gạt người như thế.

– Nếu như vậy, sao anh nhầm được cơ chứ?

Khắc Tâm cười hòa:

– Cứ cho là anh nghe nhầm đi. Em gặp anh có việc gì vậy Đỗ Quyên?

Cô nhúm mày khó chịu:

– Anh muốn có việc gì ... chúng ta mới gặp nhau ư? Lúc này em thấy anh rất lạ. Hay là anh đã thay đổi?

Khắc Tâm cười vui vẻ:

– Em bảo anh thay đổi, sao em không nhìn lại mình, xem vẻ dịu dàng, thủy mị của em đâu mất rồi? Anh ngán nhìn thấy mặt mụ phù thủy đang nhe răng định nuốt chửng mình lắm, hiểu chưa?

Đỗ Quyên liếc nhìn anh về âm ỉ:

– Người ta như thế này mà anh bảo là phù thủy, thật quá lắm. Em không thèm nói chuyện với anh nữa.

Khắc Tâm định không đùa:

– Nếu em không thèm nói chuyện, sao em lại gọi anh đến đây làm gì?

Đỗ Quyên định làm nũng thêm:

– Em muốn hành anh đi cho mệt được không?

– Vậy thì cô ác quá rồi Đỗ Quyên.

– Ai bảo anh bảo em là phù thủy làm chi.

Khắc Tâm mỉm cười trêu Đỗ Quyên:

– Có phải em nhớ anh nên gọi anh đến đây không?

– Không hề. Bởi vì cả tháng nay, anh có nhớ đến em đâu mà nhắc. Nhớ anh, thà em đến quán cà phê nghe nhạc sẽ thú vị hơn.

Khắc Tâm cười rồi đứng lên:

– Không ngờ đội mưa, đội gió đến đây để nghe em mắng như thế. Anh về nha!

Thấy Khắc Tâm có vẻ nói thật, Đỗ Quyên muốn anh ở lại liền giữ anh bằng cách khiêu khích:

– Chẳng lẽ đến nơi rồi, anh không mời bạn gái của mình uống một chút gì à?

Khắc Tâm đưa mắt nhìn hai ly nước còn dở dang lắc đầu:

– Em uống gì?

– Uống gì, anh không biết à?

– Sao hôm nay xem ra em vừa khó chịu, vừa khó tính, làm gì anh có thể biết em muốn uống loại nước nào khi trên bàn đã cạn hết hai loại. Đỗ Quyên! Em định quảng cáo cho hãng nước ngọt nào thế?

Bị chọc quê, Đỗ Quyên đỏ mặt. Cô gọi to:

– Cho hai ly cà phê đen.

– Em định đùa với anh à? Anh đâu có thích, cả em cũng vậy. Bộ em bị trúng tà hả?

– Giận anh, uống cho bỏ ghét.

Đỗ Quyên ngồi lắc lư trên ghế nhìn ra đường. Con mưa rào đã dứt từ bao giờ. Có Khắc Tâm đến, sao cô chẳng vui chút nào. Cô bắt đầu tra vấn anh:

– Cả tháng nay, anh làm gì biệt dạng thế?

Khắc Tâm nói nhanh:

– Anh bận nhiều việc nhà cần giải quyết.

Cô ngân người ra mặt lúc rồi bảo:

– Có phải anh lại lo chuyện nhân đạo và làm từ thiện không? Chuyện như vậy anh cũng giấu em à?

– Không phải thế. Chuyện riêng, mong em thông cảm.

– Nếu anh nói như thế, em không thắc mắc nữa. Nhưng em nghe người ta bảo, cô gái ở trọ nhà anh bị bông mù mất đúng không?

– Sao em biết?

– Em hỏi anh Hoài Tân. Anh ấy chứng kiến từ đầu đến cuối nên kể cho em nghe.

Khắc Tâm gật đầu:

– Cô ta bị mù, mẹ anh là người gián tiếp làm cho cô ấy mất hết tương lai, nên anh phải thay mẹ giúp đỡ cô ấy chữa lành bệnh em à ...

Đỗ Quyên hơi bất bình:

– Mẹ anh chẳng ra làm sao. Hại người ta, giờ bắt anh phải đến lo cho cô ta, bắt công quá. Anh hơi sức đâu mà lo chuyện tâm phào. Em không thích đâu.

Khắc Tâm có vẻ không hài lòng về quan niệm của Đỗ Quyên. Anh và cô ấy rất khác nhau về quan điểm sống dù cả hai đều giàu có. Nhưng Khắc Tâm ra đời sớm từng trải, cuộc sống của anh từng gặp khó khăn, anh biết yêu thương những người nghèo khó hoạn nạn. Riêng Đỗ Quyên thì không. Cô cho rằng mỗi người có cuộc sống riêng sở phận riêng. Họ nghèo khổ vì họ không biết lo. Mặc họ.

Khó mà làm cho cô hiểu giống anh.

Khắc Tâm muốn chuyển đề tài:

– Em không lo công việc của mình lại có thì giờ rảnh mà đi lang thang hoài vậy.

Đỗ Quyên lắc đầu:

– Việc của em, em biết lo. Em đang lo cho anh kia.

– Anh chẳng làm gì để người khác phiền cả.

– Nhưng anh xem em là gì mà nói như vậy? Em muốn biết thật ra anh làm công việc gì mà chẳng ổn định?

Giọng Khắc Tâm bỗng gay gắt sau cái chau mày khó chịu:

– Anh nghĩ em đừng nên chõ mũi vào công việc của người khác, sẽ gặp phiền phức đó.

Đỗ Quyên ngồi yên không nói gì. Khi ở cạnh Khắc Tâm thế này, cô mới cảm nhận được cái cảm giác buồn mơ hồ. Khắc Tâm không thể khơi gợi lên ngọn lửa trong cô khiến cô cảm giác tình yêu là đẹp. Đỗ Quyên bàng hoàng nhận ra đây chưa phải là tình yêu đích thực của mình, chẳng lẽ cô ngộ nhận tình cảm của Khắc Tâm đối với mình từ ngần ấy năm trời? Khắc Tâm bảo cô khi yêu thì không cần suy nghĩ gì cả, bây giờ cô mới thấy đúng. Nếu tình yêu mà đắn đo lo nghĩ nhiều sẽ phiền phức cho nhau. Nhưng Đỗ Quyên chỉ muốn tìm hiểu nghề nghiệp, công việc của anh cũng chẳng được. Mỗi lần nhắc đến là cô đều thất vọng vô cùng.

Giọng của Khắc Tâm bỗng xa vời như chìm vào khoảng không đang im vắng:

– Anh xin lỗi hơi quá lời với em. Nhưng anh không thích ai nói đến cuộc sống riêng tư của anh, ngay cả sau này nếu em là vợ của anh cũng vậy.

– Có lẽ điều ấy em chưa nghĩ đến vì chúng ta rất yêu nhau.

Khắc Tâm nhìn cô, nhưng Đỗ Quyên không hề thấy nét cảm xúc nào trên mặt anh:

– Và anh cũng nghĩ là em nói đúng.

– Là sao?

– Chúng ta hình như không hợp nhau lắm, tình yêu bình vũng hay không là do thời gian đo giùm. Anh muốn chúng ta chờ một thời gian nữa sẽ tốt hơn.

Đỗ Quyên cũng giận anh ghê. Lúc nào gặp nhau, anh cũng hăm dọa cô như thế. Có lẽ cô luôn là người nhún nhường trước, nếu cô không muốn có chiến tranh lạnh xảy ra. Cô bỗng thay đổi ý định:

– Anh không biết chuyện ấy, em chỉ nói đùa thôi. Bây giờ chúng ta đi shopping nha!

Khắc Tâm thấy Đỗ Quyên hiền dịu trở lại, lòng anh lại chùng xuống. Trong cuộc đời anh, anh ghét nhất những người tò mò, tính toán tiền nong, lợi dụng anh ... Khắc Tâm gật đầu.

– Em muốn đi đâu cũng được.

– Anh chờ em nha!

– OK!

Đỗ Quyên bước đi, dáng nhún nhảy điệu dàng. Cô ngồi tẻo chân trên chiếc mô tô phân khối lớn. Thấy cách ngồi hờ hênh, Khắc Tâm nhíu mày:

– Em ngồi ngay ngắn, kéo roi xuống đường đấy.

Đỗ Quyên cười, cảm cô tựa vào vai anh thân thiết. Đôi bàn tay cô quấn lấy người anh gọn gàng:

– Anh thấy dễ chịu không?

Khắc Tâm nghiêm túc:

– Anh chỉ lo cho em thôi, còn anh thế nào cũng được.

– Anh này, chạy đi.

Đỗ Quyên nũng nịu để được Khắc Tâm yêu chiều, không ngờ anh lúc nào cũng giữ kẽ. Tình yêu đến với nhau đã ba năm, trong ngần ấy năm, cô đã nhận được bao nhiêu nụ hôn của anh, được mấy lần anh đưa đi phở dạo? Thật đáng buồn!

Đỗ Quyên tự nhiên thấy vui vì hôm nay Khắc Tâm vui vẻ đi chơi với cô. Lần đầu tiên cô có một niềm vui nho nhỏ. Cô định sẽ rủ anh đi chơi cả buổi nay.

– Chúng ta đi đâu, Đỗ Quyên?

– Tùy anh!

– Anh đưa em về nhà nha?

– Không được. Về đó buồn chết.

– Vậy đi đâu?

– Chúng ta đi Đầm Sen chơi.

– Sao lúc này em bảo đi shopping?

Đỗ Quyên thụng mặt:

– Nhưng bây giờ em muốn đi chơi xa.

Khắc Tâm cho xe chạy chậm:

– Sao em không hỏi anh có rảnh không?

– Em nghĩ là lúc này anh rảnh, vì cả tháng nay anh không hề đi làm.

– Ai nói với em như vậy?

– Bà Mộng Sương!

– Là mẹ anh à?

– Đúng. Nhưng anh đừng cho là mẹ mình nhiều chuyện. Em hỏi, bà ấy mới nói đấy.

– Ra là vậy.

Khắc Tâm hơi ngần ngại cho xe chạy đi. Anh đưa Đỗ Quyên trở về nhà cô, khiến Đỗ Quyên thắc mắc:

– Anh đưa em đi đâu vậy?

– Đưa em về nhà.

– Nhà ai?

– Nhà em.

Vừa nói, chiếc xe đã dừng lại trước cổng nhà của Đỗ Quyên. Khắc Tâm mỉm cười nhẹ nhàng bảo:

– Thôi, em vào nhà nghỉ ngơi. Hôm nào gặp lại, anh sẽ đưa em đi chơi. Hẹn gặp lại nha!

Đỗ Quyên giận xanh cả mặt, cô nói không nên lời:

– Anh ... tại sao anh lại làm như vậy Khắc Tâm?

– Thật ra anh không rảnh. Em đừng buồn nha!

Đỗ Quyên đỏ mặt, cô thầm cảm ơn bóng mát của bóng cây trước mặt:

– Tôi ghét cách nói tự tin của anh. Anh không bao giờ biết nghe ý kiến của người khác. Anh độc đoán lắm. Anh có thể bắt buộc người khác làm theo ý anh, nhưng anh đừng quá chủ quan.

Nói xong cô vùng vằng bỏ đi và đóng ầm cánh cổng sau lưng mình.

Khắc Tâm thấy buồn cười vì cách nói của cô. Anh đến đây không muốn làm cho cô nổi giận. Đã từ lâu anh luôn phấn đấu đến với cuộc sống, chỉ mong sao có một tương lai tốt đẹp và bao giờ cũng có Đỗ Quyên sánh cùng anh trong những giấc mơ. Nhưng càng ngày, anh càng nhận ra sự cách biệt giữa hai tâm hồn và cách sống. Khắc Tâm vẫn không nản lòng. Anh muốn đưa Đỗ Quyên vào quỹ đạo mà anh đang mơ ước. Đôi khi Đỗ Quyên làm anh thất vọng, vì tính khí cô sao càng ngày càng giống bà Mộng Sương.

Khắc Tâm nhẹ lắc đầu rồi cho xe phóng đi. Phải chăng trong tình yêu anh đang chọn người sai lầm?

Thùy Anh sau khi dùng điểm tâm thường ra hành lang đứng ngóng xuống đường hàng giờ. Cô đứng yên lặng như thể làm cho vú Thơm lấy làm lo lắng trong lòng.

Việc ấy xảy ra mấy hôm nay. Ngày nào cũng như thế ... đều đều.

Vú Thơm lấp ló đứng nhìn. Khắc Tâm đi tới hỏi:

– Vú đang nhìn cái gì ở đó.

Vú Thơm quay sang Khắc Tâm nói nhỏ:

– Cậu xem kia. Cô ấy tìm cái gì ở dưới đã mấy ngày như vậy rồi. Có hôm trời mưa vẫn không chịu vào nhà.

Khắc Tâm lắc đầu im lặng rồi đi về phía Thùy Anh, tươi cười bảo:

– Em thích cái cảm giác ở đây lắm à?

– Sao anh biết?

– Vì anh nghĩ người ta yêu thích cái gì, người ta hay tự tìm đến với nó.

– Không phải đâu. Em đang mong chờ một điều.

Khắc Tâm quá bất ngờ trước sự bình tĩnh của Thùy Anh. Cô quay về phía anh:

– Em mong chuyện gì?

– Anh đã quên là anh hứa với em chuyện gì sao?

Khắc Tâm không kịp nhớ liền thắc mắc:

– Anh hứa chuyện gì? Anh xin lỗi ...

Thùy Anh thở dài, cô cất giọng đều đều buồn tênh:

– Em nghĩ đúng mà. Có phải anh thấy em mù nên tội nghiệp mà hứa như thế không?

– Thật ra anh ... chẳng nhớ.

Thùy Anh ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó về mặt hoang mang, nhăn nhó:

– Vậy mà em cũng tin đó là sự thật em tin một ngày nào đó mắt em bừng sáng. Cái ước mơ được nhìn thấy anh, thấy ba em và mọi người chỉ còn lại trong giấc mơ mà thôi.

Khắc Tâm chợt hiểu ra anh kêu lên:

– À ... Anh nhớ ra rồi! Thì ra em muốn nói về việc phẫu thuật mắt phải không?

Thùy Anh chán nản thật sự:

– Anh đừng vì sự sống của em mà gạt em mãi. Em chấp nhận nó từ lâu rồi, chấp nhận cái số phận nghiệt ngã ấy.

Khắc Tâm vội khuyên:

– Không phải anh gạt em đâu. Anh đã liên lạc với đoàn phẫu thuật "Ánh sáng" mấy hôm trước và ghi tên em vào đó rồi. Chỉ vì một số trục trặc nhỏ, họ hẹn ba tháng nữa sẽ sang Việt Nam, trễ hơn dự định trước đây.

Thùy Anh lặng người đi trước tin này:

– Vậy mà em cứ tưởng vài mươi ngày. Lâu quá, em không chờ nổi đâu.

Khắc Tâm thấy tội cho Thùy Anh quá. Thì ra cô đang mong từng giờ, từng ngày đoàn phẫu thuật đến. Họ đến tức là hy vọng. Không có tin tức họ, Thùy Anh hoàn toàn vô hy vọng, cô buồn da diết:

– Anh Khắc Bình! Anh nói thật cho em biết đi. Anh đừng gieo hy vọng cho em mãi. Mầm hy vọng không nảy nở thì sự tuyệt vọng càng gia tăng, càng lớn.

Lúc đó khó mà cứu vãn nổi.

– Em nói đúng. Nhưng anh có lừa dối em làm gì. Ngày nào anh cũng mong họ đến. Nhưng họ còn có trăm ngàn công việc cần làm, em thông cảm cho họ đi.

Thùy Anh bật khóc ngon lành:

– Có khi nào cả đời này, họ không đến không anh?

Anh khẳng định cho cô yên lòng:

– Anh Khắc Tâm hứa giúp em việc này thì chuyện gì chẳng thành công.

– Anh Khắc Tâm hứa giúp em?

– Đúng. Bấy lâu nay, anh ấy chạy vạy lo cho em chuyện này. Em đừng nghĩ quấy cho bọn anh.

Thùy Anh lại bùng lên hy vọng. Cô bỗng thấy bán tín bán nghi. Hay là Khắc Bình muốn trị bệnh tinh thần cho cô mà bày ra cái trò phẫu thuật này cho cô tin mà yên tâm chữa trị?

Mọi sự cố gắng ở đây chẳng có kết quả gì. Thuốc Khắc Tâm mua từ Thái Lan về để chữa trị cho cô không có tín hiệu khả quan. Mù vẫn hoàn mù. Nguồn ánh sáng đời cô có lẽ đã vĩnh viễn tắt lịm từ cái đêm ở vũ trường ấy. Vĩnh biệt nguồn ánh sáng mà mẹ cha sinh ra cho cô. Thùy Anh lại xúc động trào nước mắt.

– Em đừng có khóc hoài, không tốt đâu Thùy Anh.

– Nhưng anh Khắc Tâm bảo khi buồn em cứ khóc, mọi đau khổ sẽ vơi đi nhiều. Khắc Bình! Em buồn lắm.

Khắc Tâm nắm bàn tay lạnh giá gầy gầy của cô bóp nhẹ nhẹ:

– Có anh bên cạnh, em hãy vững tin lên em ạ.

Cô vẫn lắc đầu thở dài:

– Tự tin để làm gì hả anh, khi tất cả vẫn là sự thật đau lòng?

Khắc Tâm nhìn cô, giọng trầm ấm vang lên:

– Anh đã nói là đoàn phẫu thuật "Ánh sáng" sẽ sang Việt Nam một ngày gần đây. Nếu em mãi lo buồn bệnh mắt nặng thêm thì làm sao mà chữa trị cho khỏi.

Hãy tin anh đi!

– Em muốn tin anh lắm nhưng lòng tự tin của em vẫn tắt lịm khi anh bảo họ sang Việt Nam vài ba tháng nữa. Em không thể mong chờ nổi. Anh biết không?

Đã mấy ngày nay em mang bao nhiêu niềm hy vọng. Tất cả em gởi vào đó, ngày đêm mong ngóng trông chờ ...

– Và em đã đứng cả dưới mưa đúng không? Em mong trời mau sáng mau tối, đêm qua ngày lại để được thấy nguồn ánh sáng của mình chứ gì. Anh hiểu, anh hiểu em lắm, Thùy Anh.

Thùy Anh gật gù:

– Anh đã hiểu em, rất hiểu em. Em biết anh luôn là người yêu thương em nhất. Chính anh đã giúp đỡ em lúc em đau khổ nhất. Em luôn cảm phục, quý trọng và kính nể anh, Khắc Bình ạ.

– Sao em không chịu nghe lời anh?

– Em không nghe anh thì em biết nghe ai bây giờ. Nhưng điều kiện và hoàn cảnh xung quanh buộc em phải nhìn lại mình anh ạ.

– Em định làm gì?

Thùy Anh nói giọng cười mở và chân tình hơn:

– Em vẫn còn nợ bác Hai anh một số tiền lớn và hiện nay em đã ăn nhờ ở đậu, sống bằng lòng tốt của anh và anh Khắc Tâm, việc này kéo dài không thể được đâu anh.

Khắc Tâm dừng mắt trên mặt cô gái có đôi mắt quá đẹp lại vô hồn thế kia mà tư lự suy nghĩ miên man. Chỉ một phút thôi ... để hậu quả khó lường. Vậy mà bà Mộng Sương chẳng chút áy náy trong lòng. bấy lâu nay, bà không hề quan tâm đến cuộc sống tăm tối đầy đau khổ của cô gái ấy. Chính bà đã góp phần đánh mất tương lai của Thùy Anh. Khắc Tâm càng nghĩ càng giận. Anh không thể nào bỏ mặc Thùy Anh với cuộc sống tăm tối, không có hiện tại lẫn tương lai như thế. Tội lỗi này ai mang đây?

Khắc Tâm bóp trán suy nghĩ rồi lựa lời khôn khéo khuyên cô:

– Em cứ nói mãi ơn nghĩa lúc này không giải quyết được gì đâu. Với lại anh Khắc Tâm chẳng tính toán, em lo gì chuyện ấy.

Thùy Anh đưa đôi mắt hướng về phía xa, cất giọng đều đều:

– Chính vì lòng quảng đại của anh Khắc Tâm, khiến em phải suy nghĩ nhiều.

– Em nói sao?

Cô nói tiếp:

– Anh Khắc Tâm không nói, không than, anh ấy phải cực khổ lắm mới kiếm tiền chi dụng trong gia đình, lại phải nuôi em mất mấy tháng nay. Chắc anh ấy khổ lắm mà không dám nói đó.

Khắc Tâm ngạc nhiên:

– Sao em biết? Em suy diễn lung tung nữa rồi. Anh Khắc Tâm không cực khổ như em nghĩ đâu.

Thùy Anh hơi khó chịu. Cô nhíu mày:

– Anh Khắc Bình nè! Anh phải nhìn lại mình đi. Anh giúp em cũng từ nguồn của cải của Khắc Tâm mà ra. Chúng ta không nên lạm dụng lòng tốt của anh ấy nữa. Em quyết định rồi.

Khắc Tâm rất xúc động trước lời lẽ chân thành, chí tình chí nghĩa của cô.

Anh hỏi:

– Em quyết định thế nào?

Mấp máy đôi môi, Thùy Anh như sợ Khắc Tâm nghe thấy, cô nói nhỏ:

– Trước khi em nói, anh hứa với em chuyện này đi.

Khắc Tâm lúng túng nhưng vờ cười cho cô khỏi nghi ngờ:

– Chuyện gì cứ nói, anh hứa!

– Hứa suông ư? Không được.

– Em bắt anh làm gì?

– Thề đi, em mới tin.

– Chuyện này anh không quen thề.

– Hừ! Vậy em không thề nói cho anh nghe.

Khắc Tâm đâm hoảng liền bảo:

– Thôi thôi ... Để anh thề. Anh là Khắc Bình, hứa không nói chuyện này cho ai biết. Nếu vi phạm, sẽ bị xử tội theo luật hiện hành.

Thùy Anh cười to:

– Anh đùa kỳ quá. Anh thề khôn thiệt ... để em nói cho rồi.

– Em nói đi!

– Em muốn về quê sống với cha quăng đời còn lại anh à. Vì ở lại đây, em luôn là gánh nặng cho anh Khắc Tâm, vú Thơm và nhất là anh đó.

Vú Thơm mang nước uống cho hai người. Bà nghe Thùy Anh đòi về quê liền xen vào:

– Không được đâu. Ông Ba vẫn chưa khỏe, nếu cô về quê, ông ấy biết con gái mình như thế này, ông sẽ ngã bệnh cho mà xem. Lúc đó cô làm sao lo nổi.

Thùy Anh nghe vú Thơm nói, cô mím môi suy nghĩ rất nhiều:

– Nhưng cứ làm phiền anh Khắc Bình mãi, con khổ lắm vú Thơm.

Khắc Tâm nói luôn:

– Anh có nói gì đâu?

– Biết là anh thương em không nói gì, nhưng em không thể ngồi không mà buộc người khác lo cho mình mãi. Em muốn vươn lên tự sống như người khác.

Khắc Tâm và vú Thơm cố tìm lời giữ cô lại Sài Gòn để tiếp tục điều trị.

– Cô về quê làm gì có điều kiện chữa trị đôi mắt. Đi tới lui khó lắm. Thôi, cứ ở lại với chúng tôi đi.

– Em thấy chưa, vú Thơm cũng chẳng nề hà gì khi chăm sóc cho em. Em hãy xem như đó là bổn phận của mỗi người đi, tâm hồn em sẽ thư thái hơn.

Thùy Anh cứ nằng nặc đòi về:

– Mọi người tốt với em như thế cũng quá đủ rồi. Em cảm thấy mình luôn là gánh nặng cho Khắc Bình. Anh còn phải lo cho bản thân anh học hành nữa, em sẽ về quê nay mai thôi. Sau này ổn định, em sẽ tìm cách trả ơn này cho mọi người.

– Nhưng ba em thì sao? Phương Hà đã dặn là không cho bác ấy biết. Em về, Phương Hà biết ăn nói làm sao. Hay là cứ ở lại, anh và Khắc Tâm tìm cho em một công việc gì đó nhé.

Thùy Anh cắn môi suy nghĩ. Trong khi Khắc Tâm đang đóng vai Khắc Bình, nghe cô nói như thế Khắc Tâm càng yêu quý và cảm thông với Thùy Anh hơn.

Cô gái ấy luôn nghĩ về người khác chứ không hề sống cho mình.

Sau một đêm suy nghĩ, anh sang phòng Thùy Anh tìm cách gợi chuyện:

– Thùy Anh? Em đang làm gì vậy?

Nghe tiếng động cô giật mình ngẩng đầu lên:

– Anh hả Khắc Bình?

– Anh đây.

– Có chuyện gì không anh?

– Em sẽ ở lại đây với anh nha?

– Em sợ anh phải lụy cả đời vì em. Anh còn lo sự nghiệp riêng của mình mà.

– Có phải em muốn làm công việc gì đó để kiếm tiền phụ cho anh và Khắc Tâm thì em bớt áy náy không?

– Em chưa nghĩ đến.

– Anh nghe nói có một tiệm mát-xa gần ở đây do các người khiếm thị hành nghề. Anh đã xin cho em vào đây làm rồi đó.

Thùy Anh chợt mừng rỡ:

– Anh giúp em đi làm hả Khắc Bình? Bao giờ thì em đi làm?

– Ngay buổi chiều nay.

– Ôi! Không ngờ anh thật là chu đáo. Mới nói đã làm, đúng là Khắc Bình mà.

Khắc Tâm cười nhạt. Khắc Bình nghe được những lời của Thùy Anh khen chắc cậu sẽ xấu hổ mà chết mất. Thùy Anh tin tưởng vào Khắc Bình quá. Và đây cũng chính là cơ hội để anh vực dậy niềm tin trong cô, một cô gái vốn yếu đuối nhưng luôn tiềm tàng một trái tim yêu thương nóng bỏng và rất yêu đời, yêu cuộc sống.

– Chiều nay, anh đưa em đi nha?

Thùy Anh gật đầu:

– Vậy mà em định thu xếp quần áo về quê đó. Anh Bình tốt với em quá.

– Thôi, đừng có nói nữa. Anh ghét ai khen mình lắm.

– Được rồi. Em muốn khen anh, em sẽ để trong bụng, trong đầu. Em cảm ơn anh đã giúp em. Em muốn thế này, anh thấy có được không?

Khắc Tâm lắng nghe, cô quơ gọn mớ quần áo vào túi xách. Anh cản lại bảo:

– Em vừa bảo là không về quê, sao lại bỏ quần áo vào túi xách nhẩn nhúm hết. Để đây lát nữa vú Thom giúp em.

– Không, em tự làm được mà. Em sẽ làm cho anh xem.

Thùy Anh quyết tự mình khẳng định mình cho Khắc Bình xem, để anh ấy không coi thường cô. Nhưng Khắc Bình có bao giờ coi thường cô đâu. Do là do cô nghĩ ra mà thôi.

Thùy Anh định hướng rồi bước đi. Bước đi chậm nhưng chắc hơn những những ngày đầu ủ rũ. Thùy Anh đến cái kệ, cô lấy mấy cái móc và tự tay móc quần áo lên ngay ngắn ... Rồi cô ngồi xuống gần đó.

Thấy Khắc Tâm im lặng, cô hỏi:

– Anh còn đó không Khắc Bình? Anh có thấy em làm được việc không?

Khắc Tâm xúc động lặng người trước sự cố gắng của cô. Anh nhẹ nhàng bảo:

– Em làm tốt lắm. Họ sẽ muốn em đó. Không uống công anh giới thiệu.

Thùy Anh tíu tít:

– Vì em sợ anh bị bề mặt nên em sẽ cố gắng làm tốt.

Sợ cô vất vả, Khắc Tâm cười, nói:

– Thật ra công việc ấy cũng dễ làm thôi, em không cần lo lắng quá sẽ không có lợi cho sức khỏe.

Thùy Anh hí hửng hỏi anh:

– Chiều nay, em đến đó phải ăn mặc đàng hoàng một chút. Anh xem cái áo này màu xanh có đẹp không?

– Em vẫn nhớ từng cái áo của mình sao?

– Nhớ chứ. Chỉ có điều bây giờ không thấy và không biết nó cũ kỹ, đẹp xấu thế nào.

Khắc Tâm muốn thờ dài nhưng sợ cô nghe liền đổi giọng vui cười luôn:

– Đẹp lắm! Em mặc gì mà chẳng đẹp.

– Đừng có khen nịnh ghen. Em hỏi thật mà.

Nhìn nét ngây thơ đáng yêu của Thùy Anh, Khắc Tâm chợt thấy vui vui theo:

– Anh nói thật. Ai thèm nịnh em làm chi.

Thùy Anh đặt chiếc áo lên trước. Hình như cô rất nôn nóng muốn đi làm.

Thùy Anh nói:

– Buổi sáng em sẽ đi bán vé số hoặc bán hoa vải, còn buổi chiều em sẽ đi làm chỗ anh giới thiệu. Em nghĩ số tiền mình kiếm sẽ khá khá. Em nghĩ đến việc ăn bám mãi vào anh Khắc Tâm, làm em không chịu nổi.

Không ngờ cô lại đòi đi bán vé số, Khắc Tâm hơi hoảng anh ngăn lại:

– Em đi đứng khó khăn, đường phố xe cộ qua lại như mắc cửi, bọn choai choai lái xe bạt mạng, bán vé số cần đi nhiều nơi mời khách, nguy hiểm lắm!

– Nhưng em thấy mấy người mù vẫn dò dẫm trên đường, không ai làm hại họ đâu.

– Đành vậy không ai hại, nhưng chuyện rủi ro ai tính trước được. Anh sợ cho em lắm.

– Em muốn làm thêm. Anh nghĩ cách giúp em đi.

Thùy Anh thúc giục anh như đứa trẻ đòi bánh làm Khắc Tâm bật cười. Cô nắm cánh tay rắn chắc của anh lắc mãi:

– Được rồi. Yên nào, để anh nghĩ cách.

Thùy Anh ngược mặt lên vẻ chờ đợi:

– Có rồi chưa?

Khắc Tâm kêu lên mừng rỡ:

– Có rồi. Anh sẽ đưa em ra các góc đường cho em vừa bán hoa vải vừa bán vé số dưới mấy tán lá cây sẽ tốt hơn.

Thùy Anh chớp mi cảm động:

– Có xa lắm không anh?

– Cũng gần thôi.

– Nhưng anh đến trường khá sớm, làm sao mà đưa đón em ngày hai ba lượt.

Biết đâu em đang làm phiền anh nhiều hơn.

Khắc Tâm cười to (giống Khắc Bình):

– Em lại lo xa. Coi chừng chưa lớn tuổi đã trở thành bà cụ non, người ta cười chết.

– Bộ giống lắm à?

Nhìn vẻ mặt phụng phịu của Thùy Anh, Khắc Tâm thấy cô thật xinh xắn lạ.

Anh cười bảo:

– Đừng buồn cô bé ạ. Em vẫn xinh xắn như ngày nào.

Thùy Anh e thẹn cúi đầu:

– Em nghĩ mình xấu như ma lem thì có. Người bị bóng, trông đáng sợ lắm.

Khắc Tâm cười lớn:

– Em không đáng sợ mà ngược lại đáng yêu nữa là khác. Bằng chứng anh vẫn ở cạnh em mỗi ngày.

– Tại anh thương hại em nên anh cố gắng.

– Hừ! Ai mà thương hại chứ. Em kỳ cục ghê!

– Em nhớ mình đã xem bộ phim "người chồng má", thật đáng sợ lắm.

Khắc Tâm lắng nghe cô kể. Anh hỏi dồn:

– Bộ phim ấy có gì làm em sợ?

– Em sợ gương mặt của chàng trai khi bị bỏng. Khởi Hiền đẹp tựa như vàng trắng rằm. Họ yêu nhau, cô gái xinh đẹp như Hằng Nga. Trai thanh, nữ tú tình yêu vượt qua bao sóng gió mới có được. Chỉ một cơn hỏa hoạn, thần lửa đã cướp mất bộ mặt xinh đẹp của chàng. Từ đó sợ người yêu sẽ chết khiếp, chàng đã đau đớn giả chết. Cô gái chung thủy ôm hình người chồng quá cố về nhà chồng, nguyện thờ phụng đến trọn đời.

– Và chàng trai đã không đè nén tình cảm của mình, thường tìm đến với người yêu để được nhìn trong chốc lát.

– Cô gái vừa sợ vừa yêu. Chàng đã chạy trốn, quyết vĩnh viễn xa nàng.

– Theo em, cô gái có chịu rời xa anh không?

– Không anh ạ.

– Nhưng cái khó là ở tư tưởng của chàng trai kia, vì mình có bộ mặt gớm ghiếc. Chàng tự ái, đập phá trốn chạy gây nhiều phiền toái.

– Cuối cùng thế nào?

– Anh không xem đoạn kết à?

– Có, nhưng anh không nhớ.

Thùy Anh vỗ vào tay anh bảo:

– Đúng là Khắc Bình, lúc nào cũng quên cả.

– Thôi em nghỉ đi, ngày mai chúng ta đi sớm nha.

Thùy Anh nhắc:

– Nhưng anh mới bảo em chiều nay đến chỗ mát- xa mà.

– Ủ há, mới đó đã quên.

Thùy Anh kêu lên:

– Khắc Bình, ơi là Khắc Bình.

– Anh đây.

– Lúc này em thấy anh hơi đãng trí rồi đó. Hay là nhiều việc quá, khiến anh mau quên như vậy.

– Không đúng, có lẽ vì em cứ đòi về mãi làm cho anh rối trí nên ...

– Đồ thừa em hả. Anh kỳ cục ghê.

Cả hai cười giòn tan. Trong ánh nắng vàng của buổi sáng đẹp trời, Khắc Tâm cảm thấy cuộc đời thật vui vẻ khi anh ở gần bên Thùy Anh. Hình như anh có cảm tình với cô từ lúc nào. Nhưng Khắc Tâm luôn gạt tình cảm ấy sang bên lề cuộc sống. Anh quan tâm đến Thùy Anh chỉ vì anh cảm thấy cô quá đáng thương

số phận nghiệt ngã đường cùng. Tuy nhiên anh không giấu nổi tình cảm của riêng mình. Có lẽ anh đã yêu Thùy Anh chẳng? Sao anh lại dám sống chết, hy sinh tất cả vì cô.

Anh nhân đạo, anh giàu lòng nhân ái chẳng? Nói dối! Lòng nhân ái luôn có giới hạn không thể bao la như thế nếu không có một thứ tình cảm thiêng liêng khác ở bên cạnh tình yêu.

Khắc Tâm định trở về phòng mình. Bỗng vú Thơm chạy lên gọi rồi rít:

– Cậu chủ ơi! Cậu chủ có khách.

Khắc Tâm chưa kịp bước đi, anh đã thấy vị khách xuất hiện ở cầu thang.

– Ai vậy vú?

– Cô Đỗ Quyên đến tìm cậu.

Sợ Thùy Anh phát hiện ra mình, anh vội rời khỏi phòng cô, định đi về phía cầu thang đưa mắt nhìn vú Thơm rồi ra hiệu vú chăm sóc cho Thùy Anh thay anh. Khắc Tâm bước đi.

Thùy Anh lên tiếng gọi:

– Anh Khắc Bình ơi, Khắc Bình! Anh về rồi à?

Khắc Tâm vội đứng lại bảo với vú Thơm:

– Anh đi về phòng mình nghỉ một lát rồi trở cùng đi, được chứ cô bé?

– Được, anh đi nghỉ đi.

Rất may là Khắc Tâm đã chạy vòng vào phòng mình trước khi Đỗ Quyên vào. Cô gõ cửa nhẹ nhàng:

– Anh Khắc Tâm, có nhà không?

– Có. Ai gọi đó?

– Em nè.

Khắc Tâm vội ngáy ngủ:

– Em làm gì tìm anh trưa vậy? Không giận à?

Đỗ Quyên nũng nịu ngồi xuống cạnh anh:

– Em xin lỗi vì em quá đáng làm cho anh phiền trách. Em đến nhờ anh một chuyện được không?

Khắc Tâm tươi cười vỗ trán mình mấy cái cho tỉnh táo rồi bảo:

– Anh nói trước, em muốn nhờ chuyện gì cũng phải báo trước cho anh một tiếng, để anh còn sắp xếp, công việc của anh nhiều lắm.

Đỗ Quyên cảm thấy mất hết hứng thú.

– Nghĩa là bây giờ anh không rảnh à? Em biết trước nên đích thân em đến vẫn không mang lại kết quả gì. Buồn ghê?

Khắc Tâm nhìn Đỗ Quyên ái ngại.

- Lâu lâu em nhờ. Nhưng trưa nay anh có cái hẹn làm ăn, vắng anh không thể nào được.
- Vậy hả? Em không làm phiền anh nữa. Nhưng anh làm ơn cho em đi theo anh chiều nay được không?

Khắc Tâm lắc đầu:

- Anh không thích những nơi làm ăn lại mang theo phụ nữ.
- Là anh nói đó nha. Thôi, em không nhờ vả anh nữa.

Khắc Tâm kéo Đỗ Quyên lại. Dù sao anh cũng không thể đối xử với Đỗ Quyên như vậy.

- Em ở lại một chút, chúng ta nói chuyện không được à?

Đỗ Quyên đưa mắt nhìn quanh:

- Em nghĩ là anh không cần em lắm cho nên em định về ngay. Anh bận lắm mà.

Khắc Tâm mời nước Đỗ Quyên:

- Em uống chút gì đi. Xem có ngon bằng ở quán cà phê không?

Liếc xéo anh Đỗ Quyên hờn giận:

- Anh đừng có nhấc. Lúc nào cũng bận túi bụi để người ta chờ muốn chết.

Giận anh không thể tả.

- Hết giận chưa?

Đỗ Quyên mỉm cười tình tứ:

- Hết cơn này anh lại gây cơn khác. Biết nói thế nào?

Khắc Tâm bật cười, bảo:

- Giận thì giận mà thương thì thương. Anh đi sai đường, em không chịu nổi, đúng không?

Đỗ Quyên nhìn anh mỉm môi chẳng cười:

- Anh thật biết lấy lòng người khác, biết chiếm cảm tình của phái nữ vì tính cách khác người của mình. Em không thích.

Khắc Tâm nhẹ giọng:

- Lúc này em bảo mình định làm công việc gì?

Đỗ Quyên nhướn cặp mày cong nhìn anh:

- Em nghĩ là anh không cần tìm hiểu. Việc của em, không liên can đến anh.

Khắc Tâm khẽ cười nhìn thẳng và mắt cô. Đỗ Quyên muốn tức khi nhìn vào đôi mắt rất sáng của anh. Khắc Tâm nheo mắt đùa:

– Sao em nhớ dai thế. Việc gì cần nhớ nên nhớ, việc không tốt cần quên nên quên. Có như vậy cuộc sống sẽ phong phú hơn.

Đỗ Quyên chớp mắt giọng ghen tức:

– Thôi, em không có thì giờ nghe anh triết lý đâu. Anh đâu phải nhà giáo.

Khắc Tâm nhún vai:

– Nhưng anh có thể đoán đúng người, đúng việc.

Cô cười mỉa mai:

– Em nghĩ công việc của anh chẳng tốt đẹp gì nên lúc nào cũng bí mật giấu giếm. Hay là anh làm nghề thầy bói mà em không biết.

– Nói bậy quá. Em đừng suy diễn lung tung nữa.

Rồi anh cất giọng buồn buồn vừa như tâm sự vừa giải bày:

– Em biết không? Gia đình em và anh không giống nhau. Bà Mộng Sương không phải là mẹ của anh, nhưng bà nuôi anh từ nhỏ nên anh xem bà ấy như mẹ của mình. Ngược lại bà ấy không xem anh là con.

– Vậy à?

Đỗ Quyên ngạc nhiên rồi lặng nghe anh kể tiếp:

– Anh phải lo làm đủ thứ nghề xoay xở cho cả tòa biệt thự này đứng vững.

Ba anh đã để lại di chúc toàn bộ tài sản cho anh, vì thế anh phải lo cho dì Mộng Sương. Nhưng bà ấy thay nhân tình như thay áo, bài bạc, chơi bời ... Anh không thể cùng quan điểm với bà ấy. Tất cả đều phải bí mật với bà ấy. Lâu ngày, anh chẳng biết mình làm nghề gì nữa. Phải chạy việc tay làm hàm nhai mà.

Đỗ Quyên bấy lâu nay không hề biết hoàn cảnh của người yêu mình. Nay nghe anh nói, cô hiểu được lòng anh, cô thấy thương anh nhiều hơn.

Đỗ Quyên ngồi chơi một lát rồi về. Lần đầu tiên cô thấy Khắc Tâm thật đáng yêu. Cô đã nhìn anh bằng con mắt khác.

Sáng hôm sau, Khắc Tâm chở Thùy Anh đến một góc đường của khu vui chơi trong thành phố. Một giỏ hoa vải được anh mua sẵn và mấy xấp vé số cũng được Khắc Tâm chuẩn bị đâu vào đấy.

Khắc Tâm chọn chỗ và trải ni-lông cho cô ngồi vừa bán hoa vải vừa bán vé số. Anh phải ngồi gần đấy xem cô bán. Thùy Anh cất tiếng rao, khi đó Khắc Tâm đặt sẵn tờ giấy ghi hàng chữ "Mua giùm hoa vải, vé số. Cảm ơn!" để cạnh Thùy Anh.

Nghe tiếng ồn ào người qua lại, cô cất tiếng rao:

– Chị ơi! Mua hoa giùm đi. Mỗi cành một ngàn. Mua giùm em đi chị, mua hoa đi anh. Vé số đây. Mua vé số đi bác, cô ơi mua giùm con đi bác.

Thùy Anh ngồi rao dưới tàn lá cây bên đường. Một cô gái xinh đẹp. Hình như cô ấy mù. Thật tiếc quá, người qua lại bên đường nghe tiếng rao tò mò nhìn ngó rồi bỏ đi.

Đã gần nửa tiếng đồng hồ chỉ bán được vài cành hoa, Thùy Anh rao mãi cả miệng. Trông cô thật tội nghiệp.

Khắc Tâm gọi một em bé đứng gần đó nói nhỏ rồi dúi vào tay cậu bé mười ngàn.

– Em mua giùm anh mười cành hoa giả nhé.

– Dạ. Anh tặng người yêu à?

– Ừ, đi đi ... Đây, cho em chỗ này.

Thằng bé được tiền, mừng quá chạy lại chỗ Thùy Anh khen:

– Chị ơi! Hoa này đẹp quá. Bao nhiêu một cành vậy.

Thùy Anh mừng rỡ vui vẻ bảo:

– Em mua giùm chị đi. Một ngàn một bông, rẻ mà.

– Chị lựa cho em một bó hoa mười cành đẹp thật đẹp nha.

Thùy Anh gật đầu, tay cô rờ rẫm trên cánh hoa vải.

– Em muốn hoa gì? Hồng, mai hay cúc, thược dược, chị lựa cho.

– Hoa hồng.

– Em tặng mẹ à? Có hiếu quá!

– Không em mua giùm. Người ta tặng cho người yêu.

– Ừ. Tặng người yêu, mười bông hồng. Đây em cầm lấy giùm chị và đếm lại xem đủ chưa?

Thằng bé kêu lên:

– Sao chị chọn cả cúc. Chị không thấy đường à?

Thùy Anh thở dài gật đầu:

– Em thông cảm, chị bị mù em ạ.

Thằng bé ngậy ra nhìn Thùy Anh:

– Tội nghiệp chị quá. Hay là em bán giùm chị nhé.

– Cảm ơn. Em đưa hoa cho người ta giùm chị nhá, cảm ơn em nhiều.

Thùy Anh luôn miệng riu rít. Mấy người đi ngang nghe chuyện tò mò đến mua càng lúc càng đông. Chỉ một lúc sau cô đã bán gần hết.

– Anh ơi! Hoa của anh nè!

– Cảm ơn em nha.

– Không có chị, để em lại bán giùm chị ấy. Chị ấy mù tội nghiệp quá.

Khắc Tâm vờ như không quan tâm hỏi vu vơ:

– Vậy à?

– Chị ấy đẹp, dễ thương lắm. Hay là anh mua thêm cho chị ấy đi.

Khắc Tâm mỉm cười, anh trao bó hoa cho cậu bé và bảo:

– Chờ cô ấy bán xong, em tặng bó hoa này cho cô ấy. Nói có một người tặng cho chị, nhớ chưa?

– Dạ.

Cậu bé nhanh nhẩu chạy đi. Khắc Tâm gọi lại:

– Đây, tiền boa cậu bé.

– Anh sộp quá. Chuyện này lạ ghê, em không hiểu gì cả – Con nít hiểu làm gì chuyện người lớn.

Cậu bé nheo nheo đôi mắt tinh nghịch cười:

– Có phải anh trồng cây si chị ấy không? Chị ấy đẹp và mù đó, anh biết chưa?

– Biết. Anh chỉ tội nghiệp cô ấy nên mua giùm.

– Ồ há! Lạ ghê!

– Mua giùm hoa đi cô.

Thằng bé nhanh nhẩu mời khách và trao tiền cho Thùy Anh.

– Chị ơi, anh ơi! Vé số chiều sỏ đây. Mua giùm người khuyết tật đi.

– Cảm ơn nhiều. Cảm ơn, cảm ơn.

– Còn hoa không em?

– Dạ, còn hai cành.

– Hết rồi à?

– Dạ, hết rồi. Mai đến mua giùm chị ấy nha bác. Hay là mua vé số giùm đi.

Vé số còn nhiều nè bác.

– Chị của cậu hả?

– Dạ. - Cậu bé mỉm cười.

– Lấy cho tôi hai mươi tờ vé số đi. Nếu trúng, tôi cho chị em cậu một tờ.

– Ôi, cảm ơn bác quá.

Thùy Anh mừng vui muốn rơi nước mắt.

– Em ơi! Em ở đâu vậy?

– Ở gần đây. Mẹ em bán hàng đằng kia kia.

– Sao em lại phụ chị, mẹ em phiền làm sao?

Cậu bé hí hửng:

– Chị đừng có lo. Mẹ em không rầy, vì em kiếm được tiền boa mười ngàn rồi.

Thùy Anh tươi cười hỏi:

– Ai boa cho em vậy?

– Một anh chàng đẹp trai lắm. Anh thấy chị, "boa" lần nữa chị thấy lạ không?

Thùy Anh gật gù:

– Ừ, lạ quá nhỉ!

Cậu bé ngẫm nghĩ:

– Chắc anh ấy thương chị lắm nên làm vậy, chứ ai đâu mà tốt kỳ cục như thế.

– Ừ ... Ai mà thương chị em ơi. Chị mù lòa mà. Em tên gì vậy?

– Hưng nhí!

Chắc em học giỏi lắm hả?

Hưng nhí mắc cỡ:

– Tạm thôi, thua lớp trưởng một chút.

– Em thấy hoa và vé số hết cả rồi hả Hưng nhí?

– Dạ, hết rồi.

– Hôm nay chị bán đắt nhờ em đó. Chị cho em tiền ăn bánh hoặc phụ mẹ.

Thùy Anh cúi tở hai chục ngàn vào tay Hưng nhí. Cậu bé vội la lên:

– Không, em giúp chị cho vui. Chị đền ơn ông khách kia kia. Đây là bó hoa ảnh tặng cho chị, chị cầm lấy giữ em. Em không lấy tiền của chị đâu.

Thùy Anh ngẩn người ra ngạc nhiên:

– Sao vậy?

– Vì lấy tiền của người tật nguyên, mẹ em bảo mang tội chết.

– Vậy chị cảm ơn Hưng nha. Hẹn mai chị em mình gặp lại.

– Để em giúp chị dọn đồ cho.

– Được, để chị làm cho quen em à. Chị muốn tự lực. Chị rất vui. Hôm nay chị thật sự kiếm được khá nhiều tiền phải không Hưng?

– Dạ cũng khá khá. Ngày mai, chị lấy hoa nhiều hơn, em bán phụ cho.

Thùy Anh xúc động thật sự. Hôm nay mới ra nghề, cô đã gặp quí nhân rồi.

Có lẽ số cô hên. Hết cơn bão cực đến hồi thái lai ai mà chẳng vậy. Lòng Thùy Anh bùng tia hy vọng. Rồi đây cô tự kiếm sống cho mình được rồi, ít ra khỏi ăn bám vào anh Khắc Tâm tội nghiệp anh lắm, anh ấy là người tốt đâu cô có nhờ vả vào anh, anh cũng hết mình.

Thật ra đời không đáng buồn mấy. Trong cái rủi còn có cái may. Lúc hoạn nạn mới hiểu hết con người ai tốt ai xấu. Trên đời này, vàng thau lẫn lộn, chỉ qua gian nan vàng ngọc sáng ngời. Thùy Anh thấy xung quanh mình ai cũng tốt cả. Cô thật vui mừng.

Hưng nhí hỏi làm Thùy Anh giật mình cắt đứt dòng suy nghĩ:

– Chị về bằng gì? Xong rồi.

Thùy Anh đứng lên định hướng:

– Người yêu chị đón về em ạ.

Thằng bé cười to:

– Thôi rồi, anh bạn trồng cây si chị phen này thất vọng. Anh ấy chưa về đâu.

Người yêu chị đẹp không?

– Đẹp. Vừa đẹp, vừa tốt.

– Có thương chị không?

– Thương lắm. Mai mốt chị giới thiệu với em làm quen.

– Vậy à? Còn anh chàng kia chẳng chịu đi chị ạ.

Thùy Anh ngạc nhiên:

– Ai đâu?

Cậu bé hỏi ngơ ngác:

– Cái người nhờ em mua hoa hồng ấy.

– Anh ta thế nào?

Cậu bé cười lí lắc:

– Đẹp trai giống diễn viên Hàn Quốc.

Thùy Anh bật cười:

– Em mê phim lắm à?

– Hơi hơi, có tiền là đi xem ngay. Còn chị rất giống người đẹp Sunsil.

Thùy Anh nhắc:

– Có ai là người đẹp Sunsil, chị không biết.

– À quên. Là người mẫu Hàn Quốc ấy.

Thùy Anh kéo tay cậu bé:

– Em vui ghê!

– Chị định về bằng gì?

– Bằng xe máy.

– Ai chở chị về. Anh chàng kia chưa đi chị ạ, để em gọi anh ấy đưa chị về nha.

Thùy Anh bối rối kêu lên:

– Đừng, đừng Hưng nhí!

Nhưng cậu bé chạy mất tiêu rồi. Thùy Anh thở dài lắm lắm:

– Trời ơi! Mới bây lớn biết làm mai mối rồi. Chị không có trả tiền "cò tình yêu" đâu nha.

Hưng nhí gọi Khắc Tâm đến. Cậu bé nói nhỏ với anh rồi bỏ đi chỗ khác.

Khắc Tâm rẽ xe đến.

Thùy Anh nhận ra tiếng xe anh, vui mừng hỏi:

– Ôi! Trưa rồi hả anh?

– Không, còn sớm, em bán giỏi quá, mới có mấy tiếng đồng hồ hết cả rồi à?

Thùy Anh tươi cười:

– Nhờ vào lòng bác ái của nhiều người, ai cũng thương em cả.

Khắc Tâm nhìn cô đùa:

– Coi chừng em ngồi đây bán, có người lượm mất người yêu của anh thì nguy.

Thùy Anh trao giỏ đồ cho anh giải thích:

– Không có đâu. Họ chỉ đùa hoặc làm cho em vui thôi anh ạ.

Nhìn bó hoa trong tay Thùy Anh, anh cười tủm tỉm:

– Ủa! Sao em giữ lại mấy bông hoa làm gì? Bán ế hả?

Thùy Anh nhướn miệng cười khúc khích:

– Không phải. Của một vị khách mua rồi tặng trở lại cho em. Anh thấy kỳ chưa?

Khắc Tâm vờ giật mình:

– Đó, anh nói đâu có sai. Em xinh đẹp có người mê tặng hoa rồi đó thấy chưa?

Thùy Anh xua tay:

– Ôi! Ông ta bị làm sao ấy, em đâu có biết mặt mày gì mà anh lo. Mua xong rồi tặng lại. Có lẽ ông ta quên lấy, mai em đem theo trả cho người ta:

Khắc Tâm cười khẩy:

– Đó là tấm lòng người ta tặng em, dù nhỏ em cũng phải giữ kỹ làm kỷ niệm.

Dù sao cũng là sự tôn trọng, quý mến của ai đó đối với em, chớ có phụ lòng cho người ta nha Thùy Anh.

Thùy Anh chớp nhẹ làn mi cong vút đượm buồn:

– Anh không giận mà con khuyên em điều hơn lẽ thiệt, sao càng ngày em càng thấy anh giống một người.

Khắc Tâm hoảng hồn hỏi:

– Giống ai?

– Anh Khắc Tâm! Anh ấy bao giờ cũng nói điều hơn lẽ thiệt cả.

Khắc Tâm hú hồn cười:

– Anh là anh, Khắc Tâm là Khắc Tâm, đừng nhầm lẫn nguy hiểm nha.

Thùy Anh bước lên xe, vịn nhẹ vào vai anh bảo:

– Quý anh! Lúc nào cũng đùa cả.

– Không đùa thì không vui em ạ. Cho anh đùa đi.

Khắc Tâm nói xong cho xe vọt đi. Cậu bé Hưng nhí nép ở gốc cây gần đó ngạc nhiên ló đầu ra nhìn anh. Khắc Tâm đá lông nheo với cậu và cười tủm tỉm.

Hưng nhí gật gật đầu cười khúc khích. Đến khi xe vọt đi ngang, cậu bé thấy Thùy Anh vịn vào hông anh, cậu thừa mặt ra không hiểu nhìn theo hai người rồi lẩm bẩm:

– Chuyện lạ nhỉ! Giống mơ quá ta. Ngày mai mình phải hỏi chị Thùy Anh mới được.

Hưng nhí nhảy chân sáo vui chơi một mình quanh các chị bán hàng dưới đất.

Cậu không còn nghĩ ngợi nhiều. Chuyện này chỉ có Khắc Tâm là người biết mọi thứ, anh cứ tủm tỉm cười không ngớt. Làm được điều thú vị, Khắc Tâm thấy lòng mình menh mang vui thú. Anh muốn cho Thùy Anh lúc nào cũng có nụ cười nở trên đôi môi hồng. Chiều nay anh lại phải trở thành nhà đạo diễn tiếp ở gian phòng mát- xa. Khắc Tâm không biết mình còn trụ đến bao giờ?

Biết đâu giúp Thùy Anh, sau này anh trở thành nhà đạo diễn hay diễn viên đóng kịch mất. Nghĩ càng tức cười, Khắc Tâm đưa Thùy Anh đi ăn rồi chở cô đến phòng mát- xa sớm hơn nửa giờ.

Anh dừng lại trước ngôi nhà gọn ghẽ sang trọng của Quốc Trầm - bạn thân của mình, cất tiếng gọi:

– Quốc Trầm ơi! Cỏ nhà không?

Quốc Trầm có gương mặt tròn phúc hậu, rất vui miệng, lúc nào cũng cười, bước ra nói nhanh nhanh:

– Ôi! Tới rồi hả? Cô đây là Thùy Anh phải không? Đẹp quá trời! Có nhân viên mát- xa như cô đây, bảo đảm phòng mát- xa này đắt như tôm tươi.

Khắc Tâm nháy mắt với bạn bảo:

– Nghe nói nơi này tuyển nhân viên mát- xa hả, ông chủ?

Giọng Quốc Trầm to như tiếng chiêng:

– Đúng rồi. Tôi nói với anh hôm qua đó. Chỗ bạn bè, tôi nhận cô Thùy Anh vào làm. Không biết cô ấy chuẩn bị tâm lý chưa?

Khắc Tâm kéo ghế mời cô ngồi:

– Ngồi đi em! Chúng ta bàn chuyện.

– Ừ.. Chưa đúng giờ nên mọi người chưa tới. Cô Thùy Anh đến sớm cho thấy sự nhiệt tình của cô.

Khắc Tâm thấy Thùy Anh đang lặng lẽ quan sát bằng đôi tai, anh nói với Quốc Trầm:

– Thùy Anh ở nhà buồn nên muốn đi làm. Cậu nhớ giúp đỡ cô ấy nha.

Quốc Trầm rót nước mời hai người.

– Cô Thùy Anh và bạn uống nước, rồi ta bàn chuyện cụ thể.

Khắc Tâm cắt lời bạn:

- Phòng mát- xa ở đây rộng không?
- Rộng đến bốn phòng lận.
- Cậu cho Thùy Anh làm công việc gì?

Quốc Trầm hỏi Thùy Anh:

- Cô biết bấm bóp, bấm huyết không?

Thùy Anh lắc đầu hơi thất vọng:

- Em chưa biết ạ.

Quốc Trầm cười hề hề:

- Không sao. Không biết thì học, khoảng vài ba ngày, cô sẽ quen ngay.

Thùy Anh lo lắng:

- Nhưng học ở đâu vậy Khắc Bình?

Quốc Trầm nhìn Khắc Tâm đặt dấu hỏi. Anh há hốc mồm kinh ngạc:

- Cậu đặt tên lại bao giờ vậy ... Khắc Bình?

Khắc Tâm nhăn mặt, sợ bị lộ tẩy anh ra hiệu lung tung khiến Quốc Trầm không hiểu, nhưng vì lạnh lợi anh trở ngay.

Thùy Anh hỏi:

- Đặt tên gì hả anh?
- O! Cậu ấy bảo đặt tên phòng mát- xa lại giùm ấy mà.

Thùy Anh điềm tĩnh hỏi tiếp:

- Em phải học ở đâu, sợ phiền anh, anh còn đi học nữa đó.
- Em sẽ học tại đây, có nhân viên phục vụ, chuyên viên đào tạo đủ cả.
- Nhưng em mù, làm sao bằng họ.

Thùy Anh lo lắng. Quốc Trầm cười nhỏ:

- Ô! Cô chớ lo cho mệt. Ở đây, nhân viên toàn là con cháu của cụ Đồ Chiểu không hà. Ai cũng như ai.
- Vậy à? Họ cũng mù cả sao?

Quốc Trầm nhìn Khắc Tâm lắc đầu và bảo:

- Ừ, họ như cô cả. Việc ai nấy làm, vui lắm.

Thùy Anh nhoen miệng cười, trông cô vui hơn lúc mới vào nhà Quốc Trầm.

Có tiếng người đi vào ồn ào:

– Chào ông chủ!

– Chào ông chủ!

– Ừ ... Vào trong làm đi.

Thùy Anh cảm thấy yên lòng. Cô muốn thử tay nghề ngay.

Rụt rè, Thùy Anh nói nhỏ:

– Em muốn nói với ông chủ, cho em thử việc.

Khắc Tâm đưa mắt nhìn Quốc Trầm. Anh ta cười to:

– Được. Có khách kìa, cô vào tập xoa bóp đi.

Quốc Trầm là người hay tếu đùa. Anh cho Khắc Tâm mượn phòng rồi tạo một giường mát- xa. Khắc Tâm đưa tiền cho một số bạn bè quen biết đến, người thì đóng vai chuyên viên mù, người thì đóng vai khách hàng đến mát- xa.

Khắc Tâm đưa Thùy Anh vào chỗ ngồi của phòng mát- xa rồi dặn:

– Em ngồi chờ người đến dạy em xoa bóp, thông các huyết đạo cho khách nha! Anh ra ngoài chờ.

Thùy Anh lo lắng:

– Có khó không anh?

– Không khó chút nào. Cô cứ làm quen rồi mai mốt về đấm bóp cho Khắc ...

Bình thử trước. Anh ấy khen là được.

Thùy Anh ngồi chờ. Khắc Tâm kéo Quốc Trầm ra ngoài nhắn nhủ:

– Khách đâu? Chuyên viên đâu?

Quốc Trầm lè lưỡi:

– Ông là khách. Tui là chuyên viên, mấy người kia mai mới đến.

– Trời đất! Làm ăn kỳ vậy. Đi tìm họ ngay.

– Bỏ cậu và cô ấy ở đây hả? Cô ấy đa nghi như Tào Tháo ấy.

– Vì vậy mình mới nhờ cậu. Nhớ trở tài Gia Cát Lượng giùm đi. Làm ơn mà.

Quốc Trầm lắc đầu chào thua:

– Cô gái này quá xinh đẹp, hèn gì cậu không mê cho được. Nhưng sao cô ấy bị mù vậy?

Khắc Tâm ra hiệu im lặng:

– Mai một, tớ kể cho cậu nghe. Bây giờ làm gì đi.

Bối rối Quốc Trầm không biết làm gì liền đẩy Khắc Tâm vào phòng:

– Mời anh vào đây! Chúng tôi có nhân viên mát- xa rất sành điệu, từng học các lớp xoa bóp ở Trung Quốc về phục vụ khách.

Khắc Tâm mở tròn mắt đành nhập vai ngay:

– Ủ. Làm cho tốt, tôi "boá' cho.

Quốc Trầm đành làm chuyên viên dạy xoa bóp:

– Hôm nay, cậu Tấn không đến, thôi để tôi dạy cô nha.

Thùy Anh nhỏ nhẹ:

– Dạ.

– Cô mời khách vào nằm ghế này. Mời anh!

– Dạ. Mời anh ạ!

Quốc Trầm muốn nín cười vì điệu bộ lúng túng của Khắc Tâm.

– Xin mời anh mở áo của mình ra. Chắc anh ít vào đây nên chưa quen à?

Đã hạn chế nói mà Quốc Trầm lợi dụng cơ hội này để chọc anh mãi. Lộ mất thôi?

– Ít vào lắm.

Thùy Anh nghe giọng quen quen mà không dám hỏi.

– Bây giờ cô lại ngồi đây, tôi chỉ cho xô đầm bóp. Xoa đều từ chân đến thắt lưng của khách, từ thắt lưng đến cổ, tay. Cô làm theo tôi.

Quốc Trầm đánh mạnh tay lên vai Khắc Tâm làm anh nhăn mặt. Thùy Anh làm theo. Anh nghĩ thầm:

– Nó có thù với mình hay sao mà dằn mình như con heo vậy không biết.

Chuyên viên mát- xa kiểu này, có mà dập phổi, dập gan mắt, Thùy Anh xoa nhẹ nhẹ, cô sợ khách đau. Khắc Tâm hài lòng lúc đầu anh mắc cỡ vì anh có mát- xa bao giờ. Quốc Trầm khen:

– Cô làm tốt lắm. Bây giờ tôi dạy bấm huyết nha. Mời anh.

Khắc Tâm không ngồi dậy nổi. Thằng bạn mắc dịch lợi dụng hại anh, Quốc Trầm cười hề hề:

– Anh chịu bấm huyết không?

Khắc Tâm lật đật ngồi dậy. Anh lắc đầu lè lưỡi từ chối:

– Thôi ... tiền đây.

Nói xong, anh vọt ra ngoài. Quốc Trầm đi theo, cười chọc quê anh:

– Được không ông bạn? Hưởng cái cảm giác người yêu mát- xa chưa? Thế nào, cho ý kiến đi.

Khắc Tâm mặc áo vào, dứ dứ quả đấm trước mặt bạn:

– Coi chừng, có ngày cậu sẽ biết cái cảm giác ấy thế nào. Tôi sẽ mát- xa cậu kiểu này.

– Á ... Không đùa nha.

Thùy Anh bước ra. Hai người nín cười cô hỏi:

– Ông khách về rồi hả Khắc Bình?

– À, về rồi.

Quốc Trầm rút cổ lại nhìn anh trêu mãi. Khắc Tâm tức lẫn mắc cười.

– Anh có nghe ổng nói thế nào không?

Quốc Trầm chen vào nói:

– Ổng khen em mới tập mà xoa thật êm ái. Ngày mai ổng trở lại.

– Thật hả anh? Lúc nãy anh dạy em mạnh tay quá, em lo khách không hài lòng.

– Được rồi, tốt lắm Thùy Anh. Hay là em tập bấm huyệt rồi về. Ông chủ ơi!

Dạy cô ấy bấm huyệt cho ông chủ đi.

Thùy Anh đề nghị:

– Hay là anh vào, em làm thử cho anh nha.

Quốc Trầm há miệng ra định cười. Phen này thì cậu biết tay tở. Xoa bóp cho sướng còn mắng người ta. Thật vô ơn quá!

– Thế nào, đồng ý chứ?

Khắc Tâm mạnh dạn:

– Đồng ý! Em cứ thực hành với anh trước. Còn cậu, tôi nhớ cậu biết bấm huyệt sơ sơ, dạy Thùy Anh được không?

Quốc Trầm héch mặt lên cười:

– Mình đã đi học mấy khóa, cậu chớ có xem thường.

– Cậu muốn thử không?

– Cứ thử.

Lần này Khắc Tâm ngênh mặt lên cho anh ta dạy Thùy Anh. Cặp mắt tinh nghịch lần đe dọa làm cho Quốc Trầm không nhìn được cười. Anh ta nắm tay Thùy Anh chỉ vào cặp mắt đang mở to của Khắc Tâm bảo:

– Bấm đi!

– Ái da. Chút nữa đui mắt anh rồi.

Thùy Anh hét hồn rồi rít:

– Có sao không anh? Em không thấy mà.

Quốc Trầm ngưng cười. Khắc Tâm mắng anh ta:

– Anh dạy nhân viên mình như thế hả? Anh bấm huyết hay bấm con mắt người ta?

– Ai kêu cậu nhìn thấy ghét. Xin lỗi nha.

– Cái cậu này.

Quốc Trầm không đùa nữa. Thùy Anh có vẻ chăm chỉ học. Điều này làm cho Quốc Trầm lần Khắc Tâm khâm phục. Quốc Trầm đã hiểu vì sao bạn anh lại bỏ ra nhiều tiền của để giúp Thùy Anh vui. Cô gái ấy đẹp, tận nguyên nhưng rất chăm chỉ, đầy tự ái. Cô khát khao được sống và làm việc.

– Có mấy người khách mới đến kìa, cô làm việc đi Thùy Anh.

Mấy người bạn của Khắc Tâm đến họ thay nhau lúc làm chuyên viên thẩm mỹ mát- xa, lúc làm khách hàng rộn rịp khiến Thùy Anh không ngơi tay. Nhưng cô rất vui.

Buổi chiều hôm ấy, cầm trong tay khá nhiều tiền, Thùy Anh xúc động nói với Khắc Tâm:

– Anh Bình! Em kiếm ngày nay khá nhiều tiền, phải không anh?

– Ừ, em giỏi lắm.

Thùy Anh bẽn lẽn:

– Nhờ anh giúp đỡ chứ em làm không được vậy đâu.

Khắc Tâm thấy cô vui cứ làm nhảm tính toán, anh cười bảo:

– Có tiền, em định làm gì?

– Em đang tính ... anh nghe coi được không nha.

– Nói thử xem.

Thùy Anh cười nhẹ:

– Một phần em sẽ phụ vụ Thơm mua thức ăn hàng ngày. Còn phần còn lại, anh đưa em đi siêu thị nha.

Khắc Tâm đùa cô:

– Giàu rồi đòi đi siêu thị há. Em muốn sắm gì, nói anh nghe trước đi.

Thùy Anh không chịu nói, lắc đầu:

– Vào trong đó, em sẽ tạo cho anh sự bất ngờ.

Khắc Tâm đưa cô vào siêu thị. Rất tiếc Thùy Anh có thấy gì đâu mà nhìn ngấm. Cô níu tay anh bảo:

– Tới rồi hả anh? Đưa em đến quầy quần áo giùm đi.

Khắc Tâm làm theo lời cô. Anh nói với cô bán hàng:

– Cô ơi! Cho xem áo quần nữ đi.

Thùy Anh lắc đầu:

– Không phải. Chị lấy cho em một chiếc áo thun thật đẹp nha.

– Ai mặc vậy cô?

Quay sang Khắc Tâm cô bảo:

– Cỡ anh ấy mặc.

– Em định tặng ai vậy?

Thùy Anh xúc động cầm chiếc áo đưa anh, bảo:

– Anh thích cái này không, chọn giùm em đi.

– Đẹp lắm. Nhưng anh thích màu đỏ, còn người định tặng thích màu gì anh đâu có biết.

Thùy Anh nói với chị bán hàng:

– Chị lấy cho em chiếc áo màu đỏ.

– Sao em lại theo ý anh?

Thùy Anh nhờ gói cẩn thận cái áo. Xong rồi cầm chiếc áo, cô điềm đậm nói với anh:

– Thật ra em muốn tặng anh một cái gì đó, nhưng từ lâu em không có tiền.

Hôm nay có ít tiền, em chỉ mua nổi chiếc áo thun này tặng anh, nó không đáng giá bao nhiêu, nhưng đó là cả tấm lòng em.

Cầm chiếc áo trên tay dù đang đóng giả Khắc Bình, nhưng Khắc Tâm cũng xúc động đến lặng người trước món quà nhỏ này.

Còn chút ít tiền, cô nhờ Khắc Tâm ra bưu điện gửi về cho cha mình.

Khắc Tâm càng lúc càng quý mến Thùy Anh hơn. Một cô gái nghèo nhưng tình nghĩa lại tràn đầy.

Đỗ Quyên đang lang thang trên con đường bán hàng “xôn”. Cô chợt khựng lại nép vào gốc cây gần đó rình xem. Không thể nào ... Khắc Tâm của cô đó ư? Anh ta đang làm gì ở góc đường này nhỉ? Công việc mà anh bí mật giấu bấy lâu nay đây sao?

Đỗ Quyên khó mà tin nổi. Cô mong đó là một người nào không phải là anh.

Chính Khắc Tâm rồi, không làm vào đâu nữa. Tim cô bỗng thắt nhói đau. Tại sao Khắc Tâm lại lừa cô ngoạn mục như thế? Nổi tức tối dâng trào làm cho cô nghẹn thở và xấu hổ.

Đỗ Quyên đeo cặp kính to đen vào. Cô quan sát theo dõi anh. Hình như anh ấy bán hàng với một cô gái quen quen.

Đỗ Quyên lục lại trí nhớ rồi "à" lên tuyệt vọng:

Con nhỏ ở trọ nhà anh ấy.

Nó mù mà.

Đỗ Quyên cố lấy lại bình tĩnh ngang nhiên bước đến chỗ bán hoa vải và vé số của Thùy Anh. Cô nói to gọi sự chú ý của người bán:

– Anh kia! Bán cho tôi chín cành hoa vải đi.

Nghe giọng nói rất quen, Khắc Tâm nhìn lên sững sờ:

– Cô chờ một chút ... là cô à?

Đỗ Quyên nhìn anh đăm đăm về cảm hờn. Cô muốn hét lên cho đã tức nhưng chỗ đông người, la hét chỉ làm mất mặt mình. Cô trở giọng cười cợt mỉa mai:

– Nhìn không ra à? Mới có một tuần đã vôi quên rồi ư?

Thùy Anh lên tiếng hỏi:

– Ai vậy anh Khắc Bình?

– O ... bạn anh. Em bán, anh lại đây một chút nha.

– Anh cứ đi đi!

Nghe cách nói thân mật mà ngọt lịm của Thùy Anh đối với Khắc Tâm, Đỗ Quyên muốn nắm áo Thùy Anh vật cô xuống đánh đờ mắt mặt và tức tối. Thùy Anh ngược đôi mắt lên nhìn ngơ ngác làm cô chùng tay. Khắc Tâm kéo Đỗ Quyên đi đến cuối đường. Cô vùng vằng tức tối ra mặt:

– Anh đã nhận ra tôi rồi à? Còn gì để nói nữa không?

Khắc Tâm buông thõng đôi tay nói về áy náy:

– Thật ra em không hiểu hết. Sự việc không phải như vậy đâu.

Đỗ Quyên tức trào nước mắt:

– Đến giờ này mà anh vẫn còn cố biện hộ cho anh. Thật tôi không ngờ ...

Ôm đầu khổ sở, Khắc Tâm cố biện bạch:

– Em biết Thùy Anh rất đáng thương. Anh giúp cô ấy chỉ vì muốn giúp cô ấy lành bệnh mà thôi.

Đỗ Quyên mĩa mai Khắc Tâm:

– Quả là trái tim nhân ái bao la mà. Đi bán hoa vải và vé số để giúp cô ta?

Anh có biết mình đang làm gì không? Một cái nghề mặt hạn. Anh còn dám nhìn tôi ư?

Bị châm chọc chỉ trích, Khắc Tâm nhìn cô trừng trừng:

– Cô thật quá lời rồi Đỗ Quyên. Đừng để tình cảm của chúng ta bị sút mẻ.

Hãy bình tĩnh lại đi!

– Bình tĩnh à? Anh thương hại cô ta hay yêu cô ta? Nói rõ ràng một lần đi. Vì sao anh lại làm như vậy?

Khắc Tâm cố bình tĩnh cất giọng nhần nhục:

– Em làm anh thất vọng quá. Tại sao em không hiểu cho anh chứ? Anh vì ai mà cực khổ, anh lo cho tương lai của chúng ta sau này. Còn chuyện này ...

Cô cướp lời anh:

– Tôi không thể tin anh. Dù anh nói thế nào thì sự thật vẫn là sự thật. Trước kia anh bảo lo tương lai chúng ta, chuyện ấy có. Còn bây giờ cả, mấy tháng nay anh bỏ nghề bỏ việc vì con nhỏ mù đó phải không? Thật là tác tệ.

Nghe cô ta xúc phạm Thùy Anh, Khắc Tâm nóng ran cả mặt. Anh nói như quát:

– Cô câm miệng lại! Tại sao cứ mở miệng ra là xúc phạm người khác. Cô còn mắng cô ấy, tôi không khách sáo đâu.

Tự nhiên Đỗ Quyên giận sôi cả người, cô ghen lời:

– Anh dám bênh người khác bỏ tôi. Anh thật nhẫn tâm, độc ác và lừa gạt.

– Cô im đi! Ai độc ác, lừa gạt ai? Tôi đang giúp người mà.

Đỗ Quyên giận quá mất khôn:

– Kê anh giúp, anh nuôi bấy lâu nay rất nghèo, chuyên ăn bám vào đàn ông.

Cô ta là người yêu của Khắc Bình. Bây giờ Khắc Bình đã la đi với cô vợ xinh đẹp, chỉ chờ có bao nhiêu đó, ông anh rước cô gái mù ấy về nuôi, đúng không?

Và anh tỏ ra hào phóng lo lắng nhằm được tiếng tốt. Ngược lại, cô ta sẽ cho anh tình yêu. Ôi! Mọi người, ai cũng xấu cả. Thật đáng sợ.

Khắc Tâm nóng nảy nói như quát:

– Cô bình tĩnh lại chưa? Càng nói càng bậy. Tôi không có thì giờ nghe.

– Không có thì giờ đi với tôi, mà có cả khối thời gian ra ngồi giữa trưa hè bán từng cái hoa vải và vé số. Thật lãng mạn và tình tứ quá.

– Cô im ngay!

– Tôi muốn nói hết cho anh biết. Chưa có ai tâm thần như anh. Anh là đồ xảo biện. Chúng ta chia tay đi?

Đỗ Quyên tức giận đòi chia tay. Khắc Tâm không ngờ cô ta không có chút tình cảm gì với mình. Nỗi hờn ghen vô cớ đã xúc phạm đến những tình cảm thiêng liêng tốt đẹp của anh làm cho anh đau đớn vô cùng.

Cuối cùng Khắc Tâm quyết định chia tay với Đỗ Quyên. Một sự thật mà cô ấy không ngờ.

Phương Hà ở quê lên tìm thăm Thùy Anh. Vú Thơm ra mở cổng mừng rỡ:

– Lâu quá cô mới lên. Bác Ba ở quê khỏe không?

– Đã khỏe nhiều lắm cô ạ. Cháu muốn thăm Thùy Anh. Cô ấy ra sao rồi?

Vú Thơm tươi cười bảo:

– Lúc này Thùy Anh làm ăn khá lắm. Cô ấy phụ tiền cho tôi lo cho gia đình.

Đặc biệt cô ấy sống vui vẻ lắm, không còn bi quan như trước kia.

Phương Hà ngạc nhiên:

– Thùy Anh làm được chuyện gì? Cháu không thể tin được.

– Vào đây, cô kể cho mà nghe.

Phương Hà lắng nghe vú Thơm nói về Thùy Anh. Theo địa chỉ của Vú Thơm đưa, cô tìm đến nhà Quốc Trầm dễ dàng.

– Cô tìm ai?

– Tôi tìm Thùy Anh ạ.

– Cô ấy đang làm việc. Cô là ai?

Quốc Trầm có vẻ đề phòng việc bắt trặc. Hôm nay, Khắc Tâm giao Thùy Anh cho anh trông chừng. Anh luôn cảnh giác làm cho Phương Hà bật cười:

– Em là bạn thân của Thùy Anh?

– Giấy tờ, tên họ đâu?

Phương Hà cười vì anh bạn vui tính:

– Tên họ Phương Hà, giấy tờ không mang theo, nhưng anh hỏi làm gì kỹ vậy?

– Đòi bây giờ giả thật không ngờ, cảnh giác là hơn.

Phương Hà hỏi lại:

– Anh đang giả hay thật? Có phải anh và anh Khắc Tâm muốn làm cho Thùy Anh vui nên bày ra phòng mát- xa này không?

– Cô biết nhiều quá. Đúng là bạn thân rồi. Có phải cô là Phương Hà thật?

– Ô! Tôi là tôi, có giả có thật ư?

Quốc Trầm cười to:

– Có Quốc Trầm giả và Quốc Trầm thật. Nhưng điều đó không quan trọng bằng Khắc Tâm và Khắc Bình, cô hiểu chưa và không được nhầm. Nhớ đó!

– Ủa! Anh Khắc Bình đâu?

Quốc Trầm lại cười:

– Cô hỏi Khắc Bình nào?

Phương Hà không hiểu:

– Thì Khắc Bình, người yêu của Thùy Anh đấy.

– Vậy là cô chưa biết gì cả à? Khắc Bình đã theo một cô gái ngoại quốc đi du học mất rồi, còn đâu mà hỏi.

Phương Hà ngạc nhiên, cô không ngờ Khắc Bình lại đổi thay nhanh như thế.

Anh ấy từng yêu Thùy Anh, cô gái kia chắc hơn Thùy Anh mọi mặt nên được anh yêu, bỏ mặc Thùy Anh khốn khổ.

– Anh ta tệ thế à?

– Không chỉ tác tệ mà còn ra đi âm thầm không lời từ biệt bạn bè và Thùy Anh. Khắc Tâm thấy Thùy Anh chỉ còn chỗ dựa tinh thần duy nhất là Khắc Bình, mất chỗ dựa ấy, cô ấy sẽ ngã gục nên đã hóa thân thành Khắc Bình bấy lâu nay.

Cô kêu lên vừa thán phục vừa biết ơn:

– Anh Khắc Tâm thật tuyệt vời, cao cả và biết hy sinh cho Thùy Anh. Tội nghiệp anh ấy quá!

Quốc Trầm vờ mếu:

– Cô chỉ tội cho Khắc Tâm thôi à? Bọn này cũng bị vạ lây, phải thành một ê kíp đóng phim giả. Lúc nào cũng sợ bể chuyện cả.

Phương Hà có cảm tình với người bạn mới quen nên cười, bảo:

– Anh nói chuyện có duyên ghê. Tội nghiệp anh quá!

Quốc Trầm hí hửng:

– Cô nói thật à? Vậy mà Khắc Tâm bảo bọn này sướng, bị anh ta quay như đé mỗi ngày một phờ cô ạ. Hay là cô giả làm khách hàng vào cho Thùy Anh mát- xa đi, dễ chịu lắm.

Phương Hà cười thú vị:

– Được, để tôi thử xem Thùy Anh có nhận ra tôi không?

– Cô vui tính quá. Hôm nay có một khách hàng tự nhiên, đỡ vô cùng.

Một lúc sau, Phương Hà bước ra cười rạng rỡ. Cô xúc động bảo:

– Thật cảm kích trước lòng tốt của anh Khắc Tâm và anh vô cùng. Thùy Anh đã sống rất tốt. Mọi người đã giúp bạn em lấy lại niềm tin trong cuộc sống. Em rất cảm ơn mọi người. Cảm ơn phật trời.

Quốc Trầm nhìn cô kinh ngạc:

– Tôi không ngờ ... Thùy Anh luôn có những người bạn tốt như vậy. Hèn chi cô ấy luôn được mọi người hy sinh, nhất là Khắc Tâm đã hết mình vì cô ấy mà tốn thời gian, sức lực, công việc và cá trí tuệ. Để có một Thùy Anh như ngày nay biết bao người góp phần vào. Trong đó cả cô nữa đấy, cô bé ạ.

Hai người vui tính gặp nhau thật dễ chịu. Chỉ vài ba câu đã quen nhau rồi.

Thùy Anh được Quốc Trầm giới thiệu có Phương Hà đến. Cô ôm chầm lấy bạn mà xúc động dâng trào. Cả Quốc Trầm và Phương Hà cũng vui mừng khôn xiết.

Họ nhìn nhau chẳng nói nên lời. Phương Hà cảm thấy khỏe mắt mình cay xè.

Cô đã khóc lặng lẽ vì xúc động dâng trào không kiềm giữ được.

Quốc Trầm lại nhìn cô, cái cười thông cảm.

Đoàn phẫu thuật "Ánh sáng" từ Paris sang, các tiến sĩ bác sĩ chuyên khoa mắt phẫu thuật phục hồi giác mạc cho Thùy Anh đã kéo dài hơn một giờ đồng hồ. Mọi người vô cùng hồi hộp chờ đợi ở phòng chờ.

Quốc Trầm xách túi bánh mì kẹp thịt, bánh sandwich thơm bơ ngào ngạt rồi rít mời:

– Khắc Tâm, Phương Hà, vú Thơm lại đây ăn chút gì đi. "Có thực mới vực được đạo" các bạn ạ.

Khắc Tâm ngồi ủ rũ ôm lấy đầu căng thẳng, mắt anh dán vào phòng phẫu thuật như không chú ý lời mời của Quốc Trầm. Phương Hà và vú Thơm cùng lên tiếng:

– Anh Khắc Tâm nên lo sức khỏe cho mình trước.

– Cậu chủ! Phương Hà nói đúng. Cậu phải khỏe để lo cho Thùy Anh. Cô ấy chưa biết ra sao?

Khắc Tâm lắc đầu, vẻ suy nghĩ rất lung:

– Tôi không ăn. Mọi người cứ dùng chút gì đi. Hiện giờ tôi không còn tâm trí để ăn uống nữa. Quốc Trầm! Nói cho mình biết đi, ca phẫu thuật này có thành công không?

Quốc Trầm nhìn anh nói ngay cho anh yên tâm:

– Minh hy vọng sẽ thành công.

– Phương Hà! Cô nghĩ thế nào?

– Em cũng nghĩ như vậy.

Vú Thơm thấy cậu chủ lo lắng quá, bà lên tiếng an ủi.

– Thùy Anh là cô gái tốt, tôi nghĩ cô ấy sẽ được cứu khỏi mà. Cậu chủ chớ lo lắng nhiều.

Vẫn không rời mắt khỏi dãy phòng phẫu thuật, anh nói như động viên mình.

– Nhưng đây là những ca thí nghiệm đầu tiên ở Việt Nam ... có thể sẽ không thành công. Mình lo lắm ... Nếu không được, Thùy Anh sẽ thất vọng vô cùng.

Mình không muốn cô ấy sống mãi trong tăm tối. Cô ấy rất có ích cho đời.

– Anh Khắc Tâm! Nếu vậy chúng ta phải làm thế nào? Gạt Thùy Anh mãi sao?

Phương Hà nói đúng. Điều cô nói làm anh phân vân mãi. Lặng yên cho tâm hồn bớt xáo trộn, Khắc Tâm nói:

– Tôi sẵn sàng hiến một giác mạc của mình để ghép cho Thùy Anh nếu ca phẫu thuật phục hồi giác mạc bị thất bại.

Mọi người đầu kinh ngạc thẳng thốt kêu lên:

– Khắc Tâm ... định làm thế à?

Và mọi người biết anh đã quyết định hy sinh cho Thùy Anh lần nữa. Chỉ có tình yêu cao cả mới làm được như thế. Ai cũng yên lặng, một bầu không khí nặng nề bao trùm. Chợt cánh cửa phòng mổ bật mở. Khắc Tâm chạy ngay đến hỏi vị bác sĩ trưởng đoàn:

– Thưa bác sĩ, ca mổ thế nào rồi?

Ông nhìn anh rồi tươi cười:

– Rất thành công cậu ạ. Cậu là người nhà của Thùy Anh?

– Dạ ....

Vui mừng đến nghẹn cả thở, anh đáp nhỏ rồi chạy đến báo tin cho mọi người biết:

– Ca mổ đã thành công ngoài dự kiến. Ôi, hạnh phúc quá!

Hòa cùng niềm vui của Khắc Tâm, Quốc Trầm tươi cười đề nghị:

– Chúng ta ăn tiệc mừng ngay bây giờ nha các bạn.

Mọi người gật đầu đồng ý. Hình như niềm hạnh phúc lớn lao của Thùy Anh cũng chính là niềm vui của họ. Bởi vì họ đã giúp Thùy Anh vượt qua nỗi bất hạnh mà từ lâu cô đeo mang và họ đã vì cô mà lo lắng yêu thương. Niềm hạnh phúc ấy to lớn biết nhường nào.

Ai ai cũng rạng ngời niềm vui trong khóe mắt ... Khắc Tâm thấy mắt mình cay cay, anh vội quay đi. Quốc Trầm và Phương Hà kín đáo nhìn nhau cười sung sướng.

Ngày tháo băng mắt cho Thùy Anh sắp đến. Khắc Tâm phân công cho Quốc Trầm và Phương Hà về Phụng Hiệp rước ông Ba Cần lên. Anh sẽ tổ chức tiệc ăn mừng ngày cô tìm lại được nguồn sáng trong đời.

Về quê với Phương Hà, Quốc Trầm vô cùng thích thú. Quốc Trầm luôn chọc Phương Hà:

– “Anh xin đưa em về. Về quê hương yêu dấu ...”.

– Chi vậy anh?

Phương Hà cũng nghịch ngợm vô cùng.

– Để anh thừa má thừa ba, chuyện hai đứa mình.

Liếc xéo anh chàng vui tính, cô bảo:

– Hồng đám đâu. Em có người yêu rồi.

Quốc Trầm cười rất hồn nhiên:

– Vậy anh xin trong ngày cưới em, được làm chú rể phụ được không?

– Hừ, chả thèm!

Xe chạy đến nhà Khắc Bình, Phương Hà dừng lại thăm cha mẹ anh, vì lâu lắm cô chưa đến đây. Cô giới thiệu với Quốc Trầm, Khắc Bình là người yêu của Thùy Anh cho anh biết cha mẹ Khắc Bình.

Không ngờ về nhà, cô mới hay Khắc Bình nghiện ma túy ở nước ngoài đang sống bơ vơ, trụy lạc. Vì buồn chuyện Hê- li- na có bạn trai mới bỏ rơi anh, nên Khắc Bình tìm vui với chất độc chết người ấy. Số phận Khắc Bình chẳng biết ra sao. Cả nhà anh đang vô cùng buồn phiền lo lắng. Từ giã di ruột của mình, Phương Hà cảm thấy hồn mình chơi vơi lạ. Có lẽ đó là bài học cho những kẻ, chạy theo kim tiền, phản bội tình yêu đích thực.

Cô buồn lặng lẽ thờ dài. Quốc Trầm thấy thế chẳng dám đùa dai nữa ...

Buổi sáng hôm ấy, Quốc Trầm và Khánh Hà vừa đưa ông Ba Cần vào phòng của Thùy Anh thì đã nghe Khắc Bình (tức là Khắc Tâm đóng vai) đang ép Thùy Anh ăn sáng, uống từng muỗng cam vắt cho mau bình phục. Giọng anh thật ngọt ngào:

– Ăn uống đi cho khỏe để mau bình phục nha cô bé.

Vừa lúc đó vị tiến sĩ bác sĩ Anterni vừa mở băng mắt cho Thùy Anh. Cô chớp nhanh viền mi rồi che mắt quay sang, ôm cánh tay Khắc Tâm. Từ từ mở mắt ra, Thùy Anh reo lên:

– Khắc Bình ơi! Ôi ... mắt đã sáng rồi.

Chợt cô sựng lại, buông hẳn cánh tay của Khắc Tâm ra, lấp bắp giọng:

– Hà? Sao lại là anh?

Ông Ba Cần bước tới ôm con gái bảo:

– Đây là bác sĩ ... Khắc Tâm ... ân nhân của ba đó.

Bóp nhẹ đôi bàn tay run run vì ngạc nhiên và xúc động của Thùy Anh, Phương Hà giải thích thêm:

– Gần sáu tháng nay, kể từ ngày mi bị nạn, anh Khắc Tâm đã xuất sắc vào vai Khắc Bình để cứu mi đó.

Mở tròn đôi mắt xinh đẹp như làn nước mùa thu, Thùy Anh ngơ ngác:

– Thế ... thế còn Khắc Bình đâu?

Phương Hà khẽ lắc đầu chán ngán:

– Hấn đi theo cô bạn người Bungari du học ngắn hạn rồi trốn ở bên ấy luôn ... Nhắc tên hấn làm gì cho mệt thêm.

Im lặng này giờ, Quốc Trầm bước vào đùa đùa giọng:

– Nhân vật phi thường số một cần quan tâm là Khắc Tâm đó Thùy Anh ơi ...

Công nhận vì yêu mà "hấn" dám đóng vai người khác gần cả sáu tháng trời.

Thật báỉ phục!

Đôi mắt long lanh ngấn nước, Thùy Anh len lén ngẩng nhìn gương mặt đầy cương nghị cười cười hạnh phúc của Khắc Tâm. Cô lí nhí:

– Em không ngờ ... bấy lâu nay ... anh chính là ...

– Là gì hả Thùy Anh? - Anh cất giọng ngọt ngào êm ái.

Phương Hà và Quốc Trầm đồng thanh:

– Anh chính là "nguồn sáng của đời em"!

Nói xong hai người cười ồ rồi kéo tay ông Ba Cầm ra hành lang bệnh viện, nhường không gian hạnh phúc lại cho hai kẻ đang yêu.

Bốn mắt nhìn nhau ngập tràn hạnh phúc. Bên ngoài, Phương Hà còn lí lắc nhìn vào cửa sổ the thé giọng:

– Ôi! Xúc động ... đây quá mức. Cứ y như là trong phim Hàn Quốc vậy. Đây là bệnh viện, cảm hôn đó nha!

Ngượng quá Thùy Anh giấu mặt vào bờ vai quen thuộc. Vòng tay rắn rỏi dịu dàng của Khắc Tâm dần nhốt kín bờ vai bé nhỏ. Thùy Anh run run trong tiếng nấc:

– Khắc ... Tâm! Em yêu anh. Mãi mãi trong cuộc đời này, anh nhé.

Khắc Tâm nhẹ gật đầu. Anh cúi xuống bờ môi xinh của Thùy Anh đang hé mở dịu dàng.